George Pădure

O viață cât zece

GEORGE PĂDURE

O viață cât zece

2012

CUPRINS

Cuvânt înainte 6
Neastâmpărul copilăriei 8
Adolescența 20
Fuga în Grecia 31
Dinspre Sfilingrad, retur spre Constanța 43
Noi căutări 49
GINA 54
Ascensiunea 61
Mai sus.. 69
Şi mai sus.. 72
După 10 ani, din nou la graniță.. 77
Viața pe mare 81
Al doilea voiaj 85
Ultimul voiaj 97
Rămânerea în străinătate 107
Stabilirea în Belgia 115
Reîntregirea familiei 125

În România după şapte ani 135
GEPA - „Un pic mai bine pentru dumneavoastră” 152
George Pădure - primar al Sectorului 1 178
Patronul Primar 259
O nouă viață: Petra 275
Surprize, surprize, la 55 de ani 288
Bucureşti - Bruxelles, Bruxelles - Bucureşti şi retur 303

Copiilor mei

Cuvânt înainte

Ceea ce am încercat scriind această carte a fost să mă las cunoscut de toți cei ce doresc să mă cunoască. Copiii, colegii, femeile, prietenii sau politicienii, citind de la început şi, cu răbdare, până la sfârşit, vor reuşi să afle necunoscuta „Pădure".

Mulți îmi sugerau să relatez întâmplări din viață dar fără să vorbesc despre femei. Alții îmi recomandau să nu mă refer deloc la viața politică. Iar alții spuneau că nu e cazul să scriu nimic. Aş mai fi fost eu, cel adevărat, dacă le-aş fi dat ascultare?

Sincer, nu ştiu dacă această lucrare are vreo valoare literară, dar tot sincer vă declar că nu am urmărit acest lucru şi nici măcar să obțin din vânzarea ei un profit material.

Am urmărit doar să evoc fidel cât mai multe din întâmplările copilăriei, adolescenței şi perioadelor care au urmat, aşa cum au fost ele şi cu cine au fost, că a fost zi sau că a fost noapte. Desigur, au rămas încă nespuse multe, cu sau fără importanță, şi multe pe care le-am considerat tabu. Dar esențialul a fost rostit.

Am scris despre copilărie şi adolescență din pură nostalgie, iar despre anii ascensiunii mele, pentru copiii mei. Cu mâna mea am scris adevărul despre rămânerea în străinătate şi despre „trenurile" vieții. Şi despre revenirea cu atâta dor în România cea dinainte şi - mai ales - cea de

după Revoluție. Am amintit şi de cele întâmpinate la revenire şi chiar despre femeile ce căutau să urce pe „podium”, dar care, datorită tocurilor, nu reuşeau să rămână acolo prea mult. Superficiale sau din bun-simț, fiecare căuta să ia puțin din tort, fără să-şi dea seama că, fiind mai sincere, ar fi putut lua totul.

Am scris şi de urmaşii mei, toți trei, Claudiu, Carla şi George, pentru a se regăsi şi ei în paginile mele.

Şi, pentru a-l cunoaşte pe întregul om Pădure, am menționat şi unele reflecții din care să se poată înțelege moralitatea şi opțiunile de la care nu m-am abătut niciodată. Alături de realizări, acestea alcătuiesc miezul ființei oricăruia dintre noi.

Citiți cu încredere şi apoi gândiți-vă dacă aveți tăria, fiecare dintre voi, să aşterneți pe hârtie faptele din trecut, bune sau rele - aşa cum au fost - în special ca să vă cunoască urmaşii voştrii.

Pentru că eu vreau să vă mărturisesc şi dumneavoastră ceea ce am înscris pe prima filă: am dedicat această carte copiilor mei.

George Pădure

***Nota:** toate întâmplarile şi persoanajele sunt adevărate cu excepția unor persoane care, pentru a rămâne protejate, au numele improvizat.*

Neastâmpărul copilăriei

MICILE MARI BULEVARDE ale Constanței, oraşul în care m-am născut, nostalgia ce mă cuprindea ori de cite ori le revedeam, m-au făcut să-mi amintesc foarte multe când, într-o scurtă vizită la părinții mei, plimbându-mă în trecut, spre biserica greacă, m-am hotărât să aştern totul pe hârtie. Totodată, auzindu-mi propriul fiu că rosteşte despre mine lucruri neadevărate, m-am decis să aşez faptele - aşa cum au fost - într-o carte, astfel încât atât el cât şi alții, urmaşi ai mei sau nu, să afle adevărul.

Poate că altul în locul meu nu ar şti cum s-o dea cotită ca să ascundă unele amintiri. Dar, chiar dacă am greşit uneori, am mizat pe bunul-simț şi mi-am spus că amintirile nu pot fi decât frumoase şi nu am motive să le ascund.

Mai ales că, de ascuns, a trebuit să ascund în permanență tatălui meu, când eram mic, multe din năzbâtiile mele şi ale celorlalți doi frați, Viorel Pădure şi Pădure Pădure, toți trei fiind foarte întreprinzători în această privință. Între noi era o diferență doar de un an, eu fiind cel mai mic. Nu ne foloseam numele date de părinți atunci când ne strigam, ci preferam să recurgem la porecle: fiindcă purta ochelari de mic, Viorel era

Orbetele, Chiorul, Miopul; Pădure, fiind gras, avea cele mai multe apelative: Grasul, Umflatul, Borțosul, Granzolea, Haplea sau Mamelosul. Mie mi se spunea Năsosul, Triunghi sau Armeanul, toate inspirate de faptul că eram foarte slab şi ascuțit. Într-adevăr, eram şi cel mai mofturos la mâncare, refuzând orice zarzavat. Mama spunea deseori că îmi va face o supă din picioare de scaun.

Tata a fost toată viața lui „om de stat", adică a avut mereu funcții oficiale, iar mama documentaristă la biblioteca partidului (PCR). Câțiva ani, mama a fost şi şefă de cadre la o cooperativă meşteşugărească din Constanța. Când lucra la bibliotecă, ne lua deseori cu ea, fiindcă lângă clădire era o curte mare, cu teren de sport şi multă verdeață, numai bună să ne petrecem zilele sub observația „tovarăşei Pădure". Exista şi un bufet, unde activiştii puteau găsi bunătăți la prețuri subvenționate. Nu am crescut însă cu banane, kiwi, coca-cola, fanta sau hamburgeri, dar am avut într-adevăr, poate mai mult ca alții, acces la portocale. Alte alimente care se găseau des în casa noastră - spre deosebire de altele - erau mielul şi peştele.

Ne jucam şi cu Alioşa, băiatul doamnei Cristea, o colegă a mamei, devenită în timp „tanti Sena", după ce s-a căsătorit cu fratele mamei, unchiul Traian. Uneori, dar foarte rar, veneau şi copiii acestuia, verişorii noştri George şi Mariana. Toți eram cam de aceeaşi vârstă şi familiile noastre încercau să ne dea o educație cât mai bună şi „controlată". De altfel, acesta ne-a fost anturajul

în copilărie, cel puțin până am crescut şi am ajuns prin clasa a şasea.

Nu eram nişte îngeri, cum ne-ar fi vrut părinții şi, dacă ei ar fi aflat că am încercat deliciile fumatului încă de pe la şapte ani, că ne distram trimițând de la balcon jetul de pipi în capul trecătorilor sau că jucam fotbal în casă, nu ne-ar fi fost prea moale. Mai ales că tata ne vedea ca pe nişte militari care trebuia instruiți cu strășnicie.

După părerea lui instrucția trebuia să înceapă cu inițierea în muzică şi anume cântând la un instrument. Pădure, Grasu, a fost dat la pian, Viorel la vioară, iar eu la acordeon, chitară şi clarinet. Niciunul nu a cântat mai mult de trei ani la aceste instrumente, totul devenind la un moment dat, în ochii noştri, inutil. De altfel, tata mă aducea uneori în situația să-l mint tocmai pentru că, de exemplu, mă punea să învăț lecțiile cuvânt cu cuvânt, ca în carte, sau să execut ceea ce îmi cerea exact aşa cum dorea el. Era tipicar şi asta m-a făcut să-i caut ac de cojoc. Țin minte că ultima găselniță la şcoală a fost utilizarea mai multor orare ale materiilor şi chiar a mai multor carnete de note, astfel încât îi arătam ceea ce îmi convenea mie sau, oarecum, ceea ce dorea el să vadă. Mai foloseam şi tehnica obosirii adversarului, terminându-mi lecțiile cât mai târziu, când tata deja dormea tun şi visa. Ce-i drept, nu eram nici primu-n clasă şi nici uşă de biserică, dar el îmi spunea că trebuie s-ajung ministru...

Făceam multe nefăcute împreună cu cei doi frați şi eram „răsplătiți" pe măsură. Într-o perioadă a copilăriei (aveam cam opt ani), tata lucra în comuna Dorobanțu,

director la un I.A.S., şi avea la dispoziție o maşină de teren IMS, o şaretă şi o trăsură. Noi, socotind că trăsura era şi la dispoziția noastră, într-o bună zi am luat-o şi am plecat, toți trei frații, pe şoseaua națională, în trafic, dând bice cailor. Dorința noastră de a mâna caii fusese foarte mare şi nu i-am putut rezista.

Întâmplarea a făcut ca în fața noastră să apară în maşină însuşi tata. Când l-am văzut, pur şi simplu mi-a venit să sar din trăsură, simțind că îngheț pe timp de vară. A întors scurt după noi şi ne-a condus la masă, nu înainte de a ne da răsplata cuvenită. Țin minte că, în dreptul unei cişmele, atât de tare a fost palma plină de săpun a tatei, încât toți trei nu ne-am putut păstra echilibrul şi ne-am rostogolit ca nişte piese de domino, lăsându-l pe tata fără adversar. Sancționa pe loc orice abatere de la „regulile casei" dacă se afla prin preajmă.

Norocul nostru a fost că, din pricina serviciului, jumătate din timp nu a fost lângă noi. Am avut astfel o copilărie destul de severă, parte din rigiditatea tatei explicându-se prin demnitățile publice pe care le-a deținut, precum şi prin nevoia de a ține în frâu nărăvaşa noastră adolescență. Pur şi simplu, clocoteam de energie!

Deținând toate aceste funcții, tata se lupta ca noi, cei trei copii, „să nu-l facem de râs". Din cauza carierei a „uitat" chiar şi să ne încredințeze preotului ca să ne scalde în cristelniță, eu personal intrând în rândul creştinilor abia la 46 de ani, când, într-o duminică, după ce mi-am găsit naş, pe Gabriel Oprea - fără a mă gândi pe atunci la viitoarele lui funcții politice, el nefiind încă

angajat politic -, am beneficiat de cuvenita taină a botezului. Din acest motiv, credința în Dumnezeu am primit-o târziu, mai mult din superstiție.

Este totodată adevărat că înaintarea în vârstă te aduce din ce în ce mai aproape de biserică, iar acest lucru l-am constatat la multă lume.

Ce dorea tata era una, iar ceea ce îi spuneam noi în gând era cu totul alta: „Planuri poate să-şi facă la partid şi cu partidul, dar nu cu noi", gândeam, şi de aici corecțiile pe care le primeam, fiecare în funcție de vârstă. Nu ştiu dacă a avut vreo influență faptul că mă scăpam pe mine de frică, dar eu primeam cele mai puține curele, de parcă, fiind mai mic, eram şi mai nevinovat.

Mama însă era altfel. Ea dorea ca băieții ei să învețe şi gospodărie, ca s-o mai scutească de treburile zilnice. Astfel, dimineața, când ne trezeam, găseam pe masă biletul scris de mâna ei înaintea plecării la serviciu. Uneori ne lăsa nouă în grijă mâncarea pe care începuse s-o gătească şi nu izbutise so termine, ca să o fierbem în continuare noi, eu sau Viorel. Aşa am învățat că fiertul cărnii pentru supă trebuia însoțit de spumare şi că atunci când dregi ciorba, ouăle se bat separat, adăugând zeama caldă cu răbdare peste ele, pentru că dacă le pui în zeama clocotită le faci zdrențe.

Uneori, curățenia însemna şi spălatul a peste 100 de sticle, pe care apoi le vindeam la centrele specializate. Puneam sticlele la înmuiat în cadă cu o seară înainte, astfel încât dimineața să nu avem prea mult de muncă. Din păcate, banii nu ne reveneau nouă decât în foarte

mică măsură...

Toți trei frații trebuia să măturăm şi să facem ordine în casă, fiecare câte o cameră, iar eu două, considerându-se că eu le fac mai bine, fiind de mic foarte ordonat. Urmau instrucțiuni privitoare la piață, unde ne duceam tot noi, şi la urmă lecțiile.

Între lecții, locuind în miezul Constanței, stăteam la geam sau pe balcon, de unde puteam vedea freamătul micului oraş, extrem de aglomerat pe timp de vară sub avalanşa turiştilor români şi străini care veneau la mare. Eram, într-adevăr, unii dintre cei mai privilegiați locuitori ai urbei, locuind la kilometrul „0" al oraşului. La fereastra casei noastre se putea sta exact ca la vitrinaa unei cafenele din centru, văzând vrute şi nevrute, de la milițianul din intersecție care oprea maşinile sau turiştii, ori pe constănțenii ieşiți la plimbare, pînă la bețivii care căzeau pe stradă, pe timp de noapte, în drum spre casă. Uneori, îl vedeam şi pe tata trecând spre sau dinspre serviciu cu maşina lui - singura pe care a avut-o timp de 30 de ani: un GAZ sovietic acoperit cu prelată (IMS-ul a fost o copie fidelă, făcută de români între anii 1960-1980).

După trecerea verii, dar în special iarna, acelaşi oraş devenea parcă romantic, dacă nu chiar somnolent şi nostalgic, în aşteptarea turiştilor care îl readuceau la viață. Tot la balcon, dar mai ales la geam, în spatele perdelelor, atunci când ne mărisem, stăteam şi ne uitam ce se întâmplă la hotelul Victoria, aflat peste drum, de care ne despărțea doar aşa-zisul bulevard Tomis, nu mai lat de douăzeci de metri. Aici puteai vedea toate soiurile

de persoane cu fel de fel de apucături, turişti sau cazaţi în alte scopuri. Noaptea priveliştea devenea un adevărat ecran cu sex-filme, care mai de care mai deocheate, protagoniştii nedându-şi seama că, pe întuneric, din spatele perdelelor noastre, cineva atentează la pudoarea lor. Iar pentru a vedea şi noi - cei trei băieţi la pubertate, care stăteau „cuminţi" acasă - aceste curiozităţi, ne cumpărasem şi un binoclu. Erau nopţi în care surprindeam o femeie frumoasă, cântăreaţă la unul din restaurantele oraşului, jucând remi îmbrăcată doar cu chiloţi, alături de trei bărbaţi. Era vară şi era cald...

Pe parcursul zilei, unii dintre noi mergeam dimineaţa la şcoala de peste drum, alţii după-amiază. În timpul cât stăteam acasă, încercam să mai învăţăm câte ceva, trebuind, vrând-nevrând, să ne facem lecţiile. De multe ori, temele le făceam la mama la serviciu, stând la o masă în bibliotecă. Acolo am învăţat să scriu, mama rupându-mi foaie după foaie, până reuşeam o caligrafie perfectă. Dacă astăzi scriu frumos, pot spune cu recunoştinţă că i se datorează.

În vacanţe, iarna stăteam acasă, iar vara plecam în tabere la munte, la ţară sau rămâneam în Constanţa, la plajă. Pe timpul vacanţelor, câteodată deveneam de-a dreptul periculoşi. Ţin minte de parcă a fost ieri o zi de iarnă când am jucat fotbal în casă şi am reuşit să spargem un geam. Terenul era alcătuit din suprafaţa sufrageriei şi a unei încăperi învecinate, a căror uşă despărţitoare o deschideam larg. Tot în aceeaşi zi am rupt acul maşinii de cusut încercând să cos o monedă de 25 de

bani. Şi tot în acea zi, unui pistol care arunca mingi de ping-pong i-am pus, în loc de minge, un ac de pălărie. Din păcate, acesta i l-am infipt direct în tâmplă fratelui Viorel, norocul fiind că acesta a pătruns doar sub piele.

Când l-am văzut pe fereastră pe tata, la ora 5 din după-amiaza acelei zile traversând strada să vină acasă, am început să tremur de frică. De ruperea acului am fi putut să nu spunem nimic, de Viorel la fel, dar golul din locul geamului de la uşa sufrageriei se căsca asemeanea unei guri de iad. Ce a urmat nici nu mai trebuie scris...

Vacanțele erau cele mai plăcute perioade, dar şi atunci se puteau încasa câteva curele sau chiar palme de la tata, ceea ce ne ținea în frâu. În fiecare vacanță părinții noştri luau pe unul dintre noi, pe rând, acolo unde se duceau ei să-şi petreacă concediul, ceilalți frați urmând să fie „exilați" la Babadag, la bunicii din partea mamei. Acolo, timp de una-două luni, ne jucam în adevăratul sens al cuvântului pe uliță, uliță pe care nu circula nici-o maşină. Avea forma unei copăi, era nepietruită, motiv pentru care seara, când eram chemați la culcare, picioarele ne erau negre. Uneori călcam în balega rămasă de la vacile sau oile care erau duse la păşunea din capul străzii. Apucăturile de orăşeni le uitam din prima zi de vacanță. Marmeladă pe pâine caldă era ceea ce mâncam zilnic - sau poate că asta este mâncarea pe care reuşesc să mi-o mai amintesc. Babadagul era cel mai plăcut loc, aici aveam cea mai frumoasă vacanță. O aşteptam cu toții, era vacanța adevărată, unde joaca începea la opt dimineața şi se termina cândva după zece seara.

Cum soseam de la Constanța împreună cu Costel, fratele mamei, care era cu zece ani mai mare ca mine, ne căutam prietenii cu care ne jucam în fiecare vară. Cu Nelu a lu' Țața-Leana, Didina şi mulți alții, care azi nu-mi mai vin în minte, formam un grup de vreo zece-cincisprezece copii care bătătoreau zilnic, în joaca lor, tot ce se găsea pe o rază de un kilometru. Uneori mergeam şi în pădure, unde găseam la capătul verii ghindă, alune, coarne, mure şi tot ceea ce micuții munți ai Dobrogei pot oferi celor care îi cutreieră în zona Babadagului.

După ce am crescut cu toții, nu ne-am mai văzut, vacanțele fiind singurele perioade care ne adunau. Unii s-au dus pe lumea cealaltă de foarte tineri, lăsând în urma lor numai durere.

Aşa era la Babadag.

Dar cei trei frați Pădure au trecut pe rând şi pe la Băile Herculane, Tuşnad şi Călimăneşti, ori Buziaş, împreună cu mama şi cu tata. Părinților le era mai uşor cu un singur copil în concediu. Uneori, pentru a scăpa de noi toți, ne trimiteau într-o tabără la Posada, lângă Sinaia, unde stăteam trei săptămâni, sau la bunica din partea tatei, într-un sat de lângă Urziceni, care se numea Patru-Frați. Un sat foarte înapoiat, unde încă nu era nici măcar lumină electrică şi unde nu reuşeam cu niciun chip să ne adaptăm, şi nu atât din cauza condițiilor proaste de trai sau a oamenilor foarte necivilizați, cât din pricina puricilor, care, pur şi simplu, în văzul lumii, ne săreau pe picioare. Totodată, nu găseam niciun copil de vârsta noastră prin apropiere, vacanțele făcându-le

împreună cu bunica de peste optzeci de ani. Niciuna din străzile satului nu era asfaltată, iar dimineața şi seara auzeai sute de ciori, ce-şi aveau cuiburile prin salcâmi, în căutarea boabelor de grâu sau porumb. Când era şi tata acolo, preferam să dorm în maşină decât în patul construit din scânduri aşezate pe două capre, în care, cum te aşezai, începeai vânătoarea de purici. Duminica, pe timp de vară, în centrul satului se strângeau tineri care organizau hore, noi stând şi admirând jocul de pe margine. Nu exista decât un singur magazin, Cooperativa sătească, foarte aproape de casa bunicii, unde mergeam cu ouă furate de la bunica, la schimb pe biscuiții Eugenia. Cum auzeam o găină cotcodăcind, ştiam că o jumătate de pachet de biscuiți era ca şi în buzunarul nostru.

Pentru a ajunge la Patru Frați, mergeam cu trenul până la Bucureşti, după care ne întorceam cu un alt tren personal, aproape de Urziceni, la Gara Moldoveni. De acolo, trebuia ca ultimii 5 kilometri până la casa bunicii să-i parcurgem cu piciorul, trecând ca Scufița Roşie printr-o pădure, schimbind valizele dintr-o mâna în alta. Dacă reuşeam să găsim vreo căruță care să meargă în acelaşi sat, era cea mai frumoasă surpriză pe care locuitorii satului ne-o puteau face la sosirea noastră.

Mai erau şi vacanțele „acasă”, la plajă, unde plecam, lesne de înțeles, „cu program”, orice întârziere fiind aspru pedepsită. Adevărul este că uneori rămâneam pe plajă până seara, uitând de casă şi de masă, părinții îngrijorându-se ca pentru trei fete mari plecate din bătătură, căci pe vremea aceea GSM-ul nu apăruse şi pe

plajă nu existau nici măcar telefoane. De multe ori, îndeosebi pe timpul vacanțelor, ni se alătura Alioşa, fiul lu' Tanti Sena. Dacă apărea şi George Răducanu, verişorul din partea mamei, formația era completă.

Când am împlinit 14 ani s-a născut şi surioara noastră, Crenguța. Toți trei frații, dar mai mult eu şi Viorel, am fost cei care, fără contract, am primit statutul de bone. Am învățat astfel, încă de la 14 ani, să cresc un copil şi să mă descurc cu problemele ce pot surveni. În funcție de orarul şcolar, împărțeam cu Viorel ziua, unul având grijă de copil dimineața, celălalt după-amiaza. Iar asta până când Crenguța a împlinit trei ani, moment în care a fost dată la grădiniță. Dar şi acolo dusul şi adusul ei erau sarcina noastră, a celor trei frați. Aşadar, părinții noştri au crescut trei copii, iar noi, frații, pe al patrulea. Chiar aşa însă, pe Crenguța nu am mai avut-o în vedere după ce a împlinit cinci ani şi pot spune că nu prea am crescut împreună, mai ales că eu am plecat de tânăr de acasă.

În fiecare an, începând cu 20 decembrie, noi, cei trei băieți, mergeam de Crăciun şi de Anul Nou la colindat. Într-un an țin minte că am primit foarte mulți bani, în prima zi a anului fiecare dintre noi având peste 1500 de lei câştigați numai din colinde. Am început cu Bună seara şi Bună dimineața la Moş Ajun, continuând cu Steaua, apoi cu Pluguşorul, foarte bine învățat de mine şi Viorel. Pădure nu făcea altceva decât să țină buhaiul, biciul fiind în sarcina mea şi a lui Viorel. Toți eram îmbrăcați în costume naționale, cu căciuli de miel pe cap, toate

împrumutate de la Teatrul din Constanța. Cu Pluguşorul nu mergeam aşa, oriunde, ci numai la restaurante şi la prieteni de-ai lui tata. Încercam să acoperim cât mai repede, în seara Anului Nou, restaurantele Modern, Zorile, Continental, Cazino, Păltiniş, Dobrogea. La toate acestea, după ce recitam la microfon Pluguşorul, toți trei luam căciula şi începeam să spunem „La mulți Ani" oamenilor pe la toate mesele şi ni se dădeau cel puțin 25 de lei. Practic, noi completam programul de divertisment al restaurantelor, ceea ce le convenea atât şefilor de restaurant, cât şi nouă. În ceea ce ne privea, aceştia au fost primii bani adevărați pe care i-am câştigat.

Poza 1 Cei trei Pădure - cu Pluguşorul

Poza 2 3 marinari, de la stânga la dreapta: Viorel, Pădure şi subsemnatul, împreună cu mama şi cu tata

Adolescența

UNEORI, CÂND NE-AM MAI MĂRIT, vacanță sau nu, coboram seara spre faleza Cazinoului şi spre ieşirea din port, unde marinarii greci învoiți în oraş le dădeau gumă de mestecat copiilor. Aşa am învățat şi primele două cuvinte greceşti pentru a mă putea descurca: file (prietene) şi tsigle (gumă), pe care le spuneam cum îi zăream pe distinşii oaspeți. Şi tot aşa începusem să mă simt atras de limba greacă şi chiar de această nație, de vorbitorii ei, pe care îi consideram superiori. Când grecii nu-mi dăruiau gustoasa gumă, o cumpăram cu bani luați de prin buzunarele tatei sau chiar de la mama.

Ce chestie! Dacă stau bine să mă gândesc, mai mulți bani am luat din buzunarele tatei în copilărie decât mi-a dat el de bunăvoie. Când eram fără bani, simțeam că nu am aer să respir, motiv pentru care făceam imediat o „respirație", dar nu gură la gură, ci... buzunar la buzunar, între al tatei şi al meu. Important pentru mine era să am bani, indiferent de unde ar fi provenit. Fără bani, viața mi se părea fără sens!

Când m-am mărit, rigiditatea şi pretențiile tatei mi-au devenit nesuferite. Crescusem şi consideram că la 15 ani pot într-adevăr să înțeleg lucrurile altfel decât îşi dorea el

şi, mai mult, că pot să-mi trăiesc viața după cum voiam, să trăiesc pe picioarele mele.

„Viața” a început din vara lui 1969, când, la vârsta de cincisprezece ani şi trei luni, am hotărât să lucrez în vacanță la o terasă-berărie ca picol. În scurt timp, am devenit pasionat de această ocupație. Lucram jumătate de zi, tură de dimineață sau de seară, câştigând la vârsta mea, zilnic, din bacşişurile clienților, cel puțin o sută de lei. Începusem să mă îmbrac singur, să mănânc la restaurant şi mă gândeam cu îngrijorare, chiar dacă era vară, la terminarea vacanței şi începerea clasei a opta. Când cumpăram ceva, îmi plăcea deja să negociez, spunând tuturor că, „singurul lucru pe care nu l-am negociat a fost primul costum de şcolar, fiindcă mi-l luase mama, iar eu nu reusisem sa intervin pentru un preț mai bun”. Dacă eram în tura de după-amiază, ajungeam acasă după miezul nopții, încercând să nu trezesc pe nimeni cu sosirea mea. Mă culcam, iar mama îmi spăla cămăşile şi bluzele albe, necesare pentru a doua sau a treia zi.

Lucram la berăria „Terasa Constanța” şi munceam foarte mult. Căram câte 14 halbe pline cu bere, iar la întoarcere adunam tot ce era gol pe mese. Era greu, dar, cu toate acestea, îmi plăcea foarte mult ceea ce făceam. Ospătarii se certau între ei pentru a mă avea, căci serviciul lor era mult uşurat alături de mine. Lucram uneori continuu, de dimineață până la închidere. În timp ce colegii de şcoală şi frații mei se distrau în vacanță, eu aproape că nu aveam nici-o zi liberă. Tocmai din acest

motiv, următorii zece ani după ce am împlinit şaisprezece, câştigam între patru şi zece mii de lei pe lună, depasind salariul a patru ingineri. De altfel, acest lucru era ceea ce m-a deosebit atât de frații mei, cât şi de colegii de vârsta mea. Experiența pe care o căpătasem la 20 de ani mă deosebea foarte mult de cei de vârsta mea.

Pe la jumătatea verii, am avut clienți o familie de constănțeni - cu toate că terasa era vizitată cel mai mult de turişti şi marinari - care mi-au adus-o în față pe cea care mi-a schimbat într-o oarecare măsură destinul: STELA. Era o fată brunetă, minionă, cu trăsături de „vampă în devenire". Mi-a reținut atenția de la primele treceri pe la masa lor. Nu ştiu dacă şi ce sărbătoreau, dar au stat câteva ore la mici şi bere. Am intrat în vorbă şi, la plecare, am stabilit să ne vedem a doua zi. Erau o familie de oameni nevoiaşi, care se zbăteau cu problemele zilnice şi cu serviciul. N-au avut nimic împotrivă să mă împrietenesc cu fata lor. A doua zi lucram în tura de seară, motiv pentru care, dimineață, la ora 11 fix, după ce m-am spălat, gătit şi parfumat, m-am înființat la uşa fetei. Parfumul era, din păcate, feminin, dar nu asta era important atunci.

Părinții ei plecaseră la serviciu de la ora 6 - lucrau la fabrica de pâine a oraşului. Tremuram tot când am văzut că mi-a deschis şi am continuat să tremur încă o bună bucată de timp. Cu toate acestea încercam să nu las să se vadă cât sunt de stângaci şi la întrebarea „ai mai avut prietenă?" am răspuns cu un DA! scurt şi categoric, plin de adrenalina stresului prin care treceam.

Dar nu era adevărat. Ea era prima fată pe care o întâlneam în viață, mai mare ca mine cu câteva luni şi cu multă „experiență” în cele lumeşti.

Ne-am „aprins” amândoi ca doi oameni care aveau deja benzină turnată pe ei, fiind nevoie doar de o scânteie. Chiar fără nici-o scânteie, Stela ştia să aprindă focul ca un pădurar, chiar şi pe vânt. Într-o cameră răcoroasă, pe sunetele mai multor melodii greceşti puse la pick-up, am trăit prima experiență de dragoste totală. Stela s-a dus la baie şi a venit dezbrăcată toată, mirosind a ceva ce nu mai simțisem. Era parfumul săpunului „Lux” şi al deodorantului „Rexona”, produse care nu se găseau uşor într-o țară ca România anului 1969, chiar pe timp de vară. M-a făcut „mat” ca la şah.

Ceea ce a urmat a fost un adevărat joc de şah zilnic. Numai la şah pregăteşti toate piesele la început şi faci apoi fiecare mutare, anticipând mutarea celuilalt. Aşa eram noi.

Jocul dragostei, strategiile ei, aşteptarea fiecărei întâlniri, farmecul clipelor dintâi şi surprizele pe care ni le pregăteam mă făceau să trăiesc cu toată ființa aceste întâlniri. Şi eram gata să mă las total subjugat de pasiune, dacă nu îmi dădeam seama că nu eram singurul care o vizita şi că unii marinari străini îi căutau tovărăşia când vapoarele lor acostau în portul Constanța...

Aşa am ajuns să accept să mă prezinte iubiților ei greci sau italieni drept „verişorul” din partea mamei. Părinții ei mă tratau şi dânşii ca pe un nepot, ştiind, la rândul lor, totul. Ziceau: „Nu trebuie să-i stricăm rostul fetii”. Ne

permiteam, aşadar, să ieşim la distracţii şi restaurante, eu - „verişorul”, - Stela şi un marinar grec, Thasos, sau un turist italian, Antonio, care veneau pe rând în România. Uneori ieşeam împreună cu toţii, chiar şi cu familia ei.

Aceasta a fost şi perioada în care am început să învăţ să vorbesc şi să cânt în limba greacă, în preajma Stelei fiind ca în anturajul unor prieteni de pe meleagurile însoritei Elade, cu tot tacâmul, inclusiv comportamentul balcanic: compromisul, rabatul aferent de la demnitate. Aveam cincisprezece ani şi-mi începeam viaţa de adolescent prin a cunoaşte unul dintre cele mai adevărate aspecte ale depravării morale: „le menage â trois”, dar, bineînţeles, cu fiecare separat sau, mai bine zis, pe rând. Când iubitul Stelei lipsea, locul era ţinut de mine, „verişorul”. Oricum, acesta nu stătea decât câteva zile în România, vaporul urmând să plece după operaţiunile portuare. Dacă nava avea vreo defecţiune, era mai rău, pentru că rămânea pentru reparaţii şi, de regulă, ele durau mai mult de o săptămână.

Toată povestea cu Stela a durat cât vacanţa mea de vară dintre clasa a şaptea şi a opta. A fost o iniţiere într-ale iubirii, dar NU şi o lecuire de gelozie sau de angajamente nesăbuite.

A urmat penultimul şi cel mai chinuitor an de şcoală, când mi se părea că deja ceea ce fac şi învăţ este în plus, inutil şi fără rost. Din acest motiv, cred, am şi rămas corijent la matematică, materie care, cel puţin în clasa a opta, nu m-a interesat deloc. Învăţam după-amiaza şi, de la sfârşitul lui februarie, când ziua a început să se

mărească, chiuleam de la ultimele ore ca să joc „coci” pe bani în Parcul Teatrului, care se afla lângă Şcoala Generală numărul 28 din Constanța, împreună cu Dan Leahu, Toma, Herjenescu, Popiel şi alții. Târâş, grăpiş, am terminat anul şi, bineînțeles, în vacanță m-am întors la pasiunea mea de picol. În august a trebuit să-mi dau corijența, dar şi admiterea la şcoala profesională de lăcătuş-mecanic patronată de Cooperația Meşteşugărească. Şi mama, dar şi tata spuneau că trebuie să am o meserie, că „nu se ştie niciodată”. Iar dacă de altceva nu eram capabil, trebuia să accept.

În toamnă am început şcoala profesională de lăcătuşi mecanici, unde am aflat pentru prima dată cum este printre străini. Şcoala era la Galați. La internat erau 300 de elevi, exclusiv băieți. Nu trebuia să fac nimic altceva decat să învăț meserie. Eram chiar printre primii trei în clasă, dar asta nu însemna nicidecum că aveam 10 la purtare. Regimul era oarecum milităresc, ziua începând cu deşteptarea din dormitorul cu 80 de băieți, ce ocupau vreo 40 de paturi suprapuse. Urmau gimnastica de dimineață în curtea internatului, spălatul pe față într-o baie cu numai 15 locuri şi apoi micul dejun într-o sală de mese pentru 300 de persoane. Şi toate acestea trebuiau executate la minut. După micul dejun, ne prezentam la orele de clasă sau la cele de practică, ce începeau la ora 8.

Făceam chei de broască sau câte un patent, învățând pilirea şi tăierea fierului, sudam, lipeam metalele şi multe alte operațiuni, ca să devenim lăcătuşi mecanici. Începusem să devin conştient că nu eram cuminte, dar

temperamentul meu îmi dădea ghes să nu mă astâmpăr. Despre isprăvile mele s-a auzit până la Constanța, la mama, că tovarăşul nostru diriginte, pe nume Puteanu, a avut grijă să-i trimită scrisori înştiințând-o ce geamuri am mai spart şi ce alte fapte glorioase am comis.

Acest fapt, cât şi dorul de mama au fost motivele pentru care, atunci când aproape toți colegii au început să se tatueze, făcându-şi câte o sirenă sau un şarpe pe braț, eu mi-am desenat exact pe mâna stângă un plic în coltul căruia am marcat un „M” de la cuvântul mama, astfel încât să-l văd permanent în timpul orelor, sperând că aşa îmi voi ține zburdălnicia în frâu. Dar nu a fost aşa, motiv pentru care, într-o bună zi, acelaşi diriginte m-a bătut. Până aici! mi-am spus, şi acesta a fost cel mai bun motiv să întrerup şcoala.

Desigur, bătut fiind, părinții au fost de acord să părăsesc din faşă minunata carieră ce m-ar fi aşteptat şi, după al doilea trimestru, m-am întors acasă, unde, cu grija mamei, am intrat imediat la o şcoală de strungari, de această dată la Ploieşti. Erau cursuri intensive, plătite, ceea ce m-a obligat să le şi termin. Şcoala o făceam la Ploieşti, iar practica la Constanța. Nu a fost practică în toată regula, fiindcă adeseori se desfăşura la un restaurant şi nicidecum la atelierul de strungărie. Maistrul meu, domnul Micşulescu, avea o înțelegere tacită cu mine ca orele de practică să vină să mi le „predea” cu un coniac în față la restaurantul în care, fiind deja vară, reîncepusem să lucrez.

Oricum, astăzi sunt deținătorul diplomei de strungar şi

mă pot lăuda că ştiu cel puţin să pornesc un strung şi să fac un şurub. Chiar dacă înveți ca mine ospătărie, lăcătuşerie, strungărie, electrobobinaj, vulcanizare, marinărie şi câte încă, nu ai şi cum să le stăpâneşti pe toate toată viața. Dacă ai învățat repede şi mai ales dacă nu practici, uiți tot aşa de repede cum ai învățat.

A urmat clasa a noua, fără voia mea, şi acest lucru l-a constatat şi tata, care a ținut să continui liceul, dar care s-a trezit în vara lui 1970 cu George repetent şi exmatriculat. Nu aveam stare, pur şi simplu! Am fost atât de „neastâmpărat", încât am luat nota 1 la purtare. Nota la purtare o datoram profesoarei de istorie Martinov, care, bolnavă de astm fiind, s-a apucat să ni se „spovedească" tocmai nouă că parfumurile şi dimineţile ceţoase fac foarte rău celor cu această boală. Atâta mi-a trebuit, pentru ca a doua zi, la prima oră, să-i îmbălsămez fața de masă a catedrei cu o întreagă fiolă de esență de parfum de trandafiri bulgăresc. Şi de aici circul cu nota 1 la purtare şi punerea mea în discuția Consiliului profesoral al Liceului Mircea cel Bătrân, care, aproape de sfârşitul anului, a dat sentința exmatriculării mele.

Atât cât am frecventat primul an la liceu, mi s-a părut că, într-adevăr, pierdeam timpul. Uneori, alături de un coleg sau mai mulți, decideam că absența este cea mai bună metodă de a ne salva de la vreo oră sau mai multe, fără să primim o notă proastă. Mi se părea că le ştiu pe toate. Visam la câştiguri rapide, astfel încât la 18 ani să merg cu maşina proprie la şcoală, şi-mi pregăteam ținuta cu o zi înainte, călcându-mi dacă era nevoie hainele sau

spălându-mi o cămaşă sau o cravată. Ca să stea dreaptă, în cravată băgăm uneori şi o bucată de carton, ca să fiu trendy şi bine pus la punct, chiar dacă nu respectam uniforma, fiindcă acum blugii făceau parte din uniforma mea.

De altfel clasa a noua, aşa cum am urmat-o eu, nu a însemnat doar atât. Plăcându-mi foarte mult limba şi literatura română, scriind totodată poezii, participam la cenaclul literar din oraşul Constanța, loc în care mă întâlneam, pe lângă alți prieteni, cu o colegă de liceu, Silvia, mai mare cu doi ani decât mine, colegă care avea să-mi devină prima soție. Era o ființă extrem de slabă, doar ciorapii albi cu textura groasă făcând ca picioarele ei lungi să arate mai aproape de ceea ce putem numi nişte membre omeneşti. Figura ei „exotico-romantică" este ceea ce cred că m-a atras la ea.

Țin minte că pe atunci stăteam şi citeam poezii împreună cu colegul Toma, cel mai bun prieten al meu. Lui îi plăcea Bacovia şi mă ironiza că-l preferam pe Minulescu. Multe dintre poeziile mele semănau ca stil cu ale lui Minulescu. Scriam mai mult şi mai bine atunci când, dintr-un motiv sau altul, eram trist.

Tot lui îi citeam versurile înainte de a i le da Silviei, de care eram îndrăgostit lulea. Ea îmi prezenta comentarii admirative pe treptele din fața casei sale, loc în care ne şi îmbrățişam. Stăteam ore întregi pe scările de la intrarea în apartamentul vechi, format dintr-o cameră şi o bucătărie, în care locuia împreună cu mama şi sora ei. Astfel eram feriți de ochii lumii, prinzând orice zgomot,

atât de jos, cât şi de sus, dacă ar fi venit cineva. Alteori, ne plimbam ore în şir seara pe Valea Portului, pe o distanță de vreo doi kilometri, dus-întors. Lucrurile se petreceau aşa fiindcă, deşi mama ei era de acord cu relația noastră, nu ne putea invita în casă, în aceeaşi cameră cu ea, mai ales că nu avea serviciu, iar la mine acasă nu se putea să ne întâlnim, tata fiind de o absurdă intransigență.

De altfel, cred că acesta a fost şi motivul „surprizei" pe care i-am făcut-o, după atâtea altele din ultima perioadă, căsătorindu-mă legal, atunci când legea mi-a permis, adică exact în ziua în care am împlinit 18 ani, cu Silvia. Pe bietul tată l-am lăsat mut în ziua în care l-am invitat să participe la oficierea căsătoriei. A venit singur, mama fiind internată în spital în acea perioadă.

Oricum, numai căsătorie nu s-a putut numi ceea ce a urmat, că totul a durat doar trei săptămâni, până când Silvia şi-a luat toate lucrurile şi a părăsit domiciliul conjugal, imediat după ce a văzut că mi-am regăsit o veche „cunoştință": Stela. Căsătoria noastră a fost un accident iscat de „ale tinereții valuri" şi de interdicțiile draconice ale „tovarăşului Pădure". O căsătorie care a durat trei săptămâni şi s-a terminat cu un proces de divorț după mai bine de un an.

Nu am mai văzut-o niciodată până ce, într-una din zile, după mai bine de douăzeci de ani, a venit fără să mă anunțe la mine la magazin. Unul dintre vânzători mi-a spus că mă caută cineva. Eram şi primar. M-am dus la raionul de televizoare şi am dat cu ochii de o femeie foarte slabă, aşa cum o ştiam, cu părul lung, care privea de

parcă dorea să cumpere un televizor. Nu am stat mult pe gânduri şi am invitat-o în biroul meu. Am întrebat-o ce caută, ce vrea. Auzise că sunt bine, conform presei „milionar”, şi s-a gândit să vină pentru a-mi cere să o ajut. Mi-a spus că lucrează ca vânzătoare la un chioşc de pâine. Nu am discutat prea mult, dar la plecare am considerat necesar să-i dau nişte bani. Am făcut rău sau am făcut bine? Am scos 1000 de dolari şi i-am dat. Din păcate nu a fost mulțumită, că a revenit peste o săptămână cu amenințări, spunându-mi că, dacă nu negociem, va declara presei că a fost prima mea soție. Ziarul VIP a trimis-o însă la plimbare, iar eu nu i-am mai deschis uşa, dar nici nu am mai văzut-o de atunci.

Fuga în Grecia

SPUNEAM CĂ ÎNCEPUSEM să-i fac tatei o serie de surprize, una mai mare ca alta. Îmi aduc aminte de una dintre ele, cea care a avut loc înaintea căsătoriei cu Silvia: fuga în Grecia.

În toamna lui 1971, după terminarea sezonului, îmi dădeam seama tot mai mult că, băiat mare fiind, trebuie să iau viața în serios, pregătindu-mi viitorul. Aşadar, am trecut la elaborarea unui plan de lungă durată care ar fi trebuit să se desfăşoare pe alte meleaguri, acolo unde sufletul mă atrăgea cel mai mult: în Grecia. Nu era vorba doar să fug în străinătate, să-mi construiesc un viitor şi să aleg ca destinație o țară liberă, dezvoltată economic: cu timpul, devenisem cu adevărat un filogrec.

În câțiva ani îmi însuşisem limba, astfel încât mă puteam descurca foarte bine. Cântam în limba greacă şi imitam felul de a fi al grecilor. Doream din toată inima să ajung să trăiesc şi să muncesc în Grecia. Stăteam seara cu marinari greci la diferite terase, invitat de ei la un Martini sau o cafea, şi ascultam muzică la tonomat. În vremea aceea, la Constanța, restaurantele şi barurile erau dotate de şefii lor cu tonomate şi, ca să-şi atragă

această clientelă, aproape toate discurile erau greceşti. Altele aveau chiar orchestre al căror repertoriu era pe jumătate grecesc.

Într-una din zile, la agenția ONT de lângă casa unde locuiam, deasupra farmaciei Miga, s-a afişat o ofertă care se potrivea perfect cu proiectele mele, şi anume o excursie de o zi la Vama, în Bulgaria, destul de ieftină. Am luat primele relații, ca să-mi dau seama dacă pot pleca fără ştirea şi aprobarea cuiva din familie. Şi, într-adevăr, aşa părea să fie. Am adus imediat banii şi actele necesare, nemaiavând nimic de făcut decât să-mi pregătesc bagajele, deoarece excursia avea loc peste câteva zile. Dar cum să plec dimineața la ora 6 fără să mă simtă nimeni din casă? Am conceput şi o tactică, în aşa fel încât să am timp să ajung cel puțin la granița româno-bulgară fără să le dau de bănuit.

În seara de dinaintea plecării, i-am invitat pe toți ai mei, cei doi frați, mama şi tata, la o bere. Şi nu numai că m-am oferit să le-o dau, ci m-am dus personal să o cumpăr. Ai mei se întrebau ce m-o fi apucat de fac eu acest gest fără precedent. M-am repezit la o terasă care vindea bere, aflată în spatele casei, după ce mai înainte trecusem pe la farmacie şi cumpărasem o sticlă de Pasinal, un medicament în soluție lichidă care te ajută să dormi în caz că nu ai somn. Speram să-i adorm pe toți, astfel încât să se trezească mai târziu, după ce ieşeam eu din țară.

Totul a funcționat perfect! Le-am motivat că sticlele erau deschise deja fiindcă „dobitocul de ospătar a înțeles

că le consum acolo". De fapt, trebuise ca eu să vărs puțin din fiecare sticlă ca să fac loc somniferului. Noroc că Pasinalul nu a schimbat gustul berii. Singura sticlă „neprelucrată" era a mea, că doar eu eram cel care trebuia să mă trezesc la ora cinci fără să mă simtă cineva. În zori mi-au trebuit numai 15 minute ca să-mi iau banii mei, pe care îi strânsesem toată vara, şi ai lui Viorel - el o făcuse pe curierul la un hotel din Mamaia, de fapt, fiind în termeni hotelieri cărător de bagaje. Câştigase, pe lângă bani, şi tot felul de haine, vechi şi noi, pe care cei ce lucrau în hoteluri le cumpărau de la străini şi care arătau altfel decât ceea ce găseai pe piața românească a anilor 70. În sfertul de oră dinaintea plecării, le-am luat şi pe acestea, şi pe ale mele, astfel încât l-am lăsat pe Viorel cu fundul gol.

Planul meu începea să funcționeze în condiții de stres şi emoții deosebite. Autocarul a plecat la ora anunțată, când toată lumea s-a urcat la bord şi ghidul ia aruncat cu nonşalanță şoferului cuvintele magice: „Dă-i drumul". Mi se uscase gura de frică şi, încordat de emoție, m-am aşezat la fereastră, privind în gol pe tot traseul dintre Constanța şi Vama Veche, unde se afla punctul de frontieră. Interesant a fost că nimeni dintre noi nu avea paşaport, turiştii trecând granița pe bază de paşaport colectiv, formulă acceptată de țările comuniste: o simplă foaie de hârtie, cu lista numelor şi ştampila celor de la paşapoarte. La ora şapte şi douăzeci de minute, granița româno-bulgară a fost trecută, iar la ora zece dimineața am ajuns la Varna.

Era 5 noiembrie 1971, dar vremea ținea cu mine - o dimineață răcoroasă şi, totuşi, însorită. Ni s-a dat voie să mergem la cumpărături sau să vizităm diferite locuri recomandate ca fiind cele mai interesante, urmând să ne reîntâlnim tot grupul la ora 16.

Din acel moment, planul meu trebuia pus în aplicare întocmai. Am început să-mi creez alibiuri, necesare pentru cazul că voi fi prins şi nu voi reuşi să ajung în Grecia. Totdeauna m-am gândit că, atunci când faci ceva nepermis, trebuie să ştii ce să răspunzi dacă vei fi întrebat. M-am dus la o agenție de turism şi m-am interesat cum pot să ajung în România, deoarece m-am pierdut de grup. Am primit două recomandări, care mai târziu aveau să mă ajute: ori să plec cu un mijloc de transport pe cont propriu la graniță, chiar fără paşaport cum eram, ori să mă duc la Ambasada Română de la Sofia, care să-mi elibereze un paşaport. Bineînțeles, am ales a doua variantă, ştiind că drumul meu trebuia să treacă prin Sofia, că doar nu mă duceam la Moscova.

Aşadar, am luat trenul şi m-am dus la Sofia, unde am ajuns seara. Am căutat un loc unde să mă cazez, că deja se înnoptase. Am găsit un motel micuț, unde am ocupat un loc într-o cameră goală, care însă mai avea încă vreo şase paturi. Am ales unul dintre ele şi, pe la ora zece, am adormit buştean de oboseala primei mele zile de libertate.

Când m-am trezit a doua zi, am văzut că nu mai eram singur în cameră, colegii mei fiind nişte tineri marinari de culoare din țările Africii şi câțiva din Liban. Mai mult, aveau atât de mult tupeu, că unul dintre ei luase ceva

haine de-ale mele ca să iasă în oraş. I-am întrebat pe ceilalți dacă ştie cineva ce s-a întâmplat, dar în câteva minute respectivul s-a întors. Fusese plecat pe aproape.

Am făcut cunoştință cu ei şi mi-am dat seama că, singur fiind, aveam nevoie de ajutorul lor. Le-am spus că vreau să ajung în Grecia la o cunoştință, un armator grec pe care îl cunoscusem la unul din restaurantele la care lucrasem în Constanța. Şi era adevărat, pentru că cel despre care vorbeam, unul dintre clienții mei, Mihailis Stefanidis, era grec, dar se născuse în România şi în anii 50 s-a întors în Grecia cu părinții. Auzind povestea mea, toți m-au întrebat dacă pot garanta că domnul Stefanidis îi va angaja ca marinari. Ăsta şi era motivul scurtei lor treceri prin Sofia: căutau o navă pe care să lucreze. Nu mi-am putut lua această obligație, chiar dacă ştiam că era posibil să fie răsplătiți în acest mod de cunoştința mea de la Atena. Atunci am decis cu toții să mergem, aşa cum proiectaseră ei, spre Turcia şi, dacă acolo nu găsesc nimic de lucru, să vină cu mine la Atena. Aşadar, planul meu a suferit o mică modificare de traseu, urmând să fiu sprijinit la trecerea frontierei turco-bulgare de tot acest grup de marinari. Din Turcia puteam să merg în Grecia, destinația visurilor şi planurilor mele.

Mai trebuiau însă create alibiuri, motiv pentru care seara, după program, m-am dus la Ambasada României la Sofia şi am spus că m-am pierdut de grup. Un diplomat comod m-a trimis la plimbare pentru două zile, motivând că la acea oră ambasada este închisă, iar a doua zi, 7 Noiembrie, era sărbătoare şi nu se lucra. A fost pentru

prima dată când am apreciat Revoluția ruşilor de la 7 Noiembrie 1917, aniversată cu zel în toate țările comuniste, inclusiv în Bulgaria.

În continuare am încercat, ca o ultimă variantă a planului meu, să port o discuție cu consulul grec din Sofia. Zis şi făcut. În aceeaşi seară, m-am dus personal la Consulatul grec şi, spre deosebire de românaşul nostru, consulul grec m-a primit chiar peste orele de program. I-am povestit ce vreau să fac şi la cine vreau să ajung, cerându-i ajutor. Mi-a arătat foarte clar că nu poate să mă ajute în niciun fel, iar când i-am spus că tot voi pleca şi voi încerca să trec frontiera, mi-a recomandat să n-o fac pentru că voi fi prins. Toată discuția a durat o oră şi a fost purtată în limba greacă, astfel încât l-am mirat pe stimabilul consul cu modul cum vorbeam propria-i limbă. Ne-am despărțit ca doi prieteni, cu sentimentul că unul pleca la moarte, iar celălalt se vedea incapabil să-l ajute.

M-am întors la motelul meu, reîntâlnindu-mă cu trupa de „paracomando", cum se autointitulaseră. Pregăteam cu toții plecarea spre Turcia pentru a doua zi şi ne-am dus la gară să vedem ce trenuri erau spre Istanbul. L-am ales pe cel de la ora 21, deoarece la aceeaşi oră pleca un tren spre Bucureşti. Se crea astfel cel mai puternic alibi, cel care avea să fie probă legală în caz de nevoie: „confuzia". Astfel au fost luate 18 bilete de tren spre Istanbul şi unul spre Bucureşti. Cu acesta, aveam să dovedesc la nevoie că am încurcat trenurile, mai ales că bulgarii la „nu" spun „da", mişcându-şi şi capul în sens afirmativ. Nu sunt multe popoare care îşi mişcă capul

invers decât suntem cu toții obişnuiți, dar asta aveam să o aflu mai târziu.

Totul trebuia bine gândit şi pus la punct, până la cele mai mici detalii, ca să am un răspuns la orice posibilă viitoare întrebare. De altfel, toată viața acesta a fost unul dintre principiile care m-a apărat în ceea ce făceam; nu porneam nici-o acțiune fără să-mi găsesc anticipat o explicație pentru tot, până în cele mai mici amănunte.

A venit şi ora plecării. Până în acea clipă, nu-mi dădusem seama că nu cunoscusem toate cele optsprezece persoane din grup, ci doar şaptesprezece. A optsprezecea era o frumoasă doamnă libaneză, pe nume Lelia. Aceasta urma, ca de altfel fiecare, să aibă o sarcină precisă în cadrul importantei acțiuni care urma să se consume în acea noapte în trenul Sofia-Istanbul.

Trecerea frauduloasă a frontierei bulgaro-turce a început cu distribuirea grupului în trei compartimente ale trenului. Plănuiam cum s-o scoatem la capăt – aveam la dispoziție aproape cinci ore până în Turcia şi toți propuneam soluții de reuşită, dar eu eram singurul care, neavând paşaport, trebuia să le îndeplinesc. S-au gândit să mă introducă în acoperişul trenului, să mă agațe în timpul controlului între vagoane, ultima propunere - cea acceptată - fiind să mă ascundă sub banchete, spărgând în prealabil peretele dintre două compartimente, ca să mă pot rostogoli în momentul controlului grăniceresc. Zis şi făcut. Apoi sa trecut la fapte. Sarcina Leliei era să stea într-o poziție cât mai indecentă, pentru a-l obliga pe controlorul bulgar „să nu se uite chiar şi între picioarele

ei". Planul funcționa perfect, la un mic semn din picior al unuia dintre băieți, eu trebuia să mă rostogolesc de sub bancheta unui compartiment spre celălalt, astfel încât să nu fiu văzut.

Trenul mergea cu viteză, fiind un adevărat Express, iar din cele aproape cinci ore trecuse doar una. Era puțin după zece seara, când cu toții am hotărât să dormim pe rând, unul rămânând „de gardă". Calculele noastre arătau că grănicerii bulgari vor veni în control pe la 1 noaptea, în gara Sfilingrad. Avea să se producă însă imprevizibilul, luându-ne pe toți ca „din oală", când, la ora 23.45, am auzit la distanță de un compartiment un grănicer spunând: „Pasport-pasport! Pasport-pasport!" Am crezut că nu-i adevărat şi că visez, numai că acesta era adevărul crud. Nefiind alte compartimente ocupate şi venind cu o oră mai devreme decât prevăzusem, grănicerul m-a găsit şezând ca un om civilizat, pe bancheta compartimentului, în aşteptarea controlului. Mi s-a cerut paşaportul şi am răspuns în limba greacă: „Den eho!", în română însemnând „nu am!" I-am dat singurul lucru pe care îl aveam, biletul de tren Sofia-Bucureşti. M-a întrebat apoi de ce naționalitate sunt, întrebare la care i-am răspuns că sunt grec. Am fost invitat să merg într-un alt compartiment gol, unde mi s-a făcut un control sumar, control care a dovedit însă că nu eram grec, ci român. Prevăzător, aruncasem toate hârtiile şi actele pe care le dețineam, dar, din pură nostalgie şi mândrie, păstrasem legitimația de voleibalist în cadrul clubului Farul Constanța, unde jucam înainte de

plecarea din țară. Pe aceasta stătea înscris „Federația Română de Volei”, fapt pentru care, la găsirea legitimației de către unul dintre grăniceri, m-am pomenit cu o palmă de mi-a țiuit urechea încă vreo zece minute după ce am încasat-o. Mi s-au pus cătuşele şi am fost imediat coborât din tren în gara Sfilingrad. Până la granița cu Turcia nu mai erau decât trei kilometri.

Era ora 1.30 noaptea şi am fost dus într-un birou la postul de poliție al gării, unde am fost prins cu cătuşele de scaun, mâinile mele neputând schița nici cea mai mică mişcare. Am cerut să mi se dea apă şi am aşteptat să se facă dimineață ca să văd ce mă aşteaptă în continuare. La un moment dat, am auzit că s-a spart un geam. „Trupa de paracomando”, după pornirea trenului, a aruncat cu o piatră în semn de protest. Bineînțeles, am spus că respectivii nu erau cu mine. Ceream mereu apă, emoțiile făcându-mă să descopăr adevărata valoare a acestei băuturi. Frica şi emoțiile îmi uscau pur şi simplu gura.

S-a făcut dimineață şi am fost luat cu o maşină şi dus la un fel de închisoare, cu celule de o singură persoană. În curtea închisorii, la difuzoarele amplasate pe stâlpi, se transmitea numai muzică turcească. Cu toate că eram în luna noiembrie, vremea era deosebit de frumoasă, chiar primăvăratică. Un soldat m-a condus într-un birou, iar la ora 9 a început primul interogatoriu din multe altele care aveau să urmeze. În Bulgaria toate interogatoriile s-au desfăşurat în limba greacă, după ce am fost întrebat ce limbi cunosc, între cadrele Miliției Sfilingrad găsindu-se un ofițer de origine greacă. Pentru limba română, la

granița bulgaro-turcă nu s-a găsit traducător.

Tocmai pentru a se înțelege bine interogatoriul, voi încerca să mi-l amintesc în forma în care a fost dat.

Interogatoriul

Ofițerul: Numele?

G.P: George Pădure.

Ofițerul: Cetățenia?

G.P: Română.

Ofițerul: De ce ați spus în tren că sunteți grec?

G.P: Nu am spus că sunt grec, ci că vorbesc greceşte; probabil că grănicerul, neştiind limba greacă, nu a înțeles, ori poate eu nu m-am exprimat corect.

Ofițerul: Data naşterii?

G.P: 25 aprilie 1954, la Constanța.

Ofițerul: Numele mamei şi al tatălui?

G.P: Maria şi Gheorghe.

Ofițerul: Domiciliul?

G.P.: Bulevardul Tomis numărul 78, Constanța, România.

Ofițerul: Cu ce va ocupați în țară?

G.P.: Ospătar la un restaurant din oraş.

Ofițerul: Povestiți-ne şi nouă: ce făceați în Orient-Expresul Sofia-Istanbul?

G.P.: Nu am ştiut că acest tren merge la Istanbul; eu credeam că merge la Bucureşti. De altfel, puteți verifica biletul meu de călătorie, care este pentru Bucureşti. Dar

în gara Sofia, întrebând un lucrător dacă acesta este trenul pentru Bucureşti, mi-a răspuns că DA, dând afirmativ şi din cap. Ambele trenuri plecau în acelaşi moment sau la două-trei minute diferență. Nu aveam cum să-mi mai dau seama că nu mă aflu în trenul potrivit.

Ofițerul: Dar ia povestiți-ne de la început, cum ați ajuns aici, cum ați plecat din România?

G.P.: Am plecat în ziua de 5 noiembrie 1971 într-o excursie de o zi, cu un grup de români, la Varna, pe bază de paşaport colectiv, motiv pentru care nu am acte. În Varna ni s-a spus că fiecare este liber să viziteze oraşul sau să meargă la cumpărături. Eu am plecat de unul singur, încercând să găsesc nişte ciorapi de damă, care sunt foarte căutați în România. Aveam întâlnirea cu grupul pe la ora 16. Ori am întârziat eu puțin, ori a plecat autocarul mai devreme, cert este că n-am mai găsit pe nimeni la locul de întâlnire.

Ofițerul: Ce ați făcut apoi?

G.P.: M-am dus la o agenție de turism din centrul oraşului, care m-a îndrumat să merg la graniță sau la Ambasadă, ținând cont că nu aveam niciun act. Am şi un catalog de la această agenție şi chiar puteți întreba acolo. M-am dus la gară - ştiind că nu aveam cum să trec granița înapoi în România fără paşaport - ca să mă interesez când pleacă un tren pentru Sofia. Mi-am luat bilet şi m-am dus la Sofia. Am ajuns seara târziu, motiv pentru care am căutat un hotel să dorm. După prânz m-am prezentat la Ambasada Română, unde mi s-a spus

că este închis şi să revin, dar nu a doua zi, pentru că era 7 Noiembrie, când toate instituțiile nu lucrează, sărbătorind ziua Revoluției din Octombrie. Ca şi în România, de altfel. Dacă doriți, puteți întreba şi acest lucru la Ambasada României de la Sofia. M-am văzut obligat, astfel, să iau de această dată trenul spre Bucureşti ca să mă întorc acasă. Dar, după cum vedeți, am greşit şi am ajuns aici. (Alibiurile mele erau perfecte şi funcționau.)

Ofițerul: Limba greacă cum de o ştiți? Aveți rude în familie?

G.P.: Nu! Nicidecum. Am lucrat la un restaurant unde veneau foarte mulți marinari greci. Mi-a plăcut, mi-a fost şi utilă şi am învățat-o. Mie îmi place şi să cânt în limba greacă.

Ofițerul: În Turcia aveți pe cineva?

G.P.: Nu! Nici măcar nu cunosc vreun turc din Turcia.

Ofițerul: Ați mai fost plecat vreodată din țară?

G.P.: Nu! Niciodată!

Ofițerul: Bine, Uite, Iorgos - ca ştii că George se spune Iorgos la greci -, vom pregăti formalitățile pentru întorcerea ta în România. Tu vei merge la celula ta şi, dacă mai avem nevoie de vreo informație, te vom chema.

G.P.: V-aş ruga să spuneți dumneavoastră să mi se dea ceva de mâncare. Ofițerul: Sigur că da, ți se va aduce şi mâncare, şi pâine, şi apă.

G.P.: Ştiți cumva ce îmi vor da de mâncare?

Ofițerul: Aici există un singur meniu: brânză şi pâine.

G.P. Aaaaaahh!

Dinspre Sfilingrad, retur spre Constanța

DUPĂ INTEROGATORIU, m-am întors la celula mea condus de un subofițer bătrân, pe care am reuşit să-l întreb ce voi face când mi se vor termina țigările. Mi-a răspuns că se va preocupa el, dacă îi plătesc. Banii pe care îi aveam rămăseseră asupra mea. Am intrat într-o mică încăpere cu un pat de lemn, învelit cu o pătură groasă de lână, care înțepa. Aici am găsit şi o damigeană de 5 litri plină cu apă şi o găleată unde ar fi trebuit - dacă n-aş fi mâncat atât de multă brânză - să-mi fac nevoile. Între pat şi uşă mai erau doar vreo 50 de centimetri. M-a apucat plânsul, de frică şi de emoții, pentru că nu ştiam ce mi se va întâmpla. Am adormit plângând. Am fost trezit şi luat din nou la interogatorii, dar informațiile care le parveneau diferiților ofițeri, unii civili, alții militari, erau identice cu primul interogatoriu de la sosire.

În celulă nu pătrundea lumina, aşa că pierdusem noțiunea timpului. Nu făceam altceva decât să dorm şi, la un moment dat, m-am apucat să cânt. Mai ales că aflasem că mi se pregătea într-adevăr întoarcerea acasă, urmând ca organele din România să decidă ce măsură va fi luată în legătură cu mine.

Trecuseră, după socotelile mele, 3-4 zile, când, deodată, a venit bătrânul subofițer, care mi-a comunicat

că într-o jumătate de oră plecam spre România. La început credeam că mă vor duce cu o maşină, dar apoi am aflat că, însoțit de doi subofițeri înarmați, voi traversa Bulgaria cu trenul. De această dată mi s-a pus în vedere să mă comport „civilizat”, ca să nu fie nevoie să mi se pună cătuşele pe tot drumul. Mergeam spre gară, pe jos, prin Sfilingrad, când un camion TIR românesc de mare tonaj a trecut pe lângă noi. Cum mergea încet, i-am făcut semn şi şoferul a oprit, curios de ce sunt însoțit de doi milițieni. I-am spus şi lui povestea mea, pe care deja o învățasem pe de rost. Înainte să pornească din nou, mi-a spus că întârziase mult pe parcurs, deoarece venea din Iraq şi mai avea drum lung spre România. Le-am propus milițienilor să mergem cu camionul românesc, dar ei mi-au explicat că regulamentul nu permitea. Mă înțelegeam cu cei doi folosind toate limbile pe care le ştiam, mâinile şi, dacă era nevoie, le şi desenam. Ei nu ştiau decât bulgara.

Am ajuns în gara Sfilingrad, au fost luate bilete şi ne-am urcat în tren în jurul orei patru după-amiază. Cei doi au ocupat un compartiment întreg, iar pe uşă au pus o hârtie pe care scria în limba bulgară „DEȚINUT”. Nu a trecut mult timp şi am intrat într-o nouă gară, trenul a oprit, iar cei doi milițieni, nedorind să-şi dezmintă balcanismul pursânge, mi-au cerut bani „să luăm de mâncare”. Norocul meu că aveam, le-am dat şi m-am trezit cu „chioftele”, un fel de mititei româneşti, rotunzi şi mai picanți. Față de brânza cu pâine pe care o mâncasem până acum, chioftelele m-au dat pe spate. Domnii

milițieni au băut apoi şi câte o bere, au râgâit şi s-au culcat. Norocul lor a fost că eram blând, fiindcă, dormind, pistolul unuia stătea chiar pe mâna mea.

Nu ştiam că, din pricina regulamentelor grănicereşti, „voiajul" meu se v-a întrerupe din nou, prima oprire fiind la Veliko Târnovo. Nimic deosebit, atât celula, cât şi brânza cu pâine fiind aproximativ la fel cu cele de care avusesem parte la Sfilingrad.

Dimineața am plecat şi, după doar câteva ore, am poposit la o nouă închisoare în Dimitrovgrad. Nu am stat decât o zi şi nici astăzi nu ştiu de ce. Ceea ce mi-a plăcut aici erau condițiile: o celulă mai spațioasă decât cealaltă, cu un pat mare şi moale de două persoane şi mâncarea total deosebită în calitate: pâine caldă cu telemea de oaie proaspătă şi dulce. De altfel, aşa ceva numai la Sfintele Paşti mâncam acasă.

A doua zi am ajuns la Ruse, oraş bulgăresc la granița română. Din nou închisoare, celulă, brânză, pâine şi apă cu tot ritualul, de toaletă nefiind nevoie, ca urmare a cantității de brânză cu care am fost tratat în toată Bulgaria. La Ruse mi s-a mai luat un interogatoriu, dar nici „Capra cu trei iezi" nu o ştiam atât de bine ca povestea mea, pe care începusem să o cred şi eu. Dimineață, în jurul orei 6, am fost luat cu o maşină militară şi, când am coborât, am putut să constat că mă aştepta un IMS cu numere de armată românesc, de parcă se făcea schimbul de spioni de la granițele Est-Vest. Am urcat în IMS şi am zărit afară doi militari în termen, cu baionetele puse la puşti în vederea primirii

„periculosului” Iorgos. Peste Dunăre aveam însă să redevin George.

M-au dus la unitatea de grăniceri din Giurgiu şi, cum am ajuns, s-a trecut din nou la interogatoriu, în acelaşi timp analizându-se dosarul făcut de bulgari. M-a chestionat chiar comandantul unității, împreună cu un alt ofițer. Pe când îi spuneam din nou povestea mea, s-a enervat atât de tare, că a cerut soldatului de la intrare să vină în birou, lângă uşă, țipând la el să-şi pună baioneta „că poate acest Pădure va trebui împuşcat”.

— Puteți să mă împuşcați, dar ceea ce am făcut eu v-am spus; în rest, chiar dacă sunteți comandant, n-am ce să vă mai spun, i-am replicat, în dorința mea de a-i arăta că nu-mi este frică, odată ce a fost doar „o greşeală” sau, chiar mai mult, „o confuzie”.

Probabil înțelegând că ce a fost de spus s-a spus, s-a petrecut o schimbare de 180 de grade în comportamentul respectivului comandant, astfel încât m-a întrebat dacă mi-e foame. La răspunsul meu afirmativ, mi s-a adus exact acolo, în şi pe biroul lui, cel mai bun pilaf cu carne şi sos pe care îl mâncasem vreodată. Auzisem că mâncarea de cazarmă e fără seamăn, dar cred că şi săptămâna de brânză şi pâine m-a făcut să apreciez atât de mult acel pilaf militar. M-au condus apoi în cazarmă la o celulă improvizată din panouri de plasă de sârmă, ca pe un animal periculos, chiar lângă un dormitor al militarilor în termen. Bineînțeles că imediat ne-am împrietenit, dar am fost atent ca în discuțiile cu ei, ca prieteni sau nu, istoria mea să rămână pentru toți aceeaşi.

Nu am stat mai mult de o zi în compania soldaților - care, printre altele, mă sfătuiau să nu-mi fie frică -, că au venit doi subofițeri şi m-au însoțit la Miliția oraşului Giurgiu. Era ora 20.30 când am fost lăsat în grija ofițerului de serviciu la poarta Miliției spunându-mi-se că, până dimineață, nu am altceva de făcut decât să-i țin companie acestuia, scriind pe hârtie tot ce s-a întâmplat, precum şi o nouă declarație, şi să bag lemne în foc. Şi asta am făcut până dimineață, când, în jurul orei 7, am fost chemat la comandantul Miliției, loc în care am văzut un personaj pe care îl cunoaşteam foarte bine şi de care îmi era o frică ce uneori mă aducea la stări de „umezeală" şi tremur: TATA. Nu mi-am imaginat că va fi acolo şi de nimeni, chiar în uniformă, nu mă temeam, în afara lui.

Nu i-am spus nimic decât „sărut mâna", dar nici nu cred că şi-ar fi dorit să vorbească cu mine în acel loc. Comandantul m-a înştiințat că sunt liber, dar să am grijă ce fac, şi m-a dat în primire tatei, care a parcurs cu paşi mari toată distanța până la poartă. Aici aveam să cunosc pe cel ce, întâmplător avea să-mi devină socru peste nişte ani: domnul Oprea. Prieten fiind cu tata, veniseră amândoi de la Constanța cu maşina acestuia, ca să mă „scape" de necazul ce l-aş fi putut avea din cauza „confuziei" mele pe tărâmurile bulgare. Am stat cu toții vreo două zile la Giurgiu la fratele tatei, după care ne-am întors în acelaşi loc de unde plecasem în urmă cu peste o săptămână: acasă, la Constanța.

Prima tentativă de a-mi muta domiciliul în străinătate eşuase. Gândurile mele nu aveau să se schimbe însă,

chiar dacă - nu imediat, la sosire, ci după vreo trei săptămâni - am primit cea mai mare bătaie din viața mea de la tata, nedorind probabil să-mi rămână „dator”. A fost, totodată, şi ultima.

Noi căutări

AM REVENIT la vechea mea dragoste, Silvia. Nu aveam niciun serviciu, singura mea ocupație fiind să-i port de grijă sorei mele mai mici, Crenguța, care împlinise patru ani.

Am încercat pe timp de iarnă încă o meserie, aceea de bobinator de aparate radio-tv în cadrul Cooperativei Radiotehnica, meserie „de mare viitor", după cum spuneau mama şi tata. Aici am făcut de toate, dar am şi învățat cum se bobinează o bobină pentru transformatoare sau redresoare şi cum se vulcanizează. Chestia cu vulcanizarea am fost nevoit să o învăț în perioada când a plecat responsabilul cu mufa de cauciuc de la cablurile electrice. Şi toate acestea pentru un salariu de 1100 de lei pe lună.

Eram încă un copil. Atât de copil, încât atunci când primeam salariul îmi luam colegii şi mergeam la cofetărie, unde mâncam trei-patru savarine, şi asta pentru că niciodată, nici în acea perioadă şi nici mai târziu, din fericire, nu m-a atras cârciuma în calitate de consumator.

Am bobinat eu ce am bobinat, dar a venit din nou vara şi de data aceasta, căsătorit fiind, am decis să întrerup „bobinajul" şi să trec la ceea ce-mi plăcea mai mult,

restaurantul, unde acum puteam lucra deja ca ospătar, că împlinisem vârsta necesară.

După cum am spus, căsătoria cu Silvia nu a durat decât din mai până în iunie. Au urmat câteva iubiri efemere, dar nu m-am ataşat de nimeni. Necazul era că în Constanța activitatea dura cât ținea şi sezonul, încât mai toți cei ca mine îşi pierdeau serviciul odată cu răcirea vremii. De aceea, în toamnă m-am hotărât să plec să lucrez la munte, la Sinaia, unde în doar două zile am fost angajat la restaurantul Carmen, pe muntele Furnica. Nu s-ar fi întâmplat aşa, dar, ca un făcut, fiindcă, stăteam pentru aprobare la uşa directorului - care coordona toate restaurantele - şi acesta îşi uitase umbrela acasă, am fost rugat (tocmai eu) „să dau o fugă să i-o aduc". Dacă acest lucru nu s-ar fi întâmplat, ar fi fost de mirare să fiu angajat imediat barman în Sinaia. Mai mult, mi s-a pus la dispoziție la un preț modic o cameră într-una din vilele turistice ale stațiunii. Nici nu se putea mai bine. După o lună de lucru la restaurantul Carmen, am reuşit să mă transfer la unul dintre cele mai bune localuri: restaurantul Bucegi. Aici am învățat adevărata „meserie" a barmanului şi secretele ei. Tot ce pleca de la mine conținea 15-20 % apă. Am fost chiar „instruit" de şeful de sală ca, în cazul vinului, să folosesc puțină vodcă, doar un strop, care avea rolul de a potoli spuma produsă de apa de la robinet.

Lucram trei zile de dimineață până noaptea şi trei zile eram liber. Când eram liber, mă duceam uneori acasă, la Constanța, că, vorba ceea, „rău cu rău, dar mai rău e fără

rău". Aveam mai mult de trei luni de când lucram în Sinaia şi o dată, la întoarcerea acasă, am întâlnit în tren un grup de greci care se duceau la Bucureşti. Pentru câteva ore am redevenit „filogrecul Iorgos" şi, la despărțire, după ce i-am ajutat şi la căratul bagajelor în Gara de Nord, m-am pomenit în mână cu o hârtie de 10 dolari, care aveau să-mi aducă un nou dosar penal, de această dată pentru deținere ilegală de valută.

Nu s-ar fi întâmplat nimic dacă n-aş fi spus în timpul unei întâlniri unei barmanițe de la hotelul-restaurant Palas că am valută şi aş vrea să cumpăr ceva de la shop-ul hotelului la care lucra ea. Cum turnătoria funcționa la cote maxime în acea perioadă şi obligațiile ei față de Miliție or fi fost foarte mari, a doua zi m-am trezit cu un căpitan (pe atunci), pe nume Antonoiu, care m-a vizitat la bar. Ştiam că din punct de vedere profesional, în special datorită relației şefului meu cu Miliția din zonă, nu aveam de ce să mă tem.

Antonoiu a intrat în bar şi mi-a cerut un pahar cu apă. I-am dat paharul cerut, după care m-a întrebat de unde sunt. Nu ştiam că ceea ce făcea nu era altceva decât o „identificare a infractorului", procedură aplicată cu subtilitate de cel care a devenit unul dintre cei mai mari polițişti ai României, generalul Antonoiu, cu care aveam să mă mai întâlnesc într-o cu totul altă „formulă" peste 25 de ani. După ce m-a identificat, mi-a adus la cunoştință că, din acel moment, nu am voie să mai fac nici-o mişcare, decât cu permisiunea lui. M-a mai întrebat dacă am „verdeață". M-am făcut că nu pricep, rugându-l să-mi

explice ce înseamnă. „Dolari!” a precizat el, şi imediat i-a spus şefului să mă înlocuiască, deoarece trebuie să „mă ia”. Am plecat împreună cu tânărul căpitan, mergând pe jos la Miliția Sinaia, care era destul de aproape.

Imediat ce am ajuns a fost mi-a dat să citesc decretul 210/1969. Într-adevăr, la unul dintre articole, legea preciza că, dacă la cererea organului de poliție, se predă de bunăvoie valuta deținută, dându-se dovadă de sinceritate, persoana în cauză nu va fi pedepsită. Mai întâi m-am uitat să văd ce fel de tipăritură era, iar când am constatat că aceasta era o publicație oficială, o broşură existentă în orice bibliotecă, mi-am arătat imediat „bunăvoința” în a colabora şi a preda „valuta” de care vorbeau. Când au auzit însă că era vorba doar de 10 dolari, căpitanul Antonoiu împreună cu şeful Miliției, colonelul Ducu, au hotărât să-mi facă o percheziție la domiciliu. Nu m-am împotrivit, chiar dacă nu mi-au prezentat niciun mandat.

La sosirea la vila la care stăteam, Antonoiu m-a rugat să nu-i arăt unde am valuta, să vadă dacă reuşeşte să o găsească singur. Cu toate că i-am propus să nu se străduiască, s-a pus pe căutat, însă după douăzeci de minute de căutări s-a dat bătut şi m-a întrebat: „Unde este?” L-a apucat râsul când a văzut că banii erau exact în fața lui, pe masă, într-o cutie de chibrituri, sub bețe, nedându-şi seama că râdea de el însuşi. Ceea ce putea face mari necazuri erau însă vreo treizeci de sticle de coniac depozitate pe un dulap. Le cumpăram de la alimentara şi le introduceam fără acte în stoc,

însuşindu-mi diferența de preț. Cu toate că le-a văzut, n-a reacționat în niciun fel, socotind că e mai bine să se prefacă a nu fi văzut. Când mă gândesc astăzi, îmi dau seama că efortul şi timpul pierdut nu valorau nici jumătate din valoarea capturii.

Astfel m-am ales cu un nou dosar penal, a cărui scoatere de sub urmărire a avut loc peste vreo trei luni, când am primit o hârtie de la Procuratură, care mă anunța că s-a luat această măsură deoarece „am dat dovadă de sinceritate".

Am primit tot în acea perioadă o rezoluție a Procuraturii prin care eram anunțat că, întrucât s-a constatat „lipsa de obiect" privind tentativa de trecere a frontierei bulgaro-turce, s-a dispus neînceperea urmăririi penale. Într-o scurtă bucată de timp, am putut răsufla uşurat, toate problemele mele cu legea fiind clasate. Numai că Antonoiu i-a „recomandat" totodată şefului meu, la încheierea acțiunii, să mă demită de la restaurant, iar mie să părăsesc oraşul Sinaia.

Primul lucru pe care l-am făcut la întoarcere a fost să mă înscriu în paralel la liceu (la cursurile fără frecvență), pe care, „tras de păr", l-am terminat fără să simt, spre binele meu şi satisfacția tatei.

GINA

TOATE PEREGRINĂRILE şi năzdrăvăniile mele l-au făcut pe tata să mă țină din scurt. Astfel, la întoarcerea de la Sinaia, pentru prima data, m-a ajutat să mă angajez ospătar la restaurantul din comuna - devenită între timp oraş - Ovidiu. De această dată, spre bucuria mea aveam un loc de muncă permanent într-un restaurant, şi nu lucram doar în sezon, ca până acum. De altfel, fascinația pentru restaurant mă făcuse să iau foarte în serios şi până acum toate problemele de serviciu, ba chiar pot spune că tocmai caracterul sezonier al angajamentelor de până acum mă determinase să „mă mişc" precum argintul-viu. Aşa cum afirma mai târziu un ofițer de Miliție, care „m-a avut în grijă" încă cinci ani după tentativa de fugă din țară în Turcia, „mă mişcam prea repede", astfel încât nu ştia de unde să mă mai ia.

Toată această precipitare a încetat în momentul în care am devenit barman la micul restaurant Nufărul, unde şefa mea era doamna Nuța, sora unui cunoscut cârciumar, pe nume Titi Botez. El l-a avut, o bună bucată de timp, bucătar-şef pe vestitul Ciumacenko, care era vestit pentru nemaipomenitul borş de peşte pe care-l făcea. Se spune despre el că, la una din mesele pentru

care a trebuit să gătească, a venit chiar ministrul de resort de pe vremea aceear. Totul era bine şi frumos, ministrul a venit şi s-a trecut la masă. Două necazuri concomitente au demonstrat că, indiferent cine ai fi, nu ai cum să te pui cu experienţa unui asemenea bucătar: primul a fost atunci când nea Titi şi-a dat seama că borşul nu are leuştean. Ciumacenko a alergat repede în curte, a luat dintr-un salcâm şi a tocat mărunt câteva frunze, pe care apoi le-a risipit în farfuria cu borş a ministrului. Ajuns la masă cu farfuria, ospătarul a fost rugat de ministru să cheme bucătarul. Acesta vine repede, repede, curios de ce avea să audă.

— Bine, mă - spuse ministrul -, tu ai văzut că în borşul tău se scaldă o muscă?

— Vă rog să îmi permiteţi!

Şi, fără să aştepte, ia lingura ministrului de pe masă şi caută în farfurie musca cu pricina. Nu i-a trebuit însă mult că a găsit-o şi a băgat-o imediat în gură, spunând cu un zâmbet atotcunoscător:

— Domnu' ministru, era un bob de piper. Într-o bucătărie ca a noastră, nu pătrunde nici măcar ţânţarul, darmite musca! Staţi să vedeţi ce saramură v-am pregătit!

Nea Titi Botez era un şef care, la nevoie, intra el însuşi în bucătărie pentru a pregăti un platou, realizând un fel de „one man show". Îi plăcea foarte mult ca, la terminarea programului, să se aşeze la o masă, să mănânce şi să bea cu prieteni, accesoriul obligatoriu fiind o vioară. Uneori, masa continua chiar şi una-două zile, mai ales dacă pe lângă vioară ştia cineva să-i cânte ceva de-ale lui Gabi

Luncă.

A fost una din frumoasele perioade ale vieții şi activității mele, când n-am avut altă treabă decât să le vând oamenilor cât mai multă bere „cu spumă”. Pentru că nu-mi plăcea să diluez berea cu apă, foloseam foarte mult bioxid de carbon, care uneori făcea ca butoaiele pline cu bere să sară precum mingile de fotbal.

Oricum, asta se întâmpla foarte rar, iar eu spuneam celor ce mă cunoşteau că „sunt născut din spumă”. Devenisem un expert al berii la halbă. Vindeam aşa de mult, încât nu aveam timp să mănânc pe întreg parcursul unei zile. Totodată câştigam atât de mulți bani, încât tata mi-a spus odată că, la 19 ani ai mei, veniturile mele le întrec pe-ale lui.

Adevărul este că, de la cincisprezece ani şi până la bătrânețe, puține au fost zilele în care să nu am bani. Niciodată nu mi-am refuzat ceva gândindu-mă că nu voi avea din ce să trăiesc apoi. Eram convins că, dacă aş fi rămas doar în trei sau patru mii de dolari necesari pentru vreo investiție, ar fi fost foarte rău. Într-adevăr, până la patruzeci de ani nu am avut milioane, dar dispuneam de atât cât îmi trebuia ca să trăiesc foarte bine. În rarele zile în care prin buzunarele mele fluiera vântul, mă simțeam pur şi simplu bolnav. Şi - culmea! - nu făceam altceva decât să muncesc, bineînțeles pe bani, în timp ce colegii mei de şcoală luau discotecile la rând. Diferența era că eu mă „rodasem” în viață ca un om care ştie ce vrea, gata să ia în piept atât bucuriile, cât şi necazurile pe care soarta i le-a pregătit, în vreme ce ei...

Restaurantul Nufărul se afla pe şoseaua naţională, astfel că aveam tot soiul de clienţi, din toate categoriile sociale, de la beţivi ordinari, femei uşoare şi bişniţari până la politicieni, doctori sau profesori care treceau spre Bucureşti. Într-un asemenea restaurant şi în general în viaţa de cârciumă, vezi şi înveţi ceea ce în alte locuri nu ai cum. Un episod stupid petrecut în faţa mea a fost acela când doi clienţi s-au îmbătat atât de tare, încât într-o altercaţie unul a mâncat urechea celuilalt. Vedeai şi auzeai multe, iar pentru mine toate acestea deveneau „experienţe" ce mi-au servit ca învăţătură de minte.

Căutam să-i analizez, la nivelul meu de înţelegere, pe toţi cei cu care veneam în contact. Încercam să pricep, de exemplu, cum se făcea că un orb rămânea în aşteptare în faţa barului până îi completam halba cu bere „la semn", de vreme ce nu putea vedea „semnul". Cu timpul am înţeles că el nu aştepta să vadă halba completă, ci să audă sunetul scos la atingerea halbei cu care o completam pe cea plină cu spumă.

Vizavi de restaurant era o măcelărie unde îmi făcusem prieten un măcelar, Capsi, cu care uneori chiar mâncam înainte de a începe serviciul. Era măcelarul comunei, turc de origine, căsătorit cu o româncă. Devenisem foarte apropiaţi, fiecare din noi doi câştigând bine pentru acele vremuri. Înainte de a deschide localul, venea la mine, unde pregăteam masa pentru o întreagă zi - de multe ori omlete cu brânză şi roşii -, ştiind că nu vom mai avea timp să mâncăm nici eu, nici el. Chiar dacă ne despărţea o distanţă de 50 de metri, ne mai vedeam doar seara, la

terminarea programului. Fiind mai în vârstă decât mine şi plăcându-i băutura, deseori îl găseam băut şi atunci îmi spunea doar că, „s-a curentat”.

Barul era aşezat cu faţa spre poarta de intrare, permiţând o vedere largă a tot ceea ce se întâmpla pe trotuarul din faţa restaurantului. Îl vedeam şi pe tata, care, trecând în maşina lui, venea uneori, la terminarea treburilor, şi pe la mine.

Vară fiind, locuitorii din preajmă se perindau prin faţa terasei mele în drumul lor la o plimbare sau spre noul complex comercial Atlas, care îşi deschisese de curând porţile, acesta fiind una din realizările tatei ca primar. Şeful de unitate al restaurantului era renumitul Titi Botez, pe care l-am mai amintit. Îl admiram atât de mult, încât încercam să-l copiez în gesturi şi comportament. Era un om de mare valoare, un cârciumar vestit în judeţul Constanţa, foarte respectat şi de clienţi, şi de oficialităţi, atât locale cât şi din Capitală.

Privind strada de la barul meu, am remarcat o fată care trecea şi ea deseori. Se spunea că este cea mai frumoasă din comună. Era fiica altui cârciumar, nea Tică Oprea, cel ce venise cu maşina lui cu tata la Giurgiu ca să mă ia de la Miliţie în episodul fugii în Grecia. O chema Georgeta, dar i se spunea Gina şi apărea aproape în fiecare zi în jurul orei trei după-amiază cu o cocuţă în braţe. Era Beatrice, fiica ei abia născută. Bărbatul ei îşi făcea stagiul militar. Văzând-o tot singură, m-am hotărât să intru în vorbă. Dar am intrat atât de mult „în vorbă”, încât după vreo lună am fugit amândoi cu copil cu tot şi neam mutat

la o gazdă la Constanța.

Le-am dat de veste şi părinților ei, şi alor mei numai după câteva zile, lăsându-i cu bună-ştiință să se îngrijoreze. Când au auzit că suntem teferi, s-au bucurat şi nu au mai făcut alte discuții decât referitor la viitor. Iar ce a urmat în viitor a fost constituirea familiei Pădure, George şi Georgeta, cu tot cortegiul de întâmplări ce s-au succedat.

Ne-am întâlnit până la urmă creştineşte, la „ceas de seară", cu toții, ai ei şi ai mei, ne-am cerut „iertăciunile" de rigoare şi ne-am mutat să locuim la ea la Ovidiu, în casa aflată la doar o sută de metri de restaurantul unde lucram. Lucrurile au făcut însă ca, după vreo şase luni, să mă mut ca ospătar la restaurantul Atlas, imediat după deschiderea acestuia.

Mi-am început, aşadar, viața de familist locuind la socri şi ducându-mă la serviciu în ture, după-amiaza sau dimineața. Viața la socri nu-mi era deloc uşoară, fiindcă tot ce însemna gospodărie cădea în sarcina mea. Socrul se despărțise de soacră, iar soacra nu voia să dea niciun ajutor în casă.

Am învățat să cresc porci, să le curăț cocina şi să le aduc lucernă, cartofi sau trifoi, pentru ca, asemenea lui Făt-Frumos, ei să crească într-o lună cât creşteau alții în zece.

Multe din cele necesare casei le aduceam cu o şaretă împrumutată zilnic de la preşedintele CAP-ului. Începuse criza alimentelor, inclusiv a laptelui, pe care tot eu îl luam în fiecare dimineață la ora 5 de la chioşcul din apropiere.

Pe timpul iernii, am avut la restaurant un control foarte amănunțit al Miliției economice, care s-a lăsat cu un dosar penal pentru lipsă la gramaj. Am tras o puternică sperietură, dar, prin bunăvoința colonelului Rață, în câteva luni lucrurile s-au clarificat. Îmi găsiseră 13 grame lipsă la 3 pahare de coniac.

Cu toate că îmi dădeam toată silința, acasă treburile nu mergeau bine. Soacra mă bătea la cap pentru orice fleac, spunând că „fac numai d-alea nefăcute”. Mă certam şi cu Gina din cauza ei. Ajunsesem să n-o mai suport, dar îmi spuneam să am răbdare, că lucrurile au să se schimbe.

Şi, într-adevăr, aşa a fost.

Ascensiunea

ACUM ERAM UN OM AŞEZAT, cu nevastă şi copil, şi faptul nu a trecut neobservat. Când nea Titi s-a mutat de la Atlas la Casa Tulceană, sora lui, doamna Nuța, a fost numită în locul acestuia la restaurantul Atlas, iar eu am devenit cel mai tânăr şef de unitate din județ, la vârsta de doar 21 de ani, la restaurantul Nufărul, unde fusesem barman în urmă cu doi ani şi vândusem bere la halbă. Era o unitate cu şapte-opt salariați, printre care doi barmani mult mai în vârstă decât mine: nea Florică şi Tănase. Primul, de o şmecherie rară, nu mi-a câştigat niciodată încrederea. La un moment dat, la restructurarea postului, l-am şi înlăturat. Al doilea, Tănase, era un băiat foarte bun, dar foarte bețiv. Nu era seară în care să fie de serviciu şi să nu plece beat acasă. Cu toate acestea, gestiunea a fost gestiune, iar obligațiile şi le-a dus mereu la îndeplinire.

Între timp, viceprimarul Posa, „montat" probabil de socru-meu, mi-a spus că, dacă vreau să rămân în continuare şef de unitate, trebuie să devin membru PCR, iar dacă devin membru PCR, trebuie să legalizez căsătoria. Aşa se face că, în 1978, m-am şi căsătorit şi am devenit şi unul din cei patru milioane de membri PCR.

Puțin timp mai târziu am legalizat şi statutul copilului Ginei, înfiindu-l şi schimbându-i astfel şi numele în Pădure.

Totodată obținusem, la insistențele socrului, permisul de conducere auto şi de asemeni, cu bani, parte de la mine, parte împrumutați, primul meu autoturism, o Dacia 1100, vânzătorul fiind însuşi socrul meu.

Aveam 21 de ani. Îmi luasem din ce în ce mai mult viața în serios, situația obligându-mă să fiu responsabil pentru tot ce făceam, chiar dacă eram încă „un puşti". Puştiul avea acum gestiune, maşină, soție şi toate responsabilitățile pe care acestea le implică, inclusiv calitatea de membru PCR, pe care a trebuit să o accept ca şef de unitate. Aşteptam un copil, pe care Gina îl purta cam fără bunăvoință în pântece şi care avea să se nască în toamna lui 1975. Spun fără bunăvoință deoarece au fost foarte multe discuții cu socrii şi soția dacă să păstreze sau nu sarcina. Doream foarte mult să am încă un copil, de această dată al meu, şi de aceea am vorbit cu doctorul clinicii din comună să înregistreze sarcina şi să o cheme pe viitoarea mamă la cabinet. Pe lângă bucuria firească de a avea un copil, nou-născutul îmi aducea şi scutirea de serviciul militar.

În septembrie a venit pe lume cel ce avea să-mi semene leit, până în cele mai mici detalii, mulți spunând că semănăm şi la voce: Claudiu. Nu am socotit naşterea lui un prilej de a mă îmbăta sau a dansa, cum fac alții. Cu toate că a fost o bucurie, am trecut-o printre evenimentele fireşti.

Nu mai trebuia să realizez decât un singur lucru, şi anume casa, casa unde să pot locui fără socri. Am hotărât să mă duc să o cer personal primului secretar PCR al municipiului Constanța, care îl cunoştea pe tata, dar am făcut-o fără să-i cer voie lui. Am reuşit să intru în audiență, chiar dacă, a naibii potriveală, pe coridorul unde aşteptam l-am zărit ieşind dintr-un birou pe tata, care însă nu m-a observat.

Primul-secretar, domnul Trandafir, mi-a promis că mă va ajuta, ceea ce sa şi întâmplat, astfel încât în iarna următoare am primit un apartament nou de două camere în blocul A4 din cartierul Km. 4-5, pe strada Prelungirea Liliacului la nr. 14. Am făcut un împrumut în rate şi am mobilat toată casa. În sfârşit, mi-am luat soția şi cei doi copii, Beatrice şi Claudiu, şi ne-am mutat la casa noastră.

Sunt destui care au contribuit la obținerea repartiției de la primul-secretar, căci pentru a ajunge la el trebuia ca cineva să-ți permită, altul să-ți facă dosarul şi alții să semneze. Îmi amintesc destul de vag de vicele Bărbat, de un director Poleacu, dar au mai fost şi alții care merită pentru totdeauna recunoştința mea.

Cu toate că dispuneam în permanență de bani pentru un trai destul de decent, se întâmpla deseori să apară noi cerințe. Iar asta se întâmpla de obicei toamna, la schimbarea unui loc de muncă sau într-o perioadă extrasezon. În asemenea situații treceam imediat la serviciul de taximetrie, transformându-mi seara autoturismul, începând cu ora 17, în taxi. De regulă, nu stăteam într-un singur loc, ci, în căutarea clienților,

circulam cu plafoniera aprinsă, astfel încât să fiu confundat cu un taxi veritabil. Câştigam în asemenea perioade între 600 şi 1000 de lei pe zi străbătând străzile Constanței până în jurul orei 2 noaptea, când mă întorceam acasă. Eram obligat să mă descurc, să câştig bani pentru întreținerea mea şi a familiei, fiindcă îmi plăcea să trăiesc peste nivelul în care se complăceau multe familii de români, indiferent de poziția socială.

Tot în această perioadă am trecut printr-o experiență care pe de o parte mi-a dat frisoane, pe de alta m-a făcut să înțeleg mult din dedesubturile şi performanțele miliției nilor. Mânat de neastâmpărul meu permanent, am auzit că absolvenții de liceu care doresc şi au aptitudini se pot înscrie la Şcoala de Ofițeri de Miliție de la Breaza. Într-adevăr, prin câte controale făcute de milițieni la restaurant trecusem, mi se părea interesant să devin şi eu un profesionist în serviciul economic, ignorând însă toate laturile şi rigorile vieții de miliția n în comunism. M-am dus la Inspectoratul Județean de Miliție Constanța, cerând informațiile necesare. Aici m-a luat în primire maiorul Zamfir, care mi-a spus ce trebuie să fac, dar care, văzându-mi tatuajul de pe mână, şi-a amintit probabil de „infractorul Pădure", despre care se auzise mai demult că „a trecut granița". Deodată, după ce îmi spusese ce trebuie să conțină dosarul, s-a schimbat, spunându-mi că este posibil să nu pot fi înscris din cauza tatuajului. „Dar dacă reuşesc să-l scot?" - am întrebat eu, fără să pricep ce s-a întâmplat. - „Poate că va fi posibil", mi-a răspuns Zamfir.

M-am dus repede la dr. Hartular, un vestit chirurg al oraşului, i-am arătat tatuajul de pe mână şi el m-a asigurat că nu este nici-o problemă şi că în următoarele zile se va ocupa de scoaterea lui. Bucuros, m-am întors în aceeaşi zi la maiorul Zamfir, care, văzând că nu scapă de mine, m-a rugat să aştept până vorbeşte cu şefu'.

„Şefu" era colonelul Croitoreasa, care, auzind cine vrea să se facă miliţian, m-a invitat în biroul său - un birou de şef de cadre al Inspectoratului de Miliţie la fel de impunător ca însuşi personajul care-l ocupa: un om de peste un metru optzeci, ce trecea uşor şi de suta de kilograme. Văzându-mă intrând, a ridicat ochii din hârtii şi mi-a spus: „Am înţeles că vreţi să vă faceţi ofiţer de Miliţie!" Şi, foarte categoric a continuat: „NU se poate! Dumneavoastră nu aveţi cum să deveniţi ofiţer de Miliţie! Dumneavoastră sunteţi un trădător al patriei noastre, în 1971 aţi fost prins când aţi fugit din ţară. Nu puteţi intra în rândul ofiţerilor de Miliţie. Puteţi fi avocat, judecător, procuror dacă urmaţi Facultatea de Drept, dar în Miliţia română, niciodată!"

...Pe atunci nu ştiam zicala „să nu spui niciodată niciodată". Şi, oricum, nu i-aş fi spus-o. Ce mai, această discuţie mi-a produs emoţii puternice şi totodată m-a făcut să renunţ definitiv la ideea mea.

Aveam să descopăr însă mai târziu că totul se baza doar pe amintiri ale unora dintre ofiţerii de Miliţie, pentru care numele Pădure era un nume uşor de reţinut, mai ales când era vorba de un ins care a vrut să fugă din ţară. Iar această descoperire a mea a fost cea care a stat la baza

deciziei mele atunci când, într-adevăr, după zece ani de la episodul Bulgaria, mi-am făcut dosarul de îmbarcare şi am plecat din țară.

Cât de interesant poate să fie când îți pui logica la treabă şi obții rezultatul aşteptat! Asta mi s-a întâmplat cu cea de-a doua încercare de a pleca din țară.

Viața începuse să devină frumoasă, chiar dacă singurele mele preocupări erau familia şi creşterea vânzării la restaurantul Nufărul şi, respectiv, a veniturilor. Vacanță nu prea aveam, fiind obligat să asigur permanența la restaurant. Începusem să fac şi nunți la restaurant, foarte profitabile şi foarte binevenite în acele vremuri. Am avut şi o scurtă perioadă în care a trebuit să țin restaurantul închis, în urma unui control Sanepid. Aceştia au dispus repararea toaletelor restaurantului, care nu mai funcționau. O săptămână cât am ținut restaurantul închis, o echipă de muncitori renovau toaletele, iar eu cu un grup de prieteni, de dimineață până seara la zece, nu am făcut altceva decât să jucăm poker.

În scurt timp, conducerea întreprinderii care ne coordona activitatea a fost schimbată, fiind numit preşedinte un fost colaborator al tatei, domnul Bocioagă. Mi-a apreciat rezultatele. Organizasem foarte bine treaba la restaurantul Nufărul, astfel încât acesta putea funcționa şi fără mine, vânzările lunare fiind însă dublate. M-am gândit să găsesc surse noi de aprovizionare. În acea perioadă, pe lângă activitatea comercială, întreprinderile aveau sarcina de a achiziționa

de la sate animale, în special porci. De altfel, aceasta făcea parte din politica țării, exporturile de carne ale României fiind în permanentă creştere. Totuşi, țăranii nu voiau să-şi vândă animalele decât dacă erau motivați. Am căutat, împreună cu preşedintele Bocioagă, mijloace de a-i cointeresa, oferindule, pe lângă bani, articole ce le erau necesare, de exemplu sobe cu motorină, covoare persane ori haine de blană.

Aşa s-a făcut că mă urcam în maşina mea împreună cu un prieten pe nume Geo şi plecam într-o plimbare-delegație prin toată țara, pe banii cooperativei, la fabricile care dădeau asemenea produse la export. „Dat afară pe uşă", eu „intram pe fereastră" şi, cu vin de Murfatlar şi peşte, crap sau şalău, adus de pe meleagurile dobrogene, reuşeam să vin cu două-trei camioane pline cu marfă „de export", obținută chiar fără repartiție. De o mică parte mă ocupam personal să o vând, contra unei „plusvalori", iar restul era plasat țăranilor în schimbul animalelor, în special porci. Bocioagă îşi făcea astfel planul de achiziții, declarându-se mai mult decât mulțumit.

O altă obligație a restaurantelor la țară era să țină închise unitățile pe parcursul întregii zile, toamna, cînd se culegea porumbul. Mai mult, trebuia să ajutăm cu toții, „voluntar", la recoltare. Chiar dacă nu ne ardea de aşa ceva, aceste perioade erau adevărate zile de picnic în lanurile cu porumb, obligațiile noastre fiind preluate de tractoare. Ceea ce era important era ca la sfârşitul zilei să se vadă ceva. Şi se vedea, pentru că noi lucram alături de

țăranii cooperatori, care munceau pe rupte.

Mai sus..

MULȚUMIT ŞI MAI MULT de succesele mele şi de felul în care mă comportam cu el, preşedintele Bocioagă mi-a propus să preiau şefia unui restaurant mai mare, cu o desfacere dublă față de a mea. Ca să evite discuțiile şi contestațiile acestei decizii, mi-a cerut să vin într-o dimineață la ora 5 la noul restaurant, pentru a-l deschide. Era prezentă o comisie care a inventariat totul. „Vreau să-l dau afară pe responsabilul de acolo, n-are rezultate", mi-a motivat el. Am fost de acord şi astfel am ajuns şef de unitate al restaurantului Luceafărul din Lumina, comună învecinată cu Ovidiu. Restaurantul, amenajat într-un complex comercial nou, era încadrat într-o categorie superioară Nufărului.

Încă de pe vremea în care conduceam restaurantul Nufărul aduceam toate produsele, în special băuturile cele mai cerute, „alergând" destul de mult. Cooperației nu i se repartiza decât o cotă foarte mică de la fabricile producătoare. Cum rachiul de drojdie şi tescovina nu se găseau, directorul Vinalcoolului, o cunoştință a tatei, mi le aproba la livrare. Dar consumul era foarte mare şi numai dacă asiguram cantitățile cerute puteam câştiga bine. Aveam nevoie o dată pe lună de 1 500 de litri de

drojdie sau tescovină şi 2 500 de litri de vin. Scriam pe un formular de comandă ceea ce aveam nevoie, mergeam la prietenul tatei, directorul Chiriacescu, şi, după ce îmi aproba peste repartiție 500 de sticle din fiecare, le mai adăugam câte un „1” sau „2” în față, cantitățile fiind scrise, practic, tot de mânuța mea, directorul fabricii făcând doar mențiuinea „DA”. La fabrica de bere se lucra direct cu bani dați unora dintre şoferii care ştiau să se descurce. Important era să avem bere. Luând mai mult, eu nu furam nimic, ci aduceam peste repartiție băuturi pe care, dacă nu le aveam, eram obligat să vând doar rom, coniac şi vermut, vânzările fiind puternic afectate. Dar asta era cooperația de consum.

Construisem un mic chioşc la stradă, în apropierea unei şcoli, special pentru a vinde şi copiilor dulciuri şi mai ales pufuleți, pe care niciun chioşc nu-i putea procura. La fel, mergeam la fabrica de pâine care producea aşa ceva, reuşeam să intru la director, obținând o repartiție de câte un camion pe săptămână.

Odată cu vânzările care creşteau, veniturile mele erau şi ele din ce în ce mai mari. Aici, tot din cauză că-mi rămânea mult timp după organizarea activității, m-am apucat de învățat, dorind, fără să mă împingă nimeni de la spate, să merg la facultate, la Academia de Studii Economice. Cu cât creşteam, cu atât deveneam mai conştient de faptul că trebuie să-mi asigur un viitor bun şi stabil pentru mine şi familia mea.

În vară, după ce tot anul învățasem şi mă meditasem la mine la birou, pe banii mei, tot ce am putut lua a fost 8,75

la Economie politică, pe care o învățasem cuvânt cu cuvânt ca în carte, 6,50 la Geografie şi 2 la Matematică, nereuşind astfel să obțin decât o medie generală de 5,75, cei ce au intrat având cel puțin 5,95.

Şi mai sus..

NU ŞTIU CUM S-A FĂCUT că s-a auzit de succesele mele până la conducerea superioară a Cooperației de Consum. Într-o zi a oprit în fața unității însuşi preşedintele acesteia, domnul Girip. O personalitate a Constanței prin activitatea lui, acesta era un om cu greutate şi, prin comportamentul lui, impunea mai mult decât respect. Ce spunea era literă de lege. El a fost, practic, omul datorită căruia am început să mă tund scurt după ce, odată, doar în treacăt, mi-a atras atenția că trebuie să merg la frizer.

Nu a intrat, dar a chemat afară pe cineva din restaurant, pe care l-a rugat să mă aducă pe mine. Când l-am văzut, plecăciunea pe care am făcut-o nu a fost atât de mult din respect, cât din dorința de a nu mirosi a berea pe care o băusem după ce am mâncat la prânz. Acolo, în stradă, mi-a spus că a auzit de mine şi că ar dori să mă ia ca şef la una dintre cele mai mari unități din Constanța, Casa Dobrogeană. Aceasta se afla în Satul de Vacanță din Mamaia, pe care îl coordona el şi unde se deschiseseră unități reprezentative ale județului.

Cu toate că propunerea îmi convenea, am cerut „timp de gândire", pe care însă nu mi l-a acordat. Trebuia să mă

decid pe loc: „da” sau „ba”. Simțind - pe lângă faptul că era în joc viitorul meu - o onoare în propunerea preşedintelui, am acceptat, iar în câteva zile s-a trecut la inventarierea de predare şi respectiv, primire a celor două unități, a mea şi a celei la care mă duceam din Mamaia.

Aveam deja 24 de ani şi deveneam la Mamaia unul dintre cei mai importanți cârciumari ai momentului, coleg cu Viorel Păunescu, nea Titi Botez, George Roşu, Gică Criciu şi mulți alții, care formau elita cârciumarilor pe litoral.

A urmat o vară plină de turişti şi de muncă, o vară în care am reusit să câştig mulți bani. Aveam 54 de ospătari în două ture şi peste 700 de locuri la mese, care, începând cu ora 6 seara, erau ocupate. Se găteau în oale de 50 de litri tochituri dobrogene, patru-cinci feluri de ciorbe, fasole cu cârnați, sarmale şi multe alte preparate tradiționale româneşti din carne şi peşte. Uneori vindeam un camion cu bere, 4 800 de sticle, într-o singură zi. Pe lângă acestea mai erau încă vreo sută cincizeci de sticle de vin, cărora, băgate fiind la gheață, le „cădea” eticheta. Mai ales că scopul ospătarului era să cadă eticheta, iar al clientului să bea vinul rece...

La sfârşitul zilei, aşa cum era obiceiul pământului, ospătarii erau „atenți” cu mine şi îmi făceau parte din câştigul lor pentru diverse „obligații” ale restaurantului. De altfel, „sistemul” funcționa fără greşeală în tot comerțul românesc, în special în alimentația publică, fiind cunoscut până la cel mai înalt nivel. Din acest motiv, salariile celor din alimentația publică rămâneau cele mai

proaste din economia românească de dinainte de ’89, fiind lunar sub 1000 de lei. Iar aceasta era situația frizerilor, coafezelor, şi a celor din alimentația publică, unde statul-patron te îndruma şi accepta tacit „mica ciupeală”, în locul unor servicii de calitate.

În fiecare seară, pe scena amenajată pe terasa restaurantului aveam spectacol folcloric.

De la 450000 de lei pe care îi vindeam la Lumina într-o lună, ajunsesem la vânzări de 1,2 milioane de lei pe lună, din care mai mult de jumătate era mâncare.

Munceam de la şapte dimineața până la ora 2-3 noaptea. Dormeam din această cauză uneori la prânz, într-un pat aşezat într-o magazie-birou pe care o amenajasem, deseori luând şi câte o fată la fel de „obosită” ca mine. O ospătăriță supărată cine ştie de ce mi-a anunțat o dată telefonic soția că „la domnul Pădure doarme o blondă”. Soția a venit repejor, dar „domnul Pădure” avea un sistem de închidere a uşii pe dinafară, cu ajutorul unui grilaj, astfel încât aveai impresia că nu este nimeni înăuntru şi, bineînțeles, nu a deschis. Săraca Gina, nici astăzi nu ştie care a fost adevărul, pentru că acesta era undeva „la mijloc”: Blonda fusese, dar ieşise între timp pe geamul din spatele biroului. Aveam atunci 23 de ani...

Chiar dacă existau şi asemenea aventuri, treaba era treabă, munca era muncă. Niciodată în viață nu am confundat aventura cu serviciul, chiar dacă uneori unele aventuri aveau loc chiar la serviciu.

În toamnă, am fost trimis pentru 6 luni la Bucureşti, la

o şcoală care pregătea cadre de conducere pentru hoteluri şi restaurante. Cursurile şi cazarea (câte unul în cameră) au fost asigurate de hotelul Parc-Turist. Am avut impresia că mă aflu într-un stagiu de relaxare, împreună cu prietenii. A fost ca un fel de vacanță de studiu, petrecută la Bucureşti, cu alți colegi şefi de restaurante şi hoteluri din țară. Cu toate acestea, aici am învățat multe despre conducerea unităților de alimentație publică şi hotel şi, la fel, multe din tainele gestionării şi ale servirii clienților.

La întoarcerea de la şcoală am făcut inventarul la Casa Dobrogeană. Gestiunea era în ordine, dar îmi lipseau multe obiecte de inventar (furculițe, cuțite, pahare şi fețe de masă). Aceasta nu era o surpriză, însă comisia de inventariere a transformat-o într-un dosar penal pentru lipsa din gestiune a unor obiecte de inventar. Mai mult, a înaintat noului preşedinte Ioan Popescu propunerea de a fi înlocuit. Acesta atâta a aşteptat şi m-a demis.

Nu mi-a trebuit mult pentru a mă dezmetici şi ceea ce am făcut până lucrurile nu „se răceau", a fost să le cer câte o declarație scrisă la vreo douăzeci dintre subalterni din care să reiasă că nu li se reținuseră niciodată bani pentru spărturi, fiindcă urmau să fie plătite cu ocazia inventarului. Cu declarațiile în mână, a reieşit - negru pe alb - că sunt nevinovat. Intervenea în acest fel ceea ce legea prevedea pe atunci: răspunderea colectivă şi plata de către toți a sumelor datorate. Mai mult, răspunderea penală era înlăturată.

Aşa a şi fost, dar ce folos? În acest răstimp, şeful unității de la Mamaia era deja altcineva. Supărat, mi-am

îndreptat paşii spre o nouă întreprindere. Şcolarizat fiind, am devenit şef de sală la unitatea Delfinul din Eforie Nord, restaurant plin de turişti, în special olandezi şi francezi. Nu-mi plăcea noul loc de muncă, totul fiind cu „circuit închis”, nelucrând cu bani, neexistând astfel câştiguri materiale în afara salariului şi a micilor atenții ale străinilor. Singurele plăceri erau de ordin „afectiv”, trecând de această dată de la romănce la alte naționalități. Suedeze, olandeze, finlandeze, o cehoaică şi o franțuzoaică mi-au arătat câte ceva din tainele amorului de pe alte meleaguri ale lumii. Franțuzoaica a fugit efectiv după mine prin recepția hotelului, când i-am spus că nu mai am timp să stau cu ea.

Aşa am cunoscut-o şi pe Editha, o cehoaică pentru care am uitat să mă duc acasă vreo patru zile, la capătul cărora eram parcă venit de la muncă dintr-o ocnă de sare. La plecare, i-am promis că, dacă reuşesc să fug din România vreodată, o voi vizita.

Tot aici l-am întâlnit şi pe Kase de Klerk, un olandez care „împrumutase” soția unui prieten pentru a veni în România la un doctor, bănuind că este bolnav de cancer. Fiind un tip foarte deschis şi vesel, ieşeam amândoi seara pe la terase pe malul mării, eu urmărind vapoarele ce se depărtau în zare, încât nici nu mai eram atent la discuția de la masă. Mă gândeam dacă aş putea înota până la ele, pentru a-mi realiza visul pe care nu încetasem să-l păstrez în suflet, chiar dacă trecuseră aproape zece ani de la episodul „Grecia”. La plecare, Kase mi-a dat adresa lui, ca să-i scriu şi să-i trimit fotografiile făcute aici.

După 10 ani, din nou la graniță..

LA SFÂRŞITUL VERII, restaurantul, care avea caracter sezonier, se închidea. Am primit de lucru în cadrul aceleiaşi întreprinderi, la cel mai bun restaurant al oraşului Constanța, „Continental", aflat chiar lângă casa părintească. Ne strânsesem la acest restaurant o gaşcă dintre cei mai buni ospătari ai oraşului, alcătuind o echipă atât la serviciu, cât şi la partidele de poker sau fotbal de sală. Lucram în general în sistemul „la oală" câte doi ospătari, unul ocupându-se mai mult de servit, celălalt făcând notele de plată. La sfârşitul zilei, tot câştigul se împărțea între cei doi. Eu lucram cu Gogu Alexe, un băiat care din trei vorbe reuşea să te facă să râzi. Când izbucneam în hohote, avea o frază cu care mă ațâța şi mai tare: „Linişte, că dorm ăia de sus", deasupra fiind într-adevăr hotel. Eu serveam, iar el se ocupa de notele de plată, pe care, pentru a exista o explicație plauzibilă, le dubla. Dacă întreba cineva, oricând putea spune că a fost o eroare față de cantitatea consumată sau față de numărul clienților de la masă. Aşa se făcea că, neavând clienți care să sesizeze acest lucru, majoritatea fiind străini, la sfârşitul zilei, vânzarea era egală cu câştigul nostru. Se lucra „la frac" negru seara, iar pe

timpul zilei cu vestă vişinie.

Aici mai mult ca oricând ideea de a fugi din țară a renăscut: seară de seară, din zece mese, opt erau ocupate de greci. A fost unul dintre restaurantele în care mi-au trecut „prin mână” din nou toate categoriile sociale, bune şi rele, zgârcite sau darnice. Seara însă o păstram pentru marinarii greci, fiindcă pe fiecare masă plasam avizul „Rezervat”. Aveam şi orchestră care cânta exclusiv muzică grecească.

A fost perioada când am întâlnit o fostă colegă din şcoala generală, Elena. Parfumul ei preferat, Nina Ricci, rar la noi pe acele vremuri, acționa asupra mea ca un magnet. Din pricina ei „întârziam” întoarcerea acasă cel puțin de două ori pe săptămână. Culmea, în şcoală fusese una dintre urâtele clasei, iar acum arăta ca o vedetă de televiziune, farmecul ei feminin reținându-mă o lungă perioadă de timp.

În sfârşit, am auzit că au început îmbarcările, Navrom având nevoie de ospătari pe unele nave şi, cum era şi normal, am considerat că a sosit momentul să mă îmbarc şi eu. L-am rugat în primul rând pe prietenul meu, locotenentul George Mihăiță, să-mi ceară cazierul general şi pe cel „special”, acela în care era trecut şi ceea ce un om de rând nu putea vedea decât dacă lucra în Miliție. Aşa am aflat că în dosarul meu nu eram „notat” în niciun fel cu episodul Bulgaria, respectiv fuga spre Grecia.

De altfel, toți şefii Miliției din Constanța, inclusiv maiorul Zamfir şi colonelul Croitoreasa, fuseseră schimbați din cauza unor abateri. Era timpul s-o iau de la

capăt, de data aceasta însă nu spre Bulgaria, ci spre Vest. Trebuia să am în vedere din nou să nu afle nimeni, nici măcar mama, că mă gândesc din nou să plec din țară.

Mi-am depus dosarul de îmbarcare ca ospătar pe vapor la un client al restaurantului, dl Petrescu, inspector de personal la Navrom. I-am spus că „nu vreau prea multe verificări, ca să meargă repede şi totodată fără să audă ai mei, fiindcă le e frică să nu mă înec".

Şi repede a mers, şi fără verificări: dosarul meu a fost băgat la „urgențe" şi aprobat de toată lumea în doar trei luni. Totul m-a costat 15000 de lei în bani lichizi. De Sfântul Gheorghe, seara, am primit un telefon care mă anunța să vin să-mi ridic carnetul de marinar, un fel de paşaport al marinarului. Eram repartizat pe nava Tuşnad. Culmea este că nu am fost chemat nici la Miliție şi nici prin alte părți, „motivația" plătită fiind, la acea vreme, una deosebită.

Mama şi tata nu ştiau nimic, iar la serviciu, la restaurant, am spus că vreau să mă duc să lucrez la fabrica de pâine ca distribuitor, că „am auzit eu că se scot bani buni". Aşa am evitat să precizez locul unde mă duc, fiind obligat totuşi să declar o viitoare întreprindere, în vederea trimiterii talonului de la carnetul de partid. Pe data de 8 iunie am plecat în primul meu voiaj către Limasol, în Cipru, şi Alexandria, în Egipt. Singura care ştia era Gina, care, de asemeni, şi-a ținut gura față de toată lumea.

La acostarea navei în Alexandria, am trimis o vedere cu multe salutări mamei, tatălui şi fraților mei rămaşi acasă,

lăsându-i încă o dată muți de uimire.

Adevăratele drumuri ale vieții abia începeau, Ciprul şi Egiptul fiind doar două din cele peste 50 de țări văzute de mine pe parcursul vieții.

Viața pe mare

DIMINEAȚĂ LA ORA 6, în ziua de 8 iunie 1980, la aproape zece ani după „fuga în Grecia”, vaporul Tuşnad de 1800 tdw, al cărui ospătar eram, pleca din portul Constanța. Mi-am luat în primire cabina, o încăpere de 1,5 pe 2,5 metri, cu un pat, şi nu prea am avut timp să mă bucur în linişte de acest moment fiindcă, pe de o parte, mă uitam să nu apară vreun „cunoscut”, iar pe de alta, fiind la început, trebuia să fiu atent, să învăț tot ce aveam de făcut. Activitatea mea se desfăşura în general la pupa, de unde puteam admira, atunci când nu aveam treabă, spuma lăsată în urmă de vaporul ce naviga cu o viteză pe care, dacă te-ai fi aflat pe o şosea şi aveai tenişi în picioare, reuşeai s-o întreci în fugă. Până seara ajunsesem însă departe în apele bulgare şi dimineață devreme eram la Bosfor.

Istanbulul se întindea de o parte şi alta a strâmtorii, cu blocuri şi vile albe aşezate într-o verdeață ce te făcea să uiți că Turcia este o țară cu un relief uscat şi ars, aşa cum citisem eu în manualele de geografie care mi-au trecut prin mână. Până aici totul a decurs bine, fără să simt şi fără să pot să mă gândesc prea mult la marea mea realizare.

După Bosfor am ajuns la Dardanele şi am intrat în Marea Egee, îndreptându-ne spre Cipru. Grecia rămânea în dreapta vaporului. Cu toate acestea, la radio buzuki-ul era la el acasă. Doar vreun marinar mai somnoros, care dorea să doarmă, mai mormăia să închid aparatul. Mie însă numai de dormit numi ardea, mai ales că începusem să simt primele legănări ale micuței nave cu care mă mulțumisem să plec în voiaj. Cu cât vaporul e mai mic, cu atât tangajul e mai mare: nu ştiam acest lucru înainte de îmbarcare, aşa că l-am aflat acum, icnind de vomă. Nu am avut decât în acea zi rău de mare, căci în dimineața următoare, ajungând în primul port al voiajului, Limasol, din Cipru, mi-am revenit.

Am fost surprins să constat, în cele două zile de popas, că totul era ca în Grecia, datorită faptului că ne găseam în partea greacă a Ciprului. Oamenii, ținuturile, mâncarea, limba, muzica şi chiar scrisul pe care îl vedeam pe panourile publicitare din oraş erau precum în țara visurilor mele. Ca şi în Grecia, erau uscăciune, praf şi soare, centrul fiind însă destul de civilizat. Moneda Ciprului era atunci lira cipriotă, un fel de liră sterlină, englezii influențând în perioada ocupației până şi finanțele. La plecare, am rămas o jumătate de zi în radă, loc în care am văzut cea mai frumoasă şi limpede apă de mare, motiv pentru care toți marinarii am făcut câte o baie lângă vapor.

Voiajul nostru a continuat spre Alexandria, port până la care am mai făcut o zi. Era o mare diferență între mica civilizație a Ciprului şi marea debandadă existentă pe

străzile acestui port egiptean. Făceam cunoştinţă cu lumea arabă, cu praf pe străzi şi mirosuri ce te obligau uneori să-ţi ţii respiraţia ca să nu-ţi vină rău. Nici un şarpe mort nu cred că pute atât de tare cum am simţit pe unele străzi apropiate de târgurile din Alexandria. Se mergea cu mâna pe buzunar direct pe carosabil, căci trotuarul era ocupat de tarabele negustorilor ambulanţi, vehicule sau gunoaie. Trebuia să te strecori printre maşini, camioane, vânzători de ceai sau trăsuri trase de cai. Trebuia să ne ferim buzunarele, iar când plecam de la vapor, ni se recomanda să închidem hubloul cabinei, ca să nu rămânem fără bluze sau chiloţii întinşi la uscat. Peste tot răsuna muzică arabă, iar dimineaţa, la prânz şi seara puteai asculta rugăciunile cântate la difuzoare aşezate pe gardurile moscheilor.

A fost o experienţă interesantă, e bine să ştii că există şi aşa ceva, dar, după ce ai luat cunoştinţă, nu ţi-ai plănui să faci aici o vacanţă.

După alte două zile am plecat spre casă, unde ştiam că toţi mă aşteptau înfrigurați (în miez de vară!), temându-se că voi rămâne în străinătate. Numai că „străinătatea” nu trebuia să fie nici Cipru şi nici Egipt, mai ales că încă nu mă hotărâsem în ce ţară să „acostez” definitiv.

Drumul spre casă a fost mai uşor, neoprindu-ne în niciun alt port în afara celui de destinaţie, Constanţa. Cumpărăturile le-am făcut la Alexandria, unde, ca tot marinarul, am băgat banii în carpete, ţigări şi alte lucruri din care, după ce le vindeam în ţară, puteam trăi câteva luni bune. De altfel, acesta era unul dintre principalele

avantaje ale marinarilor, pe lângă ceea ce vedeau atât pe țărm, cât şi pe mare.

Acasă, primul lucru pe care l-am făcut a fost o vizită, împreună cu Gina şi copiii, la părinții mei. Le-am adus câte ceva mamei, tatei, fraților şi sorei şi, stând la masă, i-am lămurit că „un om serios, cu copii acasă, nu mai rămâne în străinătate”. Această clarificare era necesară în special pentru frate-meu Pădure, care de ani buni se căznea să se îmbarce pe o navă şi nu reuşea.

Al doilea voiaj

ÎN CE MĂ PRIVEA, pentru a ajunge în „străinătatea” visată trebuia să fiu pe altfel de navă, mai mare, care făcea voiaje spre vestul Europei. Din acest motiv m-am mutat la cerere pe o altă navă, Slatina, de 4800 tdw, şi în doar zece zile am plecat spre porturi mai îndepărtate, inclusiv din vestul Europei.

Pe această navă aveam să-l cunosc pe comandantul Covaliov, cel care m-a determinat să iau decizia de a rămâne în străinătate, şi totodată pe prietenul meu Mircea Protopopescu, mecanic-şef, rămas în Statele Unite. Două figuri memorabile, cea dintâi prin mitocănie şi prostie, iar a doua prin calitate umană şi modestie, aveau să-mi fie principalii colaboratori pe parcursul următoarelor cinci luni.

Primul voiaj cu această navă a fost în Libia, cu arme pentru Geddafi, după care am plecat spre Gibraltar şi Vigo în Spania, Colchester şi Harwich în Anglia, Amsterdam în Olanda şi Anvers în Belgia. La întoarcere, a trebuit să mergem şi la Tartous, în Siria, după care la Mersin în Turcia şi acasă. A fost un voiaj destul de lung şi greu, în timpul căruia mi-am cristaliziat opțiunile pentru viitor.

Voiajul a durat mult şi din cauza fricii pe care o avea Covaliov de valuri şi furtună. Oprea vaporul când îți era lumea mai dragă într-o radă sau un golf, la adăpost de o furtună pe care o aştepta să vină şi care nu-şi făcea apariția. Mi-am dat seama curând că era o specie de imbecil, un ins cu caracter labil şi abuziv, care ajunsese dintr-o eroare la timona unei nave.

Oricum, eu am fost cel care, mai târziu, aveam să-i aduc debarcarea definitivă din navigația externă printr-o reclamație trimisă în România prin poştă, după rămânerea mea în străinătate, atât Navromului, cât şi Securității.

Pe această navă aveam să cunosc şi tot ce înseamnă să fii marinar, de la muncă şi tragerea parâmelor, la jocurile „marinăreşti" de zi sau de noapte, în port sau în larg, până la aducerea fetelor pe navă în diferitele escale. Mi-am asigurat o poziție privilegiată pe acest vapor, încercând încă de la început să impun respect colegilor, care ştiau cine fusesem până atunci. Mai mult, le-am spus, mai în glumă, mai în serios, că, dacă mă supără vreunul, nu le mai dau de mâncare.

Ajunşi în primul port, Tripoli din Libia, ni s-a comunicat că este Ramadan, motiv pentru care nu vom intra la descărcare decât după vreo trei săptămâni, deoarece nu avea cine să ne descarce. Vaporul era plin cu obuze mari şi mici, puşti-mitralieră şi gloanțe. La auzirea veştilor, ne-am hotărât tot echipajul să negociem noi cu partea libiană, să ne plătească pentru a descărca vaporul cu ajutorul macaralei proprii, dar şi manual, contra unei

sume plătite în valută pe ora de lucru. Libienii au fost de acord şi ne-au dat 7 dolari pe oră/om.

Am muncit zi şi noapte timp de o săptămână, până când am reuşit să descărcăm totul. Uneori, noaptea, ne duceam şi în oraş, unde multe nu aveai de văzut în afara portretului lui Geddafi şi a unui mare supermarket plin cu de toate. Fiind Ramadan, nu era nici țipenie de om pe timpul zilei, iar şoferii camioanelor în care descărcam cutiile cu arme dormeau cu motorul pornit, la 40 de grade căldură solară, dar la umbra propriului camion, parcat de-a lungul lângă vapor. Abia aşteptam să terminăm şi să plecăm, ştiind că ceea ce urmează era Vestul.

În cele din urmă am plecat spre Gibraltar, port la Oceanul Atlantic, aparținând în acea vreme Angliei, ulterior cedat Spaniei. Am găsit un oraş în plină sărbătoare, întrucât în Anglia avea loc căsătoria Prințului Charles cu Prințesa Diana. Festivitățile din oraş denotau respectul populației engleze pentru familia suveranilor, manifestate cu ocazia acestui important moment. Străzile erau pline de steaguri mici şi mari ale Marii Britaniii, iar la tot pasul răsuna o melodie. Era o adevărată plăcere să te plimbi sau să te joci ore întregi cu maimuțele, o specie ce trăieşte numai în această parte a lumii. Am rămas la Gibraltar în acea seară, a doua zi plecând spre Vigo, unde descărcarea ne-a luat doar câteva ore, astfel încât nici n-am avut răgaz să vizităm oraşul.

A urmat un drum prin Atlantic, destul de anevoios, spre Colchester. Covaliov se albise de frica valurilor şi le vedea năpustindu-se peste noi, cu toate că oceanul era

liniştit. Eu însă nu am avut parte de liniște, căci hula mi-a provocat un rău de mare neîntrerupt, încât a trebuit să alerg mereu din bucătărie la pupa vaporului ca să vomit.

În rest, în mers sau stând la adăpost, cu sau fără momeală în undiță, împreună cu bucătarul şi alți trei colegi, am prins douăzeci de lăzi de peşte în câteva zile, aproape 200 de kilograme, încât am asigurat mâncare pentru o săptămână întregului echipaj de 30 de persoane. Erau nişte peşti asemănători cu scrumbia, dar fără pic de inteligență, cred că sardine. Doar băgai undița în apă şi o şi scoteai cu peştele prins. Acolo am văzut pentru prima dată şi caracatițe, pe care însă le aruncam înapoi, neştiind să le curățăm şi să le gătim.

Noaptea era rezervată pokerului, pe care îl jucam pe bani sau pe pachete de Kent, împreună cu Covaliov, mecanicul-şef şi un alt ofițer mecanic până pe la trei dimineața, în cabina mecanicului-şef. A existat chiar şi un conflict la un moment dat între mine şi Covaliov: pierduse prea multe țigări şi mă ruga să i le înapoiez, că „nu mai are ce fuma”.

Într-un final am ajuns la Colchester, unde am stat doar noaptea. Dimineața am plecat spre Harwich, un oraş mic de pe coasta estică a Angliei, liniştit, dar cu multă distracție. Cum escala a durat două zile, am ieşit în oraş şi la un bar ne-am întâlnit cu vreo patru englezoaice destul de urâțele, dar, la ce văzusem în lumea arabă sau pe mare, puteau fi considerate - cel puțin una dintre ele - fotomodele. Fotomodele cu excepția celei pe mâna căreia

am nimerit eu atunci când am mers cu toții acasă la una dintre ele. Toată lumea s-a îmbătat cu wisky şi s-a răspândit prin multele camere ale locuinței. Singurul lucru pe care îl mai țin minte este că partenera mea supraponderală mi-a spus că mă iubeşte de undeva de sub pat, unde a rămas să doarmă până dimineață.

O discotecă goală, cât şi drumul până la aceasta, în afara oraşului, sunt alte imagini ce mi s-au întipărit în amintire. Carosabilul era marcat pe mijloc numai de pietre metalice, strălucitoare noaptea. Frumos!

Tot în acest port am văzut pentru prima dată ce înseamnă mareea. Noaptea cheiul era la acelaşi nivel cu vaporul, iar dimineața, când apa se retrăgea, în dreptul vaporului apărea zidul cheiului.

Am plecat din Harwich spre Amsterdam, unde, la fel, s-a stat foarte puțin, neavând timp decât pentru câteva cumpărături. În mod obişnuit marinarii aduceau în țară carpete, covoare, țigări, wisky şi tot ceea ce putea să producă plusvaloare în România comunistă a anilor 80. Noi însă nu eram la această fază. Ştiind că după porturile din Vest vom acosta într-un port din Siria, trebuia să luăm acum ceea ce era bun pentru contrabanda din Tartous, de unde urma să luăm covoare, țigări şi wisky pentru acasă.

Cu toate că văzusem deja câteva mari porturi din Occident, nimic nu a reuşit să mă facă să mă decid să rămân. Proaspăt navigator, mai prospectam încă, întârziind alegerea finală.

Am continuat drumul spre Anvers, intrând foarte

repede în timpul nopții pe canalul Schelde, care pornea de la ocean spre porturile olandeze şi belgiene. La Flushing s-a urcat la bord un pilot, deoarece nu ni se permitea trecerea prin canal neînsoțiți de o călăuză specializată. De câte ori se urca un pilot la bord, eu îmi intram în atribuțiuni, ducându-i o cafea turcească aşa cum numai eu ştiam să fac, după care rămâneam în cabina de comandă pentru eventuale servicii suplimentare şi totodată pentru a vedea ce şi cum se petrece.

Cele mai impresionante momente erau manevrele „în forță" la intrarea în porturi sau canale, atunci când vaporul naviga cu spatele, pornind apoi imediat înainte, până îşi căpăta poziția dorită de pilot. Trebuia să fie o linişte deplină ca să fie auzite comenzile pilotului sau ale comandantului, dar ea era puternic perturbată de motoarele turate la maximum. Am fost legați la dana 131 din portul Anvers, după care, până dimineață, am dormit.

S-a început încărcarea vaporului cu marfă ce trebuia să ajungă în Orient, operație ce a durat trei zile. Am avut aşadar timp suficient şi pentru cumpărături, şi pentru eventuale distracții. La cumpărături am plecat după masa de prânz, dorind mai mult să văd oraşul decât să-mi cumpăr ceva. Cele câteva covoare pe care trebuia să le cumpăr îmi luau mai puțin de jumătate de oră, restul fiind pentru explorarea tărâmurilor flamande.

Anvers, Antwerpen în flamandă, mi s-a părut un oraş primitor, cu totul pus la punct, în afara clădirilor vechi şi înnegrite de trecerea timpului ce s-a scurs împreună cu fumul din gara oraşului. L-am socotit de altfel singurul

oraş frumos pe care îl vedeam până acum dintre toate cele vizitate. Oamenii erau de asemeni foarte primitori, lăsându-ți impresia că te cunosc sau că au ceva comun cu tine, datorită zâmbetului pe care ți-l adresau când îți vorbeau. Influențele metropolelor occidentale cosmopolite fuseseră asimilate de acest oraş, care şi-a păstrat totuşi identitatea, arhitectura, precum şi căldura specifică flamanzilor. Olandezii sau francezii care trăiau aici nu erau la fel, fiecare din ei regăsindu-se mai bine în propria-i țară, considerându-i totodată pe flamanzi inferiori. Deseori în istorie aceştia au dovedit însă contrariul.

Cât priveşte scurta mea şedere acolo, ceea ce văzusem m-a făcut să mă dezmeticesc de sub avalanşa impresiilor abia la plecare. Nu-mi aduc aminte că m-aş putea lăuda cu vreo aventură pe tărâmurile flamande, aşa că m-am hotărât să „mă pregătesc" mai bine pentru următorul voiaj.

Am plecat din Anvers după-amiază, dar nici nu am ieşit bine în Oceanul Atlantic şi căpitanul a cerut permisiunea de intrare în portul Dunkerque din Franța, care nu fusese prevăzut în itinerarul nostru decât ca alternativă la petrecerea unei nopți pe vaporul rămas în radă. Pe timpul nopții ne-am dus cu toții la o frumoasă discotecă în apropierea plajei, unde am simțit pentru prima dată că în vocabular în cuvântul love sau chiar dragoste nu este atât de mult romantism cât în cuvântul amour. Şi am mai simțit ceva: că eram total nepregătiți, atât prin comportament, cât şi prin vestimentație, pentru

felul în care ni s-au arătat câteva franțuzoaice, atât de parfumate şi de frumoase în lumina obscură a discotecii în care am intrat. Ne apuca râsul, chiar dacă până la urmă ne-am dat seama că râdeam de noi înşine. Nu era mare diferență între noi, marinarii români, şi unele făpturi venite din junglă.

Dimineața am pornit din nou la drum. Totul părea în regulă, în jurul nostru nevăzând nimic în afară de apă, cât puteai să cuprinzi cu ochii. Câteodată mai treceam pe lângă un vapor, iar dacă acesta era militar, eram obligați de legile internaționale să-l salutăm ridicând imediat drapelul nostru național la pupă. Această treabă cădea în sarcina mea. Apoi totul intra din nou în normal, nava continuându-şi mersul printr-un ocean albastru la provă şi albastru înspumat la pupă.

Ajunşi din nou la Gibraltar, am pătruns în Mediterana. Trecuseră în jur de şase ore, vaporul se afla exact în mijlocul mării, navigând la o distanță egală de cele două țărmuri, al Europei şi al Africii. Şi abia acum am văzut că „de ce ți-e frică nu scapi”: în condițiile de neatenție a comandantului şi radiotelegrafistului, lipsiți de orice avertisment, ne-am pomenit în vârtejul celei mai teribile furtuni ce mi-a fost să trăiesc. Valuri de cel puțin 14 metri au lovit vaporul, astfel încât motoarele s-au oprit. Nu poate fi ceva mai rău decât să te afli în furtună cu motoarele oprite. Imediat mecanicul-şef a fugit la motoare, dându-şi seama de pericolul ce ne paşte. Toți marinarii şi-au închis hublourile cabinelor, pentru ca apa să nu pătrundă înăuntru. În loc să ne continuăm drumul

direct spre Siria, am fost obligați să o luăm cu mai multe grade spre dreapta, spre Libia, pentru a încăleca valurile, care între timp ajunseseră la 20 de metri înălțime. Tăceam mâlc şi nu doream altceva decât să scăpăm de ceea ce vedeam în jurul nostru.

N-am mai putut sta nici măcar în picioare, pe de o parte din pricina puternicului tangaj, iar pe de alta pentru că îmi era foarte rău, singura poziție acceptabilă fiind de a rămâne culcat în pat, cu fața la cearşaf. Vaporul se ridica pe valuri aproape vertical în sus şi, datorită lungimii, cădea apoi cu prova în alt val, asemeni unui pui de rață care se împiedică în mers şi cade în cioc. Fără să mai trebuiască să atingem coasta libiană, am reuşit, slavă Domnului, să ieşim din furtună nevătămați după cinci ore de încălecat valuri şi, istoviți, ne-am continuat traseul spre Siria.

A doua zi, seara târziu, înaintarea noastră a fost încetinită, întrucât portul Tartous era doar la câteva mile în fața noastră, cu toate luminile oraşului aprinse.

Nici n-am avut timpul necesar să aruncăm ancora, că, de o parte şi de alta a vaporului, în mici ambarcațiuni, au şi sosit contrabandiştii.

Vreo patru-cinci au reuşit să urce pe punte încă în mers, începând ritualul de negociere şi vânzare-cumpărare a mărfurilor. Numai că „isteții" doreau să plătească foarte puțin, motiv pentru care cu toții am hotărât să-i lăsăm „în aşteptare". Foloseau o tactică de obosire a vânzătorului până ce acesta ceda. Am cerut personal tuturor să nu vândă nimic şi să-i lăsăm să

obosească ei, arătându-le indiferență. Trebuia să ştii să joci bine rolul „indiferentului” pentru a reuşi. Numai că printre cei apți să o facă mai existau şi câțiva marinari „fără sânge” în vene, care, ca nişte fete mari ce se grăbesc la măritiş, au cedat. Odată stricat prețul, nu mai aveam decât să vindem sau nu ceea ce pregătisem încă din portul Anvers la prețurile stabilite de arabi. Până dimineață, când am acostat în port, totul era vândut la prețurile lor şi nicidecum la ale noastre. A fost prima dată când mi s-a confirmat proverbul „decât cu un prost la câştig, mai bine cu un deştept la pagubă”.

Traşi de un remorcher şi însoțiți de pilotul sirian, am acostat la o dană chiar la intrarea în port, într-o porțiune foarte curată a mării. Încă de la orele dimineții, o căldură de peste 30 de grade nu te lăsa să respiri, aşa că mulți dintre noi am hotărât să facem câte o baie în mare. Stând în apa de lângă vapor, lângă noi, la o distanță de câțiva metri, a ieşit din adâncuri un submarin rusesc, staționat şi el în portul Tartous. Ruşii erau ca la ei acasă în Siria, portul fiind unul din punctele lor strategice. Era pentru prima dată când vedeam „pe viu” un submarin, la doar câțiva metri de mine.

După scăldat, a urmat masa de prânz şi pe o asemenea căldură nimeni nu a cutezat să meargă pe țărm.

Seara, de obicei, aproape toți cei care nu erau de serviciu părăseau nava ca să meargă în oraş. Cum eu serveam masa la ora 18, întotdeauna seara eram liber. Numai că într-un oraş ca Tartous, în afara unui film într-un cinematograf mizerabil sau a unei plimbări pe

străzile pline de praf, nu aveai ce să faci. Viața de noapte în țările arabe este redusă la „decență” mahomedană, ascunsă numai prin vilele celor mai bogați dintre arabi.

Doar două zile am rămas cu vaporul aici, după care ne-am îndreptat spre Turcia, la Mersin. Rămăsesem fără niciun ban, tot ce reuşisem să agonisesc pe parcursul voiajului cheltuind pe diversele „bufuri” marinăreşti cu care mă îndreptam spre țară. Mai aveam însă o mică problemă de rezolvat ca să-mi îndeplinesc toate planurile făcute la plecarea din România: să găsesc un client pentru 50 de bisturie cumpărate din țară, auzind că „merg bine afară”. Numai că afară deja nu se mai opera cu asemenea instrumente, ci cu bisturie purtătoare de lamă. Cu toate acestea, am reuşit, pe ultima sută de metri, să fac un turc să „se împiedice” în ele, câştigând pe toate 75 de dolari. Slavă Domnului şi pentru ăştia, la cât de sărac devenisem. Atât de sărac, încât, pe stradă fiind în Mersin, am văzut o înghețată şi n-am avut cu ce să mi-o iau. Peste noapte am visat-o efectiv. Dimineață, după ce m-am „îmbogățit”, visul a devenit realitate. A fost una din cele mai bune înghețate pe care le-am mâncat până atunci.

La Mersin sau în alte localități unde am mai ajuns, întâlneam mereu numele lui Ataturk şi portretul acestui mare conducător, despre care am aflat că i-a adus pe turci într-un stadiu de civilizație corespunzătoare secolului XX: o constituție democratică, separarea statului de religie şi alte numeroase reforme, inclusiv a cetățenilor turci, care au trecut de la portul şalvarilor la rochii şi pantaloni europeni. Am vizitat în cele două zile

Mersinul şi mi-a făcut impresia unei localități cu un urbanism foarte avansat față de ce văzusem prin porturile arabe.

După această plăcută şedere, vaporul Slatina s-a îndreptat spre Constanța, până unde am făcut numai două zile.

Veneam acasă după aproape trei luni de voiaj pe mare. Indiferent de ceea ce doream în continuare să fac, revenirea în țară, acasă, la soție, la copii, la mamă, tată şi frați a fost o adevărată sărbătoare. Dar n-am stat la odihnă. În zece zile am reuşit să valorific tot ce adusesem pentru vânzare, plasând unele dintre carpete şi la Patru-Frați, satul natal al tatei.

Ultimul voiaj

ÎN ȚARĂ ERA DEJA TOAMNĂ şi nava trebuia să intre într-o mică reparație, ceea ce mă făcea să cred că nu voi pleca curând în alt voiaj decât dacă schimbam nava. Dar n-am stat nici-o lună acasă şi ofițerul secund mi-a adus, mie şi întregului echipaj, vestea că plecam din nou în vest.

Era jumătatea lui noiembrie 1980 când, după ce mi-am luat rămas-bun de la toți ai mei, m-am îmbarcat pe aceeaşi Slatină cu direcția Tunis, de unde plecam direct spre Anvers şi Rotterdam. Am luat cu mine în jur de o mie de lei în bancnote noi-nouțe, cu gândul să le folosesc în scopuri „caritabile", plătind fetelor din Rotterdam sau Anvers, care nu cunoşteau cursul de schimb, în „puternica" monedă care era leul românesc, dar la fel cum aş fi plătit în dolari.

Mă experimentasem deja într-ale marinăriei şi în tot ce aceasta presupune, astfel încât, de această dată, mergeam pregătit.

Plecarea a avut loc din portul Constanța, de undeva de la dana 78. Mă uitam înapoi spre oraşul ce rămânea în urmă şi la spuma lăsată de elicea vaporului, având parcă

o premoniție în ceea ce priveşte întorsătura pe care avea să o ia viața mea. Cazinoul constănțean devenea din ce în ce mai mic, în vreme ce stoluri de pescăruşi zburau şi se roteau în aşteptarea unor resturi aruncate de noi peste bord.

Nimeni dintre noi nu putea şti că drumul nostru până la Anvers va dura, în loc de 14 zile, 48, datorită „bărbatului" pe care-l aveam la timonă, după cum nici eu nu ştiam că acesta va fi ultimul meu voiaj, viața pe mare urmând să se întrerupă odată cu rămânerea mea în Occident. Trei persoane au fost cele care m-au ajutat, din punct de vedere psihic, să iau această decizie atât de dificilă: comandantul Covaliov, prin stresul provocat pe durata întregului voiaj; prietenul meu olandez Kase de Klerk, cunoscut pe vremea când eram şef de sală la Eforie-Nord, şi Jeannine, o frumoasă belgiancă blondă, alături de care aveam să trăiesc primii ani în Belgia.

Am reintrat în programul meu normal pe vapor, după ce am trecut pe la toți colegii ca să-i salut şi să ne împărtăşim impresii despre timpul petrecut acasă. După două zile de mers, ne-am oprit pentru prima dată într-un mic golf din sudul Italiei, la adăpost de multînchipuitele furtuni de tip „Covaliov". Nu mai constituiau nici-o surpriză toate aceste opriri şi staționări la maximum două zile interval. Dacă nu era un port de încărcare sau descărcare, atunci comandantul punea de o „furtună" şi la propriu, şi la figurat, intrând în stres şi panică.

După staționarea de o zi, am purces din nou la drum spre Tunis, unde am rămas vreo trei zile. Tunisul era pe

atunci un oraş foarte frumos, dar, pe cât de frumos, pe atât de murdar. Clădirile construite de francezi îți lăsau impresia că te afli pe Coasta de Azur, numai excrementele lăsate pe stradă de animale, inclusiv de cel mai evoluat dintre ele - omul -, aducându-ți aminte că Tunisia este şi va rămâne o țară arabă din nordul Africii. Fiindcă Dumnezeu dăruise căldură acestor țări, geamurile sparte în timp se înlocuiau foarte rar, motiv pentru care, la fel ca în Siria, Egipt sau Libia, şi în Tunisia clădirile arătau ca după bombardamente.

După trei zile am plecat din nou la drum, trecând foarte aproape de Malta. Următoarea oprire de tip „Covaliov" a avut loc exact înaintea intrării în Oceanul Atlantic, în dreptul Gibraltarului, dar de această dată pe partea marocană, în rada portului Ceuta, lângă Casablanca. Am rămas aici pe timpul nopții, până a doua zi la prânz, când domnul comandant a constatat că s-a înşelat în privința furtunii, spunând că „probabil este mai departe".

Am ridicat ancora şi ne-am reluat traseul spre Anvers, asfințitul prinzându-ne lângă coasta spaniolă.

După masa de seară, ne-am strâns câțiva ca de obicei, împreună cu comandantul, la o partidă de poker în cabina mecanicului-şef. Aceasta a fost de altfel ultima partidă jucată cu Covaliov, care, după ce a pierdut, a cerut să-i dau înapoi țigările pe care le câştigasem. Bineînțeles că nu i le-am dat şi din acest motiv „omul" şi-a schimbat total atitudinea, devenind o fiară.

A doua zi, văzând că se comportă din ce în ce mai urât,

i-am spus că, dacă nu încetează, nu mai dau nimănui să mănânce. Nu m-a crezut, motiv pentru care la prânz, la venirea ofițerilor la masă, au avut „plăcuta” surpriză să constate că nu au ce mânca. „Stop joc!” le-am spus eu şi imediat a venit secretarul organizației de partid, căruia i-am cerut de îndată să convoace o şedință pentru rezolvarea acestor conflicte pe care membrul de partid Covaliov le genera.

Zis şi făcut. În câteva ore, toți membrii organizației au fost convocați şi comandantului i s-a cerut să-şi controleze comportamentul. Atât de bine şi l-a controlat, că a cerut în continuare, în calitate de comandant pe motonava Slatina, să fiu încarcerat la forpik, mica încăpere de la provă în care se țineau parâmele şi eventualele lanțuri şi ancora. La plecarea spre locul de pedeapsă, i-am spus că acesta este un motiv în plus pentru a-i face o plângere penală, la reîntoarcerea în țară, pentru privare de libertate. Auzind că ştiu despre ce vorbesc, nu m-a ținut acolo decât 15 minute, după care mi-a dat drumul.

Ne-am oprit din nou apoi la ieşirea din apele Spaniei, undeva după Vigo, unde am stat nici mai mult, nici mai puțin de o săptămână numai pe apă, în radă, la ancoră. Atunci s-a prins cel mai mult peşte, peste 200 de kilograme, şi tot atunci m-am perfecționat în poker, devenind unul dintre jucătorii de bază ai întregului echipaj. Țin minte că îmi făcusem un întreg stoc din țigările câştigate la poker.

După o săptămână de „spaimă” de furtună, am plecat

din nou la drum, urmând să traversăm golful Biscaya, renumit pentru puternicele furtuni ce se iscă aici. De altfel, acest golf era spaima lui Covaliov şi pentru el am stat o săptămână în aşteptarea unui buletin meteo favorabil navigației. Într-adevăr, vremea a fost frumoasă, dar era o hulă continuă, care te făcea să vomiți mai mult decât valurile. Când mă simțeam bine, stăteam la pupă admirând de această dată delfinii, care înotau pe lângă vapor de parcă ar fi vrut să ne indice direcția de mers. Unii spuneau că ei se scarpină de vapor, acesta fiind motivul pentru care uneori se loveau pur şi simplu de vasul în mers.

Aproape de Franța, după trecerea Biscayei, s-a primit ordin să ne mai oprim puțin. Aici am petrecut şi primul revelion pe mare, care nu a constat în altceva decât într-un meniu mai bun şi şervețele colorate puse la masă, apoi culcarea. Am mai stat o zi din viața mea degeaba, după care am ridicat ancora şi ne-am îndreptat spre primul port, Anvers, unde am ajuns după o zi şi jumătate de mers.

Deja cunoscător al meleagurilor belgiene, mă pregăteam să ies peste câteva ore împreună cu alți colegi în oraş. Mi-am luat cu mine şi bancnotele noi-nouțe de sute româneşti şi ceva dolari de cheltuială, aşa cum fusese programat din țară. În Anvers aveam să stăm două zile, după care plecam la Rotterdam, în Olanda, urmând să ne întoarcem la Anvers, unde ne opream pentru alte trei zile.

În seara sosirii nu am făcut altceva decât să mergem

„la fete”. Mi-am pus planul în aplicare, luând una din cele mai frumoase, cu care aveam să-mi petrec următoarele ore contra a 125 de lei, pe care i-am dat în locul a 125 de lire sterline, pentru că aşa voiam eu, „să dau mai mult, ea fiind cea mai frumoasă” dintre fete, după cum i-am declarat. Normal trebuia să dau o sută de dolari, dar am reuşit să o conving că, pe de o parte, „nu am totul în dolari”, iar pe de alta, leul este mai mare decât dolarul, apropriindu-se de lira sterlină. Nu avea, săraca fată, unde să vadă, noaptea, la vapor, cursul leu/dolar, motiv pentru care, uitându-se şi la „exemplarul” ce făcea oferta, a acceptat.

A doua zi, duminică fiind, am ieşit tot seara, dar în partea turistică a oraşului, mai civilizată, la o discotecă ce se numea „Scotch Inn”, în Piața Mare. Nu era o discotecă pentru marinari, „fetele” pe bani lipsind. Aici însă aveam să o întâlnesc pe Jeannine, cea care a contribuit atât de mult la rămânerea mea în străinătate. La sosirea noastră la discotecă stătea singură la o masă, părând o fată decepționată de viață. Când am văzut cât era de frumoasă, m-am dus la ea şi i-am propus ca „mai târziu” să o invit la dans. „Dar de ce mai târziu şi nu acum? „ m-a întrebat ea, gândind probabil că mă pierde. Vrei, nu vrei, dansează, Pădure!

Nu a trebuit să stăm mai mult de o oră acolo, că am mutat „discoteca” la vapor. Jeannine a acceptat să vină în cabina mea, unde, ca o gazdă primitoare, i-am făcut cu fierbătorul o cafea turcească. Se uita foarte curioasă cum o pregăteam, dar nu a ştiut că, atunci când o termină,

trebuie să lase zațul în ceaşcă, aşa că a început să-l mestece, întrebându-mă ce fel de cafea este. După ce i-am explicat şi după ce ne-am clătit gura cu vreo două sute de grame de wisky, am încuiat uşa cabinei şi preț de câteva ore ne-am iubit, blonda dând din ea tot ce a învățat de mică în Belgia, iar eu la fel în România. Din cauză că am văzut că era atât de competentă, chiar nu m-am sfiit s-o întreb dacă nu cumva a jucat în vreun film soft sau hard-sex. M-a „liniştit" spunându-mi că nu, după care, cu promisiunea că ne vom mai vedea la întoarcerea de la Rotterdam, am suit-o într-un taxi ca să meargă acasă, iar eu, rămânând singur, mi-am reamintit momentele de farmec petrecute împreună. Era de o feminitate tulburătoare, purtându-se cu naturalețe şi gingăşie, fiecare gest lăsând să se vadă că este o „femeie" şi nu doar... o persoană de sex feminin.

Dimineața, vaporul a fost imediat descărcat şi spre seară am plecat spre Rotterdam. Oraş mult mai urât decât Amsterdam, acesta ne-a întâmpinat la sosire cu faimoasele sex-shop-uri, deschise de o parte şi de alta a intrării în oraş. Nu a trebuit să mergem mult, că ne-a apărut în față un bar, unde, fără să vreau să intru în detalii, am aplicat acelaşi procedeu cu bancnota de o sută de lei românească, cu acelaşi succes. Singura problemă era că aici am tras o spaimă deosebită din pricina aceastei operațiuni, din cauza unor colegi care, atunci când le-am povestit, m-au speriat, spunându-mi că în scurt timp pot avea probleme cu poliția, deoarece „aici fetele au drepturile lor", faptul că eu am înşelat o prostituată

constituind o chestiune penală. Nu am avut însă nici-o problemă, în afara fricii prin care am trecut.

Dimineață a urmat o nouă ceartă cu comandantul, motiv pentru care i-am cerut ca în următorul port să cheme pe cineva de la ambasadă pentru a-l reclama. Începuse să se pună chiar problema întoarcerii lui cu avionul şi a venirii pe aceeaşi cale, din țară, a unui nou comandant.

Am plecat după două zile şi de la Rotterdam şi ne-am întors la Anvers. A venit şi cineva de la Ambasada Română din Bruxelles, dar nu am putut sta de vorbă cu acesta niciun pic. Nici măcar cafea nu mi-a cerut comandantul pentru oaspete, fiindu-i teama că voi deschide gura.

În loc să stăm trei zile, am rămas aici, spre bucuria mea, vreo cinci, astfel încât am făcut week-end-ul în Belgia. Având suficient timp la dispoziție, mai ales că-l rugasem pe colegul bucătar să-mi țină locul la servit, mi-am adus aminte de prietenul meu de pe vremea când eram şef de sală la Eforie -Nord, Kase de Klerk, care locuia la distanță de o oră de Anvers, în oraşul olandez Breda. Înțelegând că nu ai nevoie de o viză specială pentru Olanda, m-am decis să-l caut, adresa având-o din România.

Am mers la gară, am luat trenul de Breda şi am ajuns după o oră, într-o sâmbătă la prânz, în fața casei lui. Din păcate, nu era acasă, fiind plecat pentru week-end într-o altă localitate destul de apropiată de Breda. Cineva spunea că a murit, dar lucrătorii de la o stație de benzină

aflată peste drum de casa lui au negat, spunând că „este doar plecat din localitate”. I-am rugat pe aceştia din urmă să-mi scrie în olandeză un mesaj pe care l-am dictat în engleză, spunând:

„Kase, sunt George, şeful de restaurant din Eforie-Nord. Am venit îmbarcat ca marinar pe nava Slatina, care se află la dana 123 în portul Anvers. Cineva mi-a spus că ai murit, dar aceşti oameni de la staţia de benzină mi-au spus că trăieşti. Aş fi vrut să te văd. Îmi pare rău că nu te-am găsit. George. „

A trecut şi duminica în compania lui Jeannine, iar luni, pe la 11 dimineaţa, Kase de Klerk, impresionat de zvonul „morţii” sale, a venit la vapor. Mi-am cerut permisiunea să merg, aşa cum mă rugase, cu el în oraş şi am plecat. Avea un Volvo ultimul model al anilor 80, nou, pe care îl conducea cu 170-180 km pe oră pe autostrada inel care înconjura oraşul. M-a dus la cel mai mare supermarket şi mi-a spus să-mi cumpăr ce vreau, fără limită de sumă. Mie nu mi-am luat multe, dar Ginei i-am cumpărat o grămadă de haine, iar copiilor jocuri Lego. După aceasta am fost la un restaurant, unde am mâncat, şi apoi la vapor. Nu a avut loc niciun fel de altă discuţie despre eventuala mea rămânere, dar am văzut că era profund marcat de faptul că auzisem că a murit şi mă arătasem foarte afectat. Aşa s-a petrecut toată întâlnirea mea cu Kase. M-a readus la vapor, unde pregătirile de plecare erau în curs. Am ţinut să-mi iau rămas-bun de la Jeannine, care începuse deja să-mi arate multă afecţiune, ca răspuns probabil la cea arătată de mine. A rămas să ne

revedem la întoarcerea mea la Anvers.

Plecam şi parcă purtam o piatră în piept atât pentru Jeannine, cât şi pentru Kase, dar şi pentru că părăseam ceea ce începeam să descopăr în Occident. De cum a fost ridicată ancora, imbecilul de Covaliov şi-a recăpătat apucăturile de tiran, moment în care gândul de a rămâne pe vas mi-a devenit insuportabil şi, cu toate că ne aflam la începutul lui februarie, am decis să fug chiar la oprirea noastră la ecluza Anvers, unde trebuia să aşteptăm creşterea nivelului apei. Eram dispus chiar să sar în apă, nedându-mi seama că aş fi putut să mor din cauza temperaturii scăzute. Neliniştea mă făcea să merg repede de la un capăt la celălalt al navei, căutând un loc de unde să sar. Mircea Protopopescu, mecanicul-şef, m-a convins să n-o fac şi să mă calmez.

Aşa am şi făcut până când, după ce am mers aproape o zi, urma să intrăm în golful Biscaya, unde, ca de obicei comandantul oprea parcă pentru a lua aer în piept înainte de a înfrunta furtuna - reală sau închipuită - care îl îngrozea până la demență. Astfel, în rada portului militar Brest din Franța marinarii de pe Slatina au aruncat ancora pentru rămânerea „la adăpost”. Era pentru ultima dată când vedeam desfăşurarea acestei operațiuni pe vaporul cu care navigam. Covaliov a decis - spre norocul meu - să ne oprim acolo.

Rămânerea în străinătate

AM HOTĂRÂT să nu mă mai întorc în țară. Planul operațiunii mi s-a conturat în câteva minute. M-am dus la comandant spunând că îmi este foarte rău, că vomit sânge şi că am nevoie urgentă de un doctor. Totul era o minciună. Nici că se putea mai bine pentru fricosul comandant, care a mai găsit un motiv să se oprească şi să aştepte, cu vapor cu tot, în rada țărmurilor franceze, tocmai în apropierea acestui port militar, ca Pădure să meargă la doctor. A cerut astfel permisiunea autorităților să ne apropiem de țărm şi totodată o şalupă care să mă transporte la un spital. Ducându-mă doar până la spital, nu aveam motiv să-mi iau toate hainele cu mine şi bagajele nici atât. Le-am lăsat aşadar în cabină, plecând în starea „ce-i pe mine e şi în garderobă". Altfel, dădeam de bănuit.

Un lucrător francez m-a dus la un doctor, care a trecut imediat la consultație. Rămânând doar eu cu medicul, i-am spus că, într-adevăr, am un ulcer mai vechi, dar NU sunt în criză, toată „consultația" având menirea să-mi permită rămânerea în Franța. I-am cerut aşadar o recomandare scrisă de a părăsi nava şi de a rămâne pe sol, urmând să mă întorc cu avionul în România. În felul

acesta, vaporul îşi putea continua drumul spre țară. Aşa a scris doctorul, declarându-mă „inapt temporar pentru navigație”. Aşadar, înainte de plecare, domnul comandant trebuia să mă predea unei agenții specializate în servicii către vapoare şi echipajele lor, în vederea întoarcerii mele în țară.

Plecând de la doctor, în loc să mă întorc la vapor, m-am predat poliției franceze, cerând totodată azil politic în Franța. Am fost luat în primire de un ofițer francez, după care am fost supus unei serii de interogatorii, mai ceva decât cele avute în urmă cu zece ani în Bulgaria. Mai mult, tot ce aveam la mine, inclusiv nişte foi albe pe care le foloseam ca să-mi scriu unele notițe la nevoie, mi-a fost luat pentru verificare. Foile au fost analizate până şi cu raze ultraviolete, astfel încât să existe siguranța că acestea nu reprezentau vreun pericol.

Abia mai târziu mi-am dat seama că acestea nu erau atât de importante în calitatea mea de candidat la azil politic, cât de marinar din țările de Est, „picat” neanunțat în Brest, port militar francez. După interogatoriu, ofițerul m-a luat cu el într-o mare sală de mese plină cu vreo 200 de polițişti, unde am mâncat bine aceeaşi mâncare ca toți ceilalți, stând la masă cu ei.

Vorbeam foarte bine limba franceză încă din vremea când lucram la Mamaia, putând să înțeleg şi să conversez pe orice temă. După masă am fost dus la un hotel, unde mi s-a spus că totul, inclusiv mâncarea, vor fi achitate de Poliție. A venit seara, am ieşit puțin la plimbare în oraş, dar bănuiam că cineva mă urmăreşte permanent. Mi se

pusese în vedere că nu mai am voie să intru în contact cu nimeni de pe vaporul meu, care încă nu părăsise portul, ci, din contra, fusese tras la chei. Cu toate acestea, doream să mă duc la navă, ca să-mi iau ceva haine şi totodată ca să predau cuiva şi să trimit în România ceea ce cumpărasem pentru acasă. Echipajul nu ştia că eu cerusem deja azil politic.

După plimbarea pe care am făcut-o prin oraş până în jurul orei zece seara, m-am întors la hotel, m-am dezbrăcat în dreptul ferestrei ca să fiu văzut de „curioşi" şi apoi am stins lumina, ca şi cumm-aş fi băgat în pat. După ce am stat vreo 20 de minute cu lumina stinsă, m-am îmbrăcat pe întuneric şi am plecat prin ieşirea din spate a hotelului, luând un taxi, căruia i-am cerut să mă ducă în port, la vapor, unde să mă aştepte. Comandantul nu era pe navă. Am predat şefului de echipaj lucrurile mele, spunând că eu trebuie să mă întorc în țară cu avionul. Singurul lucru pe care mi l-am luat a fost un radiocasetofon Philips, cumpărat din Anvers cu 110 dolari. Nu am stat mai mult de zece minute şi mam întors la hotel, după care am plecat la un cinematograf. Programul se terminase însă şi am revenit în cameră, ca să dorm cu adevărat.

Dimineață, după ce am luat micul dejun, a apărut ofițerul francez ca „să mai vorbească puțin cu mine". A reînceput seria de întrebări, aceleaşi la care mai răspunsesem. La un moment dat mi-a spus că undeva am mințit, deoarece nu am pomenit nimic de perioada armatei. Într-adevăr, nu pomenisem pentru că eu nu

făcusem armata, Claudiu, fiul meu, fiind cel ce m-a salvat, căci la naşterea lui, devenind tată şi având doi copii în întreținere, nu făceam armată. Tot spre verificare, au căutat doi turişti francezi care fuseseră în România şi care să mă fi cunoscut în perioada când am spus că am lucrat la Eforie-Nord. Au găsit, aceştia m-au cunoscut şi i-am recunoscut şi eu imediat.

Fiind în toiul discuțiilor, mi s-a pus în stil polițienesc întrebarea: „Ce ai făcut aseară la ora 11, înainte de culcare?" Făcându-mă că nu pricep, simțeam că nu mai pot vorbi, fiindcă mi pusese un nod în gât de emoție. Totuşi, am reuşit să răspund foarte simplu că m-am spălat pe dinți. Îmi dădusem seama că am fost într-adevăr urmărit, dar aşteptam să mi se spună verde-n față. Mi s-a repetat întrebarea cu un ton foarte ridicat şi cu mențiunea de a preciza unde am fost. „Am vrut să mă duc la un film porno, dar programul se terminase", am spus. A bătut cu pumnul în masă, şi asta a reuşit să mă sperie mai tare decât dacă s-ar fi prăbuşit scaunul cu mine cu tot.

Ofițerul francez m-a întrebat: de ce îl mint? De ce nu-i spun că am fost la vapor, ce-i ascund? „Nimic", i-am răspuns, „dar nu mi s-a părut important să precizez acest lucru." Spunându-i că „am fost doar zece minute la vapor să-mi iau haine", l-am liniştit. I-am cerut, la rândul meu, să nu mai țipe la mine, că de țipete am fugit din țară şi de pe vapor. În final mi-a explicat că trebuie să ştie tot ce fac, pe de o parte pentru a mă proteja, iar pe de alta fiindcă ne aflăm într-un port militar francez, eu fiind un marinar al

unei țări membre a Pactului de la Varşovia.

Între timp, Slatina părăsise portul, iar eu am rămas în Brest. Întrebând dacă din acest oraş am voie să mă duc la Anvers, în Belgia, mi s-a spus că nu.

Aşa mi-am dat seama că dădusem totul peste cap, destinația mea finală fiind Anvers şi nu Brest, din mai multe motive pe care nu aveam cum să le neglijez. Pe de o parte, Anvers era al doilea mare port european atins zilnic de o navă românească, ceea ce-mi dădea posibilitatea să păstrez legătura cu țara. Totodată, îmi oferea un loc de muncă „specializat" în comerț pentru cunoscătorii de limbi străine. Or, eu vorbeam greacă, franceză, engleză şi română, fiindu-mi deosebit de uşor să mă descurc. Şi nu-mi era deloc indiferent că mă aflam lângă Jeannine şi Kase, mai ales pentru nevoia sufletească de a avea pe cineva apropiat, acolo, printre străini, cel puțin pentru perioada de început, atât de grea pentru oricine.

Şi Belgia s-a dovedit într-adevăr a fi alegerea perfectă, din toate punctele de vedere. Spuneam uneori că Belgia este țara perfectă pentru cei cărora le place să muncească: nu era niciodată prea cald sau prea frig şi avea o infrastructură foarte bine pusă la punct. Singurul reproş pe care i l-ai putea face Belgiei este că e o țară udă - după cum o caracterizează chiar belgienii - datorită ploilor ce țin uneori şi două săptămâni.

Am renunțat la cererea de azil, spunând că doresc să mă întorc în România. Şi cum într-o țară liberă eşti liber, imediat mi-au fost făcute nişte hârtii şi mi s-a cumpărat bilet de tren până la Paris, unde trebuia să mă prezint la

Consulatul Român. Până la plecarea trenului, am fost însoțit peste tot de ofițerul francez, care, așezându-mă pe locul meu în compartiment, s-a asigurat că a scăpat de mine, considerând că în viteza trenului nu aveam cum să mai cobor.

La Paris, primul lucru pe care l-am făcut a fost să-l caut pe prietenul meu din copilărie, constănțeanul Mircea Smarandi, care mi-a fost coleg până în clasa a opta. Fugise din țară înaintea mea, în Franța. În copilărie, de foame, mâncasem de multe ori amândoi mămăligă veche, mamele noastre lucrând până târziu. L-am găsit, fiindcă aveam încă din România, de la părinții lui, un număr de telefon. A venit imediat să discutăm. El a fost cel care mi-a spus că, pentru a ieşi din Franța, îmi trebuie viză de ieşire. Punând totul cap la cap, mi-am dat seama că viză de ieşire pot obține cerând să plec în România, chiar dacă între timp îmi voi schimba destinația. Important era să am viză de ieşire, urmând ca la granița belgiană să cer azilul politic. Zis şi făcut. M-am prezentat imediat la Consulatul Român, care mi-a pus la dispoziție o cameră la hotelul Prince de lângă Ambasadă, unde aveam să stau până ce îmi făceau paşaport şi-mi obțineam viza de ieşire. Între timp, ajutat de Smarandi, încercam să clarific cu mine însumi ce doream: să revin în țară sau să plec în Belgia? Eram nevoit să-mi răspund la aceste întrebări în 24 de ore, Smarandi spunându-mi în permanență să nu-l întreb pe el, fiindcă asemenea decizii trebuie să le iei singur. Era extraordinar de greu să iau o decizie, dar înclinam spre plecarea în Belgia, simțind că „acesta este

trenul vieții mele”.

Am fost trimis de Consulat cu un ins de la Ambasadă să iau viza de ieşire, dar, cu toate că paşaportul era al meu, nu mi-l dădeau mie în mână.

La întoarcerea de la ministerul de resort, am purtat o discuție cu consulul, cerându-i paşaportul, pe motiv că nu este normal ca, pe parcursul timpului care a mai rămas până la plecare, să nu am un act de identitate, deoarece, „dacă doresc să rămân pe aici, oricum, nu mă opreşte nimeni”. Simțindu-se oarecum „atacat”, consulul mi-a predat paşaportul cu viza luată şi totodată biletul de avion către Bucureşti, rămânând să ne întâlnim a doua zi dimineață la 8, ca să mă ducă la aeroport.

În seara dinaintea plecării am vorbit la telefon cu tata, căruia i-am comunicat că voi rămâne în Franța. Patriot înfocat, tata mi-a spus să nu fac acest lucru, că „țara mă aşteaptă să mă întorc acasă”. „Extraordinar, ia uite ce face țara pentru mine!” mi-am spus eu. Şi, evitând să mai cheltui banii pe telefoane, mi-am luat rămas-bun.

Am adormit la hotel pe la miezul nopții, cu speranța ca a doua zi să am hotărârea finală luată.

Dimineața, m-am trezit pe la ora şase din cauza unui coşmar care m-a ajutat să scap de ezitări. Am visat că trecusem cu avionul de Ungaria în teritoriul românesc, fiind anunțați că în scurt timp vom ateriza la Bucureşti. Aici, după ce am aterizat, se făcea că toate persoanele intrau cu însoțitorii de bord printr-un loc, în vreme ce pe mine doi ofițeri de Miliție mă mânau prin altul. Atât apucasem să visez şi, trezindu-mă, m-am îmbrăcat

imediat, mi-am luat totul şi am plecat, nu înainte de a-i da un telefon lui Smarandi. Îl anunțam că lăsasem unele costuri neachitate, pentru ca recepționerul să sune la Ambasadă, pe de o parte pentru a fi achitate - aşa cum îi cerusem -, iar pe de alta, să predea el biletul de avion cu destinația Bucureşti, de care nu mai doream să mă folosesc, ca să nu se piardă costurile.

Stabilirea în Belgia

LA 7.30 DIMINEAȚA eram la uşa lui Smarandi, pe care l-am trezit. Am băut cafeaua împreună, timp în care i-am spus despre hotărârea mea. M-a felicitat, apoi ne-am îmbrățişat şi am plecat la una din gările Parisului ca să iau trenul spre Belgia. La ora 10 eram în tren, şi la 12.30 trecusem granița franceză fără nici-o problemă, călătorind în continuare pe teritoriul belgian. Zarurile erau aruncate. La sosirea în Anvers, mai aveam în buzunar ceva mai mult de o sută de dolari. Hainele de pe mine şi casetofonul erau toată averea mea.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să caut o cazare ieftină şi să iau ceva de mâncare pentru vreo trei zile. M-am cazat la Seaman's Club, unde plăteam puțin mai mult de 10 dolari pe noapte, iar mâncarea cumpărată, nişte brânză topită, pateu, roşii şi parizer, am pus-o la rece pe pervazul ferestrei, care parcă fusese construit special pentru cei care nu aveau frigider.

Trebuia să-i anunț pe Kase şi Jeannine că m-am întors pentru a rămâne definitiv în Belgia. Era vineri seara şi am cerut să mi se facă legătura cu Constanța, ca să-i informez pe toți, inclusiv pe Gina, ce hotărâsem eu. Tata, săracul, continua să viseze la revenirea mea şi-mi repeta să mă mai gândesc, că, la cei 25 de ani pe care îi aveam,

„sunt băiat mare” şi că „țara mă aşteaptă”. Chiar mă gândeam cum mă aşteptau pe mine 22 de milioane de oameni împreună cu Dunărea, Munții Carpați şi Marea Neagră, ce nu mai puteau de dorul meu.

A doua zi dimineață am luat trenul de Breda, ca să-l întâlnesc pe Kase. Atunci i-am văzut şi magazinul de mobilă şi locuința aflată deasupra magazinului şi am cunoscut-o şi pe Delia, soția lui, atât de bună şi răbdătoare. Am ajuns în jurul orei 12 la ei şi nu am cerut altceva decât să-mi dea 100 de dolari, cremă de ghete ca să-mi lustruiesc pantofii „dornici” de un unguent şi să mă ducă la un frizer ca să mă tund, părul meu depăşind în lungime părul multor fete. Delia m-a întrebat dacă vreau să mănânc, iar eu i-am cerut permisiunea să-mi fac singur trei ochiuri. După rezolvarea acestor mici probleme, Kase s-a oferit să mă ducă personal până în Anvers, pe drum ținându-mi un discurs despre libertate şi democrație, în care, „normal, trebuie să munceşti şi să fii serios”. Oarecum, încerca „să se spele pe mâini”, evitând să-şi asume unele eventuale obligații viitoare. La despărțire mi-a dat 500 de guldeni, care în acest moment îmi țineau loc şi de aer, şi de apă, şi de orice.

A urmat întâlnirea cu Jeannine, fata care mă iubea, o tânără căreia îi era greu să decidă dacă este bine să trăim împreună, nedorind nici răspundere, nici obligații şi neştiind cum s-o rupă cu marocanul cu care se întâlnea uneori în week-end şi care era căsătorit. Mi-am folosit toată puterea de convingere şi rezultatul a fost că nu am mai stat la Seaman’s Club, ci m-am mutat imediat în

locuința ei, în cartierul Merksem din Anvers. A urmat o zi de duminică în care am rămas în casă şi ne-am iubit de dimineață de la ora zece până seara la ora zece. Dacă aş scrie ce s-a petrecut, s-ar aprinde hârtia de la flacăra dezlănțuită de patima noastră în acea zi de februarie. A fost ceva unic, ceva dus până la uitarea de sine.

Jeannine era o frumusețe de femeie. Lucra ca infirmieră la spitalul oraşului, tocmai pentru a-şi asigura un loc de muncă de unde să nu poată fi concediată. Pe lângă aceasta, era şi o foarte bună coafeză, cu cliente multe, pe care le coafa acasă la ele, după-amiaza, programul ei la spital ținând doar patru ore dimineața. Prin felul în care se îmbrăca şi se purta când apărea în societate, puteai spune de Jeannine că era o prințesă. Fire foarte timidă şi rezervată, nu ținea să-şi afirme personalitatea, fiind fericită să-mi lase mie inițiativa, căci spunea că personalitatea mea o copleşea.

Nu ştiu cât a avut ea de învățat de la mine, dar eu am reuşit să învăț tot ceea ce mi-a fost necesar la integrarea mea în societatea belgiană, inclusiv limba. Nu vorbea decât flamanda, motiv pentru care am fost nevoit să-mi însuşesc urgent acest idiom, ajutat de ea şi de mama ei. Aşa se face că, după doar un an şi jumătate, vorbeam aproape perfect limba olandeză în dialect flamand.

Pe mama ei am cunoscut-o a doua sau a treia zi, când am şi rămas cu ea în casă, unde trăia cu o altă fiică, Marina. Locuința era destul de aproape ca distanță de a Jeanninei. Pe durata întregii absențe a acesteia, a aplicat o pedagogie foarte simplă şi eficace totodată, luând

cuvinte din ziare şi reviste şi tălmăcindu-mi-le cum putea, mai ales prin gesturi cât se poate de plastice. Cred că avea, pe lângă umor şi bunăvoință, şi calități de mim.

Toată săptămâna următoare, mi-am reglementat situația de rezident şi candidat la statutul de refugiat politic. Totodată, m-am prezentat la Asigurările Sociale, care, prin lege, trebuiau să-mi asigure salariul (ajutor social) minim garantat, pe care l-am primit câteva luni. Era în valoare de 7500 de franci, ceea ce reprezenta vreo 200 de dolari. După aproximativ zece zile am încheiat toate formalitățile. Aprobările întârziau însă un an sau chiar mai mult.

Trebuia să iau şi o decizie privitoare la oraşul în care voi locui, Anvers sau Bruxelles, dar atât portul cât şi Jeannine erau suficiente argumente pentru care am ales Anversul. Pe deasupra, venind din Constanța, un oraş mai mic al României, mă simțeam mult mai bine în arhitectura Anversului, în care puține clădiri depăşeau 50 de metri, în comparație cu Bruxelles, unde erau bulevarde pe care soarele nu putea pătrunde din pricina înălțimii imobilelor.

Viața începea să intre în normal, iar Jeannine era foarte mulțumită cu mine. Eu însă nu eram în totalitate mulțumit, pentru că ea mă voia cuminţel, „băiat în casă". Îmi cerea să stau liniştit, să mă plimb, să citesc şi să mă uit la televizor. Or, eu nu puteam fără „mişcare" şi serviciu. Am hotărât amândoi, până la urmă, să-mi caut un loc de muncă şi primul care mi s-a oferit a fost cel de spălător de maşini. Patronul unui garaj m-a angajat cu

1000 de franci belgieni pe zi. Nu era nici rău, nici bine: pentru început, mergea. Veneau maşini murdare, cumpărate duminica la târg. Trebuia să le spăl bine, în interior şi în exterior, pentru ca să le dau o față nouă în vederea revânzării. Migălos şi perfecționist de fel, pierdeam destul de mult timp la o maşină, motiv pentru care, după două săptămâni, patronul nu a mai fost de acord să continui, dându-mi un cec pentru cele paisprezece zile lucrate. La bancă abia aveam să aflu că cecul nu avea provision, fiind neacoperit în sold. Nici astăzi nu am mai văzut banii pentru primele două săptămâni de lucru în Belgia.

În continuare, m-am hotărât să încerc să lucrez la un restaurant grecesc, Parnass, care se afla în Piața Mare a oraşului, în zona turistică. După trei zile mi-am dat seama că nu aveam niciun viitor nici aici, restaurantul având clienți doar vinerea şi sâmbăta. Mai mult, începuse invidia celorlalți colegi, care văzuseră în mine un profesionist, chiar dacă, aşa cum se practica în restaurantele mici, pe lângă servire, făceam şi alte lucruri, inclusiv spălatul vaselor.

Lângă restaurant se afla un magazin, Rothier, care vindea articole electronice, video-hifi-tv, de foarte bună calitate. Mi-am oferit serviciile, încercând să vând asemenea produse pe vapoarele aflate în port. Trei zile a durat şi aici, deoarece patronul era lipsit de curaj, iar eu trebuia să mă descurc cu tot, fără niciun ban în avans, în timp ce aveam costuri de transport şi de publicitate pe care nu le puteam suporta singur.

În aceste trei zile mi-am conceput un sistem de lucru propriu în vânzarea articolelor electronice în regim duty-free marinarilor, sistem pe care i l-am prezentat, de această dată, unui alt patron, acela al magazinului Disca. „Bravo!” mi-a spus el şi am trecut imediat la treabă ca angajat cu 23000 de franci pe lună (aproximativ 600 de dolari). Am primit şi o maşină, un mic Wolkswagen Coccinette roşu, cu care am început să „mă desfăşor”.

Aşa cum mi-a plăcut mereu, eram un „one man show”. În prima lună am plasat marfă în valoare de 800000 de franci şi patronii erau foarte mulțumiți. Ca să înțeleg care este plafonul de vânzări care-i satisface şi ca să mă asigur totodată că-mi voi păstra postul, am întrebat cât ar trebui să vând într-o lună pentru a fi eficient. Am aflat astfel că eficiența mea începe de la o vânzare de 700000 de franci pe lună. Şi pentru că în următoarea lună am vândut dublu, adică de 1400000, am lăsat să se înțeleagă că voi pleca la o altă firmă din cauză că salariul pe care-l primeam era prea mic.

Principiul meu „dă în avans şi apoi cere” a funcționat perfect, astfel încât nici nu a trebuit să spun de două ori şi am primit o creştere la 32000 de franci belgieni pe lună şi maşină.

Săptămânal, aveam dreptul şi la un telefon în România, pe care îl dădeam cu regularitate sâmbăta. Vindeam lună de lună în jur de 1700000 de franci şi toată lumea era mulțumită. Lucram foarte bine cu produse Akai şi Sanyo, creând astfel o cerere pe piață pentru aceste mărci. Îmi căpătasem totodată un oarecare

renume în portul Anvers, fiind cunoscut ca „George românul”. Intram în cele mai „tari” forme ale concurenței, cu vânzători dintre cei mai cunoscuți şi dintre cei mai abili, de la magazine dintre cele mai bune.

Începusem să cunosc în amănunt portul Anvers, deşi avea nu mai puțin de 1200 de dane, unde zilnic acostau vreo 130 de vapoare. Mă abonasem la un buletin informativ care apărea la ora 16 şi menționa toate navele ce urmau să sosească în port în următoarele 24 de ore, naționalitatea lor, portul din care veneau şi dana la care vor rămâne. Cu toate că industria electronică japoneză ne punea la dispoziție foarte des produse noi, dintre cele mai sofisticate, eu reuşeam să țin pasul, încât le ştiam pe toate, prezentând clienților mei din lumea a treia cele mai importante caracteristici ale lor.

Plăcerea mea era să mă duc duminica în port, căci vindeam fără concurență, astfel încât luni, când veneau toți la vânzare, eu mă aflam deja la livrare. Devenisem unul dintre cei mai buni şi puternici vânzători în sistem duty-free din portul Anvers. Ajunsesem să vând chiar şi mobilă din diverse cataloage, mere şi alte produse, aducând patronilor mei un profit de 100 %. Îmi procuram cataloage cât mai bune şi frumoase ale produselor, iar multor articole le făceam prezentarea într-un catalog al meu, în care lipeam fotografii. Prețul şi descrierea le dactilografiam apoi la o maşină de scris pe care mi-o cumpărasem. Cu astfel de oferte documentate şi însoțite de imagini atrăgătoare, dădeam dovadă de seriozitate, iar vânzarea devenea mult mai uşoară decât dacă aş fi scris

de mână pe un catalog primit de la firma producătoare prețul televizorului, de exemplu.

În acest timp, Jeannine se ataşa tot mai mult de mine, simțind totodată că exista posibilitatea să mă piardă, dacă Gina ar veni în Belgia cu copiii. Roasă de aceste temeri şi nelinişti, declanşa deseori scandaluri inutile, căci eu nu eram încă decis să-mi chem familia, a cărei lipsă parcă n-o mai resimțeam. Începeam să dau dreptate vechiului nostru proverb care spune că „ochii care nu se văd se uită", iar ochi aveam nu numai eu, ci şi Gina... Ştiam la ce se putea ajunge. Ce nu ştiam era cât poate să dureze obținerea aprobării de plecare a întregii familii din țară. Trecuse peste un an de când locuiam în Belgia, dar clarificarea şederii mele se lăsa aşteptată. Totodată, primisem deja un răspuns negativ, pe care cu ajutorul avocatului Van Rompaey l-am contestat. Mai mult, într-o duminică l-am văzut la televizor pe ministrul de Interne Jean Gol vorbind despre emigrația din Belgia. Neînțelegând că se referea mai mult la emigrația arabilor din țările nord-africane, m-am simțit în pericol şi am hotărât să-i scriu.

Încă nu ştiam să scriu corect în limba franceză sau olandeză, aşa că mi-am început misiva traducând cu chin prima frază, care suna astfel: „această scrisoare este concepută în limba română şi, după traducere, trebuie să fie prezentată domnului ministru de Interne Jean Gol, care va fi interesat să o citească Apoi am încercat să exprim în limba română cât mai clar situația mea şi i-am cerut aprobarea de şedere definitivă. Recunoaşterea mea

ca refugiat politic îmi dădea o serie de drepturi, de care altminteri cu greu aş fi beneficiat. Astfel, inclusiv dobândirea cetățeniei belgiene era legată de acest statut de refugiat politic.

Am avut, în urma scrisorii mele, şi un răspuns semnat în original de ministru, prin care mă asigura că nu vor fi probleme cu dosarul meu. Şi aşa a fost, pentru că peste câteva luni, în nerăbdarea mea de a-mi rezolva această situație vitală pentru mine, am fost la Înaltul Comisariat pentru Refugiați Politici de la Bruxelles, loc în care se hotăra soarta mea. Aici am avut surpriza să constat că, urmare a intervenției scrise făcute de ministrul de Interne Jean Gol, dosarul era aproape de finalizare în mod pozitiv. Într-adevăr, după alte două luni, primeam acasă hârtia oficială prin care mi se aducea la cunoştință că am fost recunoscut ca refugiat politic, beneficiind de toate drepturile legale ce decurg din aceasta. Aveam, începând de acum, de asemeni, permisiunea să călătoresc oriunde în lume, în afară însă de România, unde îmi era interzis să merg.

Gina făcea, în toată această perioadă, demersuri pentru a i se permite să vină în Belgia, la mine. În ceea ce mă priveşte, nu-mi era dor decât de Claudiu, pe care uneori mi-l imaginam mic, umblând prin odăi şi aducându-mi cu două mâini ceea ce îi ceream, aşa cum obişnuia când eram şi eu acasă. Şi atunci, dorul de el mă făcea să mă gândesc la ziua reîntâlnirii.

În rest, trăiam ca un belgian printre belgieni, integrarea mea în societatea belgiană decurgând fără

niciun incident. Reuşeam peste tot orice îmi propuneam. Eram însă rezonabil şi nu-mi propuneam ţeluri nesăbuite. Să mă întind, îmi spuneam, atât cât îmi era plapuma, chiar dacă trăiam într-o societate liberă şi plină de tentații.

Reîntregirea familiei

NU MAI ERA MULT şi bănuiam deja că inevitabilul se va produce. Într-una din zile, când am vorbit la telefon cu ai mei, Gina mi-a spus că a obținut toate aprobările, că are paşaportul cu cei doi copii incluşi şi chiar biletele de avion peste doar o săptămână, bilete cumpărat din banii pe care i-i trimiteam lunar. Când am auzit, am rămas fără aer şi fără grai, dându-mi seama că libertatea mea era în pericol şi, totodată, responsabilitățile mele creşteau.

Am încercat să-i spun să mai stea prin România, dar n-a fost de acord. M-am văzut obligat să închiriez imediat un apartament şi totodată să-i asigur tot confortul. În afara garniturii de sufragerie, Kase m-a ajutat să iau toată mobila necesară, eu plătindu-i apoi lunar suma împrumutată.

În ziua cea mare m-am dus la aeroport, unde am văzut venind spre mine o femeie îmbrăcată într-o rochie crem, cu doi copii de mână. Am constatat pe propria piele adevărul proverbului amintit despre ochii care nu se văd, deoarece momentul a fost puțin neplăcut şi fără entuziasmul aşteptat de musafirii români, pe care i-am invitat la maşină, un Peugeot nou, aflat în parcarea aeroportului. Maşina o primisem de câteva luni, în locul

Coccinettei, eu neavând încă maşina mea.

A urmat un drum plin de îngândurare către Anvers, timp în care mi-au trecut prin cap tot felul de variante privitoare la sensul dublu în care va decurge viața mea de acum, fiind obligat, cel puțin deocamdată, să mă împart între

Jeannine şi familia mea proaspăt sosită pe meleaguri belgiene. „Capabil" cum ştiam că sunt, asta nu era o problemă decât din pricină că amândouă pretindeau exclusivitatea, iar eu le voiam pe amândouă. Copiii fiind mici, ştiau că „tata are multă treabă", o duminică fiind acasă, iar cealaltă - prin înțelegere anticipată cu Jeannine - la ea. Cu alte cuvinte, „echitatea" învățată în sistemul comunist funcționa pentru mine şi în sistemul capitalist fără greşeală. Cu toate acestea, Jeannine era din ce în ce mai nemulțumită, într-o zi recurgând la un gest la care nu m-am aşteptat: a luat-o pe mama ei şi a venit la mine acasă, seara târziu. Nu am înțeles nici astăzi scopul vizitei. În câteva momente, le-am determinat să facă cale-ntoarsă, urmând să clarificăm totul la prima întâlnire.

Gelozia îşi spunea cuvântul: Jeannine voia pur şi simplu să mă sechestreze. Încercam pe cât posibil să nu bag în seamă şi să nu mă las atras în hățişul problemelor sentimentale, în detrimentul afacerilor din port.

Împlinisem 30 de ani, iar responsabilitățile mele creşteau în fiecare zi. Copiii mergeau la Institutul Saint-Agnes, şcoala catolică cea mai apropiată de casă. A trebuit ca, la 8 ani, să primească prima comuniune

catolică, un fel de botez catolic.

Viața de familie mă preocupa din ce în ce mai mult, îmi petreceam sfârşitul de săptămână numai în plimbări cu copiii, în restul săptămânii televizorul şi cititul cărților medicale acoperindu-mi întreaga seară.

Pe Jeannine începusem să o neglijez. Latura profesională nu era însă niciodată neglijată. Aşa cum am mai spus, devenisem unul dintre bunii vânzători duty-free. Mi-am dat seama de asta fiindcă eram preferat de cumpărători. Analizam din punct de vedere psihologic atât clientul, cât şi concurența. Ştiam că, în situația mea, care vindeam pe bază de catalog, încasând însă banii la momentul comenzii, clientul trebuia să aibă încredere totală în mine. Din acest motiv eram foarte atent cum mă purtam şi cum mă îmbrăcam, cravata fiind un accesoriu nelipsit. Concurența încerca să câştige teren prin negocieri, neținând seama de necesitatea de a fi serios, de adoptarea unei ținute adecvate şi a unui mod plăcut de a negocia. Fără studii şi sfaturi de specialitate, eu lăsam o impresie de onestitate şi fair play, ce le convenea cumpărătorilor, care aşteptau să vadă în Belgia oameni civilizați şi serioşi.

Aveam o gamă foarte bogată de electro-electronice şi, indiferent cu ce alt produs venea cineva, al meu era cumpărat. Analizând fiecare nație de clienți şi modul lor de a cumpăra, căpătasem o anumită experiență. Am observat că indienii cumpără altfel decât chinezii, de exemplu, fiecare dintre ei având în cap o adevărată listă de prețuri ale electronicelor, şi asta datorită contrabandei

pe care o făceau în India.

Şi totodată am învățat că, dacă reuşeşti să-i transmiți încredere clientului interesat, acesta cumpără „cu ochii închişi”. Pe unul dintre vapoarele pakistaneze, m-am văzut obligat chiar să mănânc cu echipajul, şi nu oricum. Unul dintre liderii lor lua cu mâna orez şi îl punea într-un sos făcând din el între degete un mic cocoloş, pe care mi-l îndesa în gură, eu fiind obligat să-l înghit - bineînțeles, dacă doream să vând ceva. Pe vapoarele greceşti nu vorbeam greacă tocmai ca să le înțeleg comentariile despre mine sau produsele mele. Nu poate fi ceva mai plăcut decât să înțelegi ce se vorbeşte în legătură cu tine, cu produsele sau prețurile tale, dar să te faci că nu pricepi nimic.

Zăpadă sau ploaie, nori sau soare, eu eram în fiecare zi în port, printre vapoare. Uneori soseau mai multe vase în acelaşi timp şi atunci „brevetasem” o metodă proprie, prin care blocam orice vânzare până ce reveneam pe acel vapor: în decurs de 30 de minute treceam pe la toate - câteodată acostau concomitent chiar patru-cinci nave - şi anunțam prețuri exagerate pentru produse pe care, la revenire, le „descalificam” tot eu, prezentând dezavantajele în locul avantajelor. În acest fel, până la revenirea mea, nimeni nu cumpăra nimic de la vreun alt vânzător.

Ajunsesem şi să cumpăr de la alte magazine care îmi ofereau comision, după care renunțam la comision în favoarea clientului. Procedând aşa, reuşeam ca, pe lângă aceste produse la care nu câştigam, să vând multe la care

câştigam foarte bine. În tot ce se căuta reuşeam să stabilesc cele mai scăzute preţuri din Belgia.

Într-o zi, Toledo, un vânzător de ceasuri de la firma Juber, mi-a spus că patronul lui a auzit de mine şi ar vrea să mă cunoască. De îndată ce am găsit o „fereastră" de timp, m-am dus la el, la magazinul pe care îl avea în Deurne. L-am întâlnit aici pe Juan Berruezo, un bărbat apropiat de vârstă cu mine, spaniol de origine, care a contribuit în mare măsură la viitorul meu în lumea afacerilor şi care mi-a devenit unul dintre cei mai buni prieteni. Acesta mi-a prezentat firma lui şi mi-a propus să lucrez la ei în condiţii de salarizare dublă. Scoteam în acel moment 40000 de franci pe lună, iar Juan mi-a propus 80000 şi totodată 10% din vânzări. Era foarte avantajos, deoarece Juber era cea mai puternică firmă din Europa în distribuţia mărcii Sanyo, în spatele ei fiind miliardarul Leo Spitzer, fiul în vârstă de 38 de ani al proprietarului concernului multinaţional Spitzer-Milleger. Totodată, datorită unui frate al său care avea distribuţia JVC în Elveţia, beneficiam şi de această marcă la cele mai mici preţuri.

Din punct de vedere logistic, Juber arăta ca una din cele mai puternice firme în domeniu, singurul dezavantaj constând în faptul că nu se afla în apropierea portului. Cu toate acestea, m-am hotărât să mă mut la această firmă, unde, după doar trei luni în care am arătat ce pot, am fost numit director. Am coordonat totul, în afară de export, de care se ocupa Juan. După alte trei luni de când devenisem director, am crescut vânzările de zece ori,

societatea căpătând unul din primele două locuri pe piață, în concurență cu firma Nani Ki Dukan, cel mai puternic duty-free din porturile Belgiei, Olandei şi Germaniei.

Am propus să ne tipărim propriile ziare, pe care le procesam personal la fiecare două luni la o tipografie din afara oraşului. Devenisem deja, în primul an, cei mai puternici pe piață în Sanyo, JVC, Philips, Grundig, Sony şi Akay, singura marcă pe care nu o aveam sub control fiind Panasonic. Oricine trecea prin Anvers auzea de noi şi ne vizita.

FOTO Juan, Juber

Punând la cale sistemul atât de bine, rămăsesem aproape fără activitate. Simțeam că, pe lângă că jucam un rol util, trebuie să devin indispensabil şi în perspectivă, altfel existând riscul de a se renunța oricând la serviciile mele. Am mărit gama de produse, Juber devenind un non-food supermarket. Pe lângă electronice, am început să vindem mult articole de voiaj, sport, bricolaj, biciclete, cosmetică şi parfumerie, furnizate de cei mai mari producători, importate în direct. În parfumerie am abordat produsele Cartier, după care au urmat Carven, Paco Rabane, Channel. Cu Yves Saint Laurent nu am încheiat tranzacția decât după un an de negocieri. După acestea însă, toate mărcile de parfumuri din lume „s-au deschis" colaborării precum florile la soare. Parfumurile mă obligau să merg anual la Expoziția de la Cannes sau Nisa, pe Coasta de Azur.

Am hotărât apoi să măresc şi teritoriul şi sfera de acțiune, motiv pentru care am pus la punct sistemul de vânzare prin corespondență către corpul diplomatic în întreaga lume. Cincisprezece mii de cataloage au luat drumul către cincisprezece mii de ambasade din lumea a treia, orice diplomat putând să comande orice dorea.

Odată pusă la punct şi această acțiune, căutam din nou altceva, când, brusc, am întrerupt toată activitatea pentru patru zile, trebuind să plec urgent în Spania, la Tolosa şi San Sebastian: sora mea, Crenguța, pe care nu o mai văzusem de şase ani, sosise acolo cu corul din Constanța, la un concurs internațional. Mi-am spus că, aşa cum alții, cu sau fără ştiință, mi-au acordat şansa de a pleca din țară, tot aşa trebuia să-i acord şi eu sorei mele şansa de a rămâne în Spania, pentru ca apoi să o iau lângă mine.

M-am suit dimineață în maşină şi am demarat spre Tolosa, pe un traseu de 1400 de kilometri. O făceam pentru simplul fapt că mă simțeam obligat, ca frate, să-i acord sorei mele în vârstă de 19 ani posibilitatea de a veni în Belgia. Am străbătut Franța de la un capăt la altul şi seara, la ora opt, am intrat în Spania.

Tolosa este un oraş foarte apropiat de graniță, motiv pentru care am întrebat la punctul de frontieră dacă cineva ştie ceva de un grup din România. Nimeni însă nu ştia nimic, încât mi-am continuat drumul spre San Sebastian, după care urma Tolosa, un orăşel foarte mic din nordul Spaniei. Am hotărât să întreb de corul constănțean la poliția spaniolă a oraşului. Imediat am

aflat că sosiseră şi, pe când mă îndreptam spre şcoala unde erau cazați, mi-a ieşit în cale autocarul Teatrului Fantasio.

Am încercat să mă feresc de ochii celor din autocar, uitându-mă însă după sora mea. Ea a fost însă cea care m-a zărit şi, opriți fiind într-o parcare, a coborât la mine. După îmbrățişările de rigoare şi lacrimile ei, i-am explicat că am venit să o iau, dar că trebuie totodată să se gândească singură dacă vrea acest lucru. Mai mult, i-am spus că nu aştept răspunsul pe loc, deoarece, oricum, rămân până dimineață în Tolosa. M-a prezentat grupului de colegi, împreună cu care am mâncat.

Am hotărât să stau cu ea la acea şcoală, fără să mai plec la hotel, şi am dormit într-o cameră foarte goală şi mare - aproape 300 mp - probabil o fostă sală de sport. Nu erau acolo decât câteva paturi fără cearşaf. Am mai stat de vorbă cu Crenguța, apoi am rămas singur să dorm.

Dimineață, la trezire, am luat împreună şi micul dejun, după care Crenguța mi-a comunicat hotărârea ei, luată într-un exces de teribilism „patriotic": nu era de acord să se mute în Belgia. Nu am insistat şi nici nu am vrut să o forțez. Ne-am luat rămas-bun şi m-am întors în Belgia, dar timpul a demonstrat că decizia ei nu a fost bună. Cu toate că astăzi - aşa cum a decis mai târziu - locuieşte în Germaia, nu a reuşit să plece din România decât în 1993 şi destul de greu. Mai mult, după doar trei săptămâni de la întoarcerea acasă, şi-a dat seama că a greşit refuzând să vină la mine. Din păcate însă, era prea târziu.

Mi-am reluat normalul activităților mele. În vara

anului 1986 mi-am permis o mică vacanță şi am plecat în Grecia, la Atena. Îmbinând utilul cu plăcutul, am dat marilor magazine din Atena cataloagele mele, purtând totodată o discuție cu fiecare patron. La întoarcerea în Belgia, aveam de la fiecare magazin vizitat comenzi de peste o sută de mii de dolari. Ăsta a fost doar începutul prin care aveam să devin cel mai important exportator de articole electronice din Belgia spre Grecia.

După această vacanță a urmat alta, promisă încă înainte de a pleca din România unei persoane: Editha din Cehoslovacia. Reuşisem să-mi cumpăr un Audi 100 nou, maşină pe care am rodat-o mergând până în Cehoslovacia, la Trencin. Am ajuns la hotelul unde lucra Editha, dar am găsit-o măritată şi gravidă în luna a şaptea. Am stat numai o zi şi m-am întors, lăsându-i totuşi toate cadourile pe care i le cumpărasem din Belgia, drept amintire a frumoaselor clipe petrecute în urmă cu şase-şapte ani la Eforie-Nord. I-am cunoscut cu această ocazie pe soțul ei şi pe maică-sa, căreia îi adusesem o brățară de aur din Belgia.

A urmat o toamnă plină de afaceri profitabile şi de succese. A avut loc, de asemeni, una dintre cele mai mari realizări ale mele: am primit, împreună cu toată familia, cetățenia belgiană. Acum, în noua mea postură, aveam dreptul, după aproape şapte ani, să mă întorc în România în vizită. Eram belgian, dar față de ceilalți membri ai familiei nu mai eram român, renunțând la cetățenie prin Decret al Consiliului de Stat al României. Nu am înțeles niciodată de ce România cerea românilor fugiți în

străinătate să renunțe la cetățenia română. Aşa s-a făcut că, la cererea Consulatului, am renunțat şi eu, rămânând însă român prin ceea ce simțeam.

Iar ceea ce simțeam cel mai mult era dorul de România. Atât de mult, atât de dor, că, într-una din zile, fiind obligat să trec prin parcul unui cimitir din Merksem, am trecut pe lângă o balegă de vacă. Iarba şi mirosul de balegă mi-au reamintit atmosfera vieții la țară în România, acolo unde ne jucam în vacanțe şi întâlneam aşa ceva pe toate locurile de joacă şi nu doar într-un cimitir. M-am gândit la o vacanță ce aş putea să o petrec în România ca la un vis frumos

Totuşi, simțeam pe zi ce trece că-mi este tot mai tare dor de țară şi că reîntoarcerea mea într-o vizită este foarte aproape.

În România după şapte ani

FĂCUSEM ÎNCET, ÎNCET ca relația cu Jeannine să meargă spre final, fără vreo „ruptură violentă”, deoarece starea ei de spirit şi cea nervoasă erau cât se poate de tensionate, încât mă puteam aştepta la orice, inclusiv la „dovezi amoroase” ce m-ar fi constrâns să ajung la altar. Mergea la psihoterapeuți, urmând tratamente cu diverse medicamente împotriva depresiei, cel de bază, luat de câteva ori pe zi, fiind unul numit Temesta.

În vara lui 1987, în timpul vacanței anuale, mi-am luat maşina şi am plecat cu familia pentru prima dată în România după şapte ani, după ce în urmă cu doar trei luni împlinisem frumoasa vârstă de 33 de ani. Cu toate că aveam de parcurs peste 2 500 de kilometri până la Constanța, mi-am calculat timpul atât de bine, că am sosit în fața casei cu o întârziere de numai 10 minute față de ora promisă telefonic. Drumul a fost foarte frumos, atât prin Germania, Austria şi Ungaria, cât şi, în special, după intrarea în țară, prin România.

Am intrat cu paşapoartele belgiene cu viză luată la Ambasada română, orice explicație sau discuție la graniță fiind de prisos. Noaptea, pe o ploaie de vară care mi-a spălat şi maşina, treceam de Arad şi Deva, ajungând la

ora 2 la Sibiu, unde am hotărât să oprim ca să dormim. A doua zi dimineața, diverse persoane, care nu mai văzuseră un asemenea vehicul, făceau fotografii lângă maşina mea, un Audi 100. Lumea se uita la noi cu admirație, de parcă eram nişte extratereştri sosiți cu un autoturism cu număr belgian. Copiii ne cereau gumă de mestecat, iar cerşetorii țigani, bani. Dădeam câte puțin la toți, considerând că făceam un lucru bun.

Ca o paranteză, pe întreg traseul parcurs între Arad şi Constanța, mă gândeam la frați şi la părinți. Eram curios cum mă vor privi şi cum îi voi vedea, cât de mult s-au schimbat. Şi mai ales, dacă s-au schimbat în bine. Mi-l aminteam pe Pădure, fratele cel mare: ca cel mai mare dintre frați pretindea să fie şi cel mai respectat, ceea ce noi - eu şi Viorel - nu acceptam. Noi ceream democrație („toți suntem egali!") şi deci nu aveam de ascultat sau învățat de el. Şi de aici, deseori, certurile dintre noi, în special dintre Pădure şi Viorel. Eu fiind mai mic, nu mă prea băgam, fiind şi mai fricos din fire. Pădure a avut unele probleme medicale în legătură cu obezitatea, probleme care cred că i-au influențat întregul comportament, atât ca tânăr, cât şi ca adult. Exista un sentiment de inferioritate pe care îl trăia şi față de noi, şi de ceilalți tineri, încercând prin diferite metode să ascundă acest lucru. Toate acestea şi în special neseriozitatea lui m-au făcut, de foarte multe ori, să nu fiu de acord cu el.

Totodată, în familia noastră el a fost omul care a dorit permanent să se îmbarce, fără să reuşească însă

vreodată. Îmi reproşa că nu se putea îmbarca din cauza mea şi a episodului petrecut în Bulgaria, cu fuga mea spre Grecia. Ca să nu mai vorbim de momentul când eu am reuşit să mă îmbarc şi am plecat fără să-l anunț în străinătate, spunându-mi că i-am păcălit pe cei de la Securitate şi am folosit numele lui. Mai mare gogoriță chiar că nu putea să existe.

Mai târziu, când am ajuns fiecare la casa lui, eu fiind stabilit în Belgia, am încercat să trec peste toate şi să-i ajut atât pe el, cât şi pe Viorel. Am decis ca ei să caute clienți pe piața românească de dinainte de ’89 pentru aparate video, iar eu să i le trimit din Belgia. Nu aveam de câştigat decât foarte puțin, căci nu obțineam decât un video vândut vânzărilor mele. Ei însă câştigau foarte, foarte mult pentru acele vremuri, oprindu-şi cam jumătate din prețul unui aparat video, adică vreo treizeci de mii de lei. Din păcate, lui Pădure nu i-au ajuns, motiv pentru care am încetat orice fel de afacere sau planuri în ceea ce îl privea, iar aceasta definitiv şi irevocabil. Găsind o clientă pentru un aparat video, după ce l-a vândut, mi-a spus că a fost chemat la Miliție, a pierdut toți banii şi nu mai are ce să-mi dea. Norocosul de mine, am reuşit pe diverse căi să aflu că Pădure mințea. Mi s-a părut un lucru deosebit de grav, ceea ce m-a făcut să iau decizia întreruperii oricărui dialog şi colaborare.

Acesta era Pădure şi, din păcate, nu doar cu mine. Supăra foarte mult pe cei din jurul lui, începând cu mama şi terminând cu propriii copii. Toți îl certam, toți îl dojeneam, singura lui scuză fiind că orice familie sau

orice... pădure - în cazul nostru - îşi are uscăturile ei. Au fost chiar comentarii la un moment dat că soția lui ar fi murit la 53 de ani, de cancer de pancreas din pricina supărărilor provocate de el.

Astăzi Pădure este pensionar şi revoluționar, având 3 copii mari, care însă nu sunt nici ei prin preajma lui.

Cât îl priveşte pe Viorel, pot spune că şi el era foarte diferit între noi. A fost cel ce învăța cel mai bine, reuşind să treacă uşor atât prin şcoala generală, cât şi prin liceu. Nu a reuşit să-şi facă şi facultatea până când nu l-am luat alături de mine, la peste 40 de ani. Noi doi aveam opinii comune în foarte multe privințe. Totodată eram şi cei doi care rezolvam problemele administrative lăsate de mama, Pădure prin orice metodă eschivându-se. Deseori, eram trimişi de părinți în tabere doar eu şi el, tocmai pentru că ne înțelegeam, chiar dacă uneori şi între noi mai exista şi câte o mică ceartă. Ajuns şi el la casa lui, a avut parte de multe supărări, ceea ce m-a făcut să-l şi ajut foarte mult pe parcursul întregii vieți. La treizeci de ani i-a murit soția, lăsând doi copii mici în creşterea lui. Şi nu a murit aşa, întâmplător, ci din cauza unor grave afecțiuni psihice: s-a sinucis spânzurându-se. Nu am putut participa la funeralii, nu puteam veni în România în acea perioadă, datorită statutului meu în străinătate. Abia peste vreo doi ani am reuşit să vin, iar Viorel a fost, pentru o bună bucată de timp, tovarăşul meu de vacanță în România, vacanță ce o prelungeam tot mai des, mutându-mi şi serviciul pentru o perioada la Neptun.

Din acest moment, Viorel nu s-a mai dezlipit de mine.

Aşa se face că, mai târziu, l-am luat în Belgia cu tot cu copii, apoi s-a întors şi el în România, după care l-am ajutat să lucreze şi în cadrul administrației locale a Bucureştiului, administrație care i-a repartizat şi un apartament cu chirie, apartament ce a devenit apoi proprietate personală.

Nu în ultimul rând Viorel a beneficiat de întregul meu suport, fizic şi financiar, trecând prin clipe deosebite cu ocazia unei boli de care a suferit: endocardită infecțioasă. Ce s-a întâmplat? Venind cu mine în vacanțe, l-am luat şi la Gura Humorului, într-o minivacanță petrecută prin Moldova. Acolo, la stâna unui cioban, Viorel a găsit un câine ciobănesc, foarte bătrân şi bolnav, câine ce mânca orice întâlnea prin pădurile Moldovei şi pe lângă turmă. Încercând să-l mângâie, acel câine l-a muşcat, transmițându-i nişte microbi, care în doar o săptămână i-au produs o infecție la inimă. A fost în pericol de moarte, dar, cu ajutorul unor specialişti infecționişti (Dr. Calistru) şi chirurgi cardiologi (Dr. Goleanu) foarte buni şi cu destui bani, am reuşit să-l salvez. Din acest motiv, multă lume spune că, pe lângă alte lucruri, destul de multe şi importante, Viorel îmi datorează şi viața. Astăzi s-a liniştit, este la casa lui cu cei doi copii mari, nu s-a mai căsătorit şi lucrează ca agent de asigurări.

Am plecat din nou la drum pe Valea Oltului, parcurgând traseul Sibiu-Constanța printre Dacii şi căruțe, pe care le filmam ca să le putem arăta prietenilor din Belgia. Deseori în filmul nostru apăreau pancarte cu lozinci comuniste „mobilizatoare” de o parte şi de alta a

drumului, de genul „Trăiască scumpul şi iubitul...” sau „Trăiască Partidul Comunist”.

Am ajuns în Constanța, acasă, la ora 13.10. Pădure, fratele mai mare, ne aştepta chiar în stradă, iar ceilalți pregăteau masa, de parcă veneau mirele şi mireasa la o nuntă aşteptată de şapte ani de toți ai mei. În loc de chiuituri, a urmat însă plânsul de bucurie al tuturor, inclusiv al tatei, urmat de împărțirea cadourilor pregătite pentru ei. Adusesem pentru fiecare câte ceva de îmbrăcat, astfel încât nimeni să nu fie uitat. Acelaşi lucru s-a întâmplat a doua zi la Ovidiu, la părinții Ginei.

La tata acasă, în timp ce luam masa, le-am povestit despre Belgia şi realizarile ei, despre Germania sau Franța, cu ceea ce întâlneşti pe aceste meleaguri diferit de România. Mare mi-a fost mirarea să-l aud pe bietul tata într-un sfârşit: „Dar ține minte, tăticule, că, dacă noi nu vă mai trimitem grâu, porumb, cartofi şi altele, muriți de foame”.

Credința în partid şi comunism şi-a schimbat-o însă imediat după revoluție, când l-am luat în străinătate atât eu, cât şi Crenguța.

Perioada petrecută în România a fost foarte plăcută, dar destul de scurtă, astfel încât am hotărât ca, după ce-i duc pe-ai mei acasă în Belgia, să mă întorc în România singur, ca să-mi continui vacanța.

Înainte de a doua plecare am încetat şi relația mea cu Jeannine, care am considerat că de data aceasta greşise față de mine. Astfel, dorind să-l iau în Belgia, pe fratele meu Viorel, care rămăsese singur în urma decesului soției

lui, am ales o cale rapidă de rezolvare a situației: căsătoria fictivă cu o belgiancă. Atunci a fost pentru prima dată când am apelat la ajutorul lui Jeannine. Spre uimirea mea, şi-a condiționat sprijinul de permanentizarea relației noastre, excluzând din viața mea orice altă femeie. Nu am acceptat din principiu, ştiind că tot ce se face forțat nu are valoare. Atitudinea ei m-a ajutat însă foarte mult să mă eliberez de această relație, care devenise obositoare.

M-am întors de unul singur în România, luându-l pe fratele meu Viorel drept „coleg" de vacanță. Cu toate că avea serviciu, reuşea să se învoiască, să schimbe turele, astfel încât câteva săptămâni a stat mai mult cu mine decât la slujbă. Ziua mergeam la plajă, iar seara la toate barurile de noapte din Mamaia, ale căror balerine se perindau pe la masa noastră, unele fiind „curioase" să vadă şi „aşternutul". Ajunsesem să creez discuții în tot corpul de balet al restaurantelor Orient şi Melody, Viorel împăcându-le şi, la nevoie, sărindu-mi în „ajutor".

O întâmplare mai puțin fericită m-a făcut să trec prin nişte emoții foarte puternice. După ce am mâncat împreună cu Viorel la mama acasă, am zis că n-o fi foc dacă beau şi eu un şpriț, mai ales că, vară fiind, l-am făcut subțire.

Urcându-mă la plecare în noua mea maşină, tot un Audi 100, cu care aveam la bord puțin peste 3000 de kilometri, la o viteză de vreo 80 de kilometri pe oră, o fetiță de opt-nouă ani mi-a sărit pe trecerea de pietoni în fața maşinii. Fuga ei fusese mascată de un autobuz staționat

înaintea marcajului. Am frânat puternic, dar în frână am luat-o în bot, am ridicat-o datorită loviturii şi apoi ea a căzut jos.

Eram în România anului 1988. Am crezut că am omorât acel copil, însă în zece secunde s-a ridicat şi a încercat să dispară. Am strigat după ea, oprind-o din fugă şi i-am cerut să urce în maşină ca să-i fac un control la spital. Am plecat imediat la Spitalul Municipal, unde mie mi s-au recoltat probe de sânge, iar ei i s-a făcut un examen amănunțit pe întregul corp. După două ore mi s-a spus că nu are absolut nimic. S-au prezentat şi părinții, apoi şi Miliția. Pe la 7 seara ne-am dus la Miliție, unde am dat declarații toți, inclusiv tatăl copilului, care, mulțumindu-i lui Dumnezeu că fetița nu a pățit nimic, a renunțat în scris la orice pretenție. A doua zi dimineață, mi-am recăpătat atât permisul, cât şi paşaportul, fiind totodată felicitat că „nu am fost băut".

Dumnezeu a ajutat cu adevărat acest copil, dar m-a ajutat şi pe mine. Tocmai din acest motiv am plecat în Belgia în câteva zile şi m-am întors cu o grămadă de lucruri cumpărate pentru fetiță, sperând că bucuria ce i-am făcut-o va şterge amintirea spaimei prin care a trecut.

Într-o seară, înainte să plec, am cunoscut-o pe Iolanda, o frumoasă constănțeancă de doar 19 ani, care dansa singură într-o discotecă precum un „gogo-girl". Nu ştiu ce mi-a făcut această fată, dar, după doar două zile petrecute împreună, i-am promis solemn că o voi lua în Belgia în scurt timp. A fost un fel de dragoste la prima

vedere, de care nu m-am putut desprinde şi, ca să ne cunoaştem mai bine, am petrecut o săptămână la Poiana Başov, de unde, bineînțeles, Viorel nu putea lipsi. Apoi, deja toamnă fiind, m-am întors la Anvers.

În acel an, echipele de fotbal ale cluburilor Steaua şi Dinamo au venit în Belgia pentru a juca în cupele europene. Aşa s-a făcut că ambele au trecut pe la magazinul meu, toți fiind foarte mulțumiți de modul în care i-am tratat. Cu acest prilej m-am împrietenit cu Mircea Lucescu, inițiind şi o relație de sponsorizare şi parteneriat cu clubul de fotbal Dinamo. Mai târziu, eu am devenit naşul copiilor - Marilou şi Matei - fiului lui Mircea, Răzvan. A fost dorința lui Neli, soția lui Mircea Lucescu. Ea nu a vrut să accepte pe nimeni altcineva în acel moment, astfel că eu am ajuns cu acest prilej unul dintre apropiații familiei. Atât de apropiat, încât atunci când venea singur în Belgia, Mircea dormea la mine. Chiar dacă mi-ar fi plăcut să fie altfel, năşia mea a durat din păcate tot atât cât a durat năşia lui Gabi Oprea, astăzi cu niciunul neavând nici-o legătură. În viață survin schimbări imprevizibile ale oamenilor. Asta însă nu m-a făcut să renunț în a cununa sau boteza pe cineva, mai ales dacă am simțit la un moment dat că merită. Este adevărat însă că nu poți simți şi cât timp merită un om să-i păstrezi anumite sentimente.

10) Înaintea botezului copiilor lui Răzvan, Mircea mă ținea _foarte aproape
11) La botezul meu, năşit de Gabi Oprea şi soția în 1999

În repetate rânduri i-am adus pe dinamovişti în Belgia pentru pregătire, meciuri şi cantonament, plătind totul din câştigurile proprii ale echipei. Uneori, la plecare le ofeream şi câte un aparat video cadou.

Între sezoanele fotbalistice luam legătura cu diverşi conducători de cluburi de fotbal belgiene şi programam patru-cinci meciuri pe o perioadă de două săptămâni, iar încasările le reveneau celor de la Dinamo. Le convenea de minune, iar eu, chiar dacă nu câştigam nimic în afară de vânzări ale unor produse în valoare de vreo 20000 de dolari, eram tratat în România drept un „important oaspete de pe meleaguri străine". Pe deasupra, cum prietenul la nevoie se cunoaşte, am apelat la dinamoviştii ce aveau uşi deschise la conducerea de partid şi de stat pentru rezolvarea „cazului Iolanda".

Mai întâi am început să aranjez căsătoria ei cu un prieten, căruia i-am oferit 3000 de dolari şi contravaloarea tuturor cheltuielilor de drum, hotel şi altele necesare deplasării lui la Bucureşti. Primisem promisiunea că, în trei luni, dosarul va fi aprobat, urmând ca cei doi să oficieze căsătoria, mai mult dorită de mine decât de „soţ". O dată sau chiar de mai multe ori, vorbeam la telefon cu Iolanda, răbdarea noastră fiind pusă la grea încercare.

Dosarul fiind complet constituit, a fost depus, urmând să aşteptăm numai aprobarea Consiliului de Stat. „Soţul", Dirk, era un băiat destul de sărac, neavând serviciu şi rezistând vremurilor dintr-un ajutor lunar de şomaj. Singura lui plăcere, care devenise un adevărat

hobby, era mersul pe motociclete puternice, cu motor de peste 750 de centimetri cubi. Îşi pusese în plan să găsească un Trabant căruia să-i ia motorul şi să-l modifice şi să-şi echipeze motocicleta cu el, făcând-o şi mai performantă.

Ne întâlneam zilnic, simțind nevoia să-l țin sub un oarecare control şi totodată să mi-l fac prieten de nădejde. Vorbesc la trecut nu doar pentru faptul că totul s-a petrecut în urmă cu mulți ani, ci şi pentru că, într-o seară, când m-am dus să mă întâlnesc cu el la barul unde obişnuiam să ne vedem, am aflat că Dirk avusese accident mortal cu motocicleta. Am mers repede la telefon ca să o anunț pe Iolanda. A început să plângă şi să țipe că nu mai are nevoie de nimic, de parcă eu îl omorâsem pe bietul băiat.

Cu toată această situație „pe rol", nu doream să renunț la planurile mele şi am conceput un alt scenariu care să rezolve cazul. Am negociat cu un nou „soț", un alt plan, conform căruia el urma să meargă să prezinte condoleanțe şi să se arate îndrăgostit „la prima vedere" de Iolanda. Noul soț, Patrick, s-a dovedit înțelegător şi în trei luni a efectuat două voiaje pe tărâm românesc, oficiind în sfârşit şi căsătoria cu aprobarea Consilului de Stat, extrem de greu de obținut în doar trei luni.

Nu-mi mai ardea nici de serviciu, nici de stat prea mult prin Belgia, Iolanda dovedindu-se a fi un copil plângăcios şi răsfățat. Am hotărât în acea perioadă ca, atunci când va veni Iolanda, să-mi fac propria firmă.

M-am înțeles cu Juan să mă concedieze ca să pot

beneficia de ajutorul de şomaj şi de alte drepturi care decurg din acesta, printre care primirea unui credit de lungă durată cu dobândă redusă, pentru a-mi începe afacerea. Înainte de aceasta însă, am vorbit cu regretatul Dan Vilt de la Maxitour, să lucrez ca reprezentant al lui pe litoralul românesc pentru belgienii care veneau la Neptun, Olimp şi Mangalia.

A fost o vară lungă, fierbinte atât la propriu, cât şi la figurat, plină de aventuri, cu toate că Securitatea îmi sufla permanent „în ceafă". Aceasta însă nu era interesată de „fetele" mele, ci de eventualele probleme pe care eu le-aş putea face în materie de spionaj sau de informații speciale. Indiferent însă de ce aşteptau din partea mea, cu sau fără frica Securității, nu am avut niciodată vreo „intersectare" pe față, uneori măsurându-mă din ochi doar cu vreun ofițer care „stătea de vorbă" pe holuri, trăgând cu coada ochiului la toate mişcările mele.

În toată această perioadă, Iolanda îmi arătase adevărata ei față, care nu prea corespundea aşteptărilor mele. Numai încurcătura în care i-aş fi băgat pe mai mulți „sus-puşi" m-a împiedicat să renunț la ea. La sfârşitul verii, dosarul ei a fost aprobat, iar eu m-am întors în Belgia împreună cu ea, ducând-o la „soțul" care nici măcar nu ştia că vine. Nu aveam încă nimic pregătit pentru noua venită, dar în numai trei zile am amenajat un apartament frumos, cu totul nou. Acum, în locul Jeanninei, dublura vieții mele devenise Iolanda.

A urmat rezolvarea „dosarului Viorel", pe care „l-am îndrăgostit" de prietena lui Patrick, tot pentru 3000 de

dolari. Atât lui Patrick, cât şi „iubitei” lui Viorel, Marianne, le asiguram de „ochii lumii” la fiecare trei luni câte un mic sejur în România.

Între timp, am hotărât să trec la deschiderea a ceea ce avea să devină GEPA Belgia, firma mea, al cărei nume l-am alcătuit cu primele două silabe ale numelui meu. Am pornit cu un minus de aproape 15000 de dolari în cont şi speram ca deschiderea magazinului să acopere această datorie. Aşa a şi fost, deoarece, în acelaşi timp, am început să cooperez cu grecii mei, cu care lucrasem înainte la Juber. Toți au redevenit în doar o lună clienții mei, furnizorii ştiind de asemeni cine era promotorul afacerilor cu Grecia la firma la care lucrasem.

Făceam iarăşi totul de unul singur, fără secretară, un adevărat „one man show” - defect sau principiu de la care nu m-am abătut toată viața -, efectuându-mi vânzările la două telefoane, la care uneori vorbeam concomitent. Contabilitatea mi-o ținea o firmă specializată, astfel încât pe întreg parcursul unei zile nu întâlneam pe nimeni. Toate operațiile se desfăşurau prin telefon, eu văzând produsele pe care le vindeam doar în catalog sau pe documentele de export. La fiecare trei-patru zile îmi pleca un TIR cu mărfuri pentru Grecia. Eu dactilografiam, eu pregăteam documentele şi tot eu le duceam la bancă, împreună cu corespondența zilei, care ajungea punctual la ghişeul poştal. Lucram de dimineața până la 10-11 noaptea, când ajungeam la apartamentul Iolandei. Mă mutasem de acasă de la Gina, ea şi copiii ştiind că lucrez în străinătate.

Timpul a dovedit însă că Iolanda nu a meritat nici măcar jumătate din eforturile făcute pentru ea.

Ajunsesem să vând atât de mult, încât nici nu aveam timp să-mi număr banii - şi poate că, din superstiție, nici nu doream să ştiu. În primul an ajunsesem deja pe poziția 13475 în topul firmelor belgiene, deşi nu aveam decât un singur lucrător: pe mine. Mulți dintre furnizori îmi dădeau prețuri din cele mai bune ştiind că mărfurile ajung în România comunistă fără acte, la oameni din structurile partidului comunist. În realitate, totul pleca în camioane TIR către o altă țară balcanică, în piața paralelă a Greciei, unde mergeam şi eu la fiecare trei luni. Ştiind acestea, îmi permiteam să lucrez la export cu câştiguri foarte mari, ce atingeau uneori 15-20 %.

Poza 5 Primul magazin în Belgia

Am încercat să o integrez şi pe Iolanda în afacerea mea, dar nu se simțea deloc atrasă.

În toată această perioadă nu am renunțat să țin pe umerii mei nici familia şi nici pe alții față de care mă simțeam obligat.

În Grecia, în cele trei sau patru zile petrecute acolo, noaptea era pentru buzuki, iar ziua pentru afaceri şi discuții. Aşa i-am văzut pe cei mai mari cântăreți ai Greciei, Karas, Pantazi, Antipas, Dionissiu, Terzis, Garby, Anna Visi şi alții şi tot aşa am început să cânt şi eu multe din melodiile lor.

Poza 15... Cu marele cântareț grec Lefteris Pantazi

Pe lângă Grecia, unde mă duceam în interes de serviciu, mai era şi România, unde simțeam că „mă trage ața”. Veneam pentru distracții sau fotbal, ori pentru amândouă amestecate, ceea ce era şi mai plăcut. Toată conducerea clubului Dinamo îmi era favorabilă: eu trebuia să spun ce vreau şi mi se îndeplinea. Eu însă nu voiam mult şi, cu toate că ştiam că pot să cer orice, nu doream decât să ştiu că sunt foarte bine protejat într-o țară unde orice milițian se băga singur în seamă. Era însă mai bine pentru respectivul să mă evite, în special dacă dorea sa-şi păstreze postul. Oriunde observam un abuz în comportamentul vreunuia, nu ezitam să mă plâng, cerând uneori să i se schimbe locul de muncă, ceea ce se şi întâmpla în scurt timp.

Poza 6 Reclama GEPA _pe stadionul Dinamo (1988)

Îi însoțeam pe conducătorii clubului şi la tragerile la sorți care aveau loc la Zurich şi începusem să merg la fiecare meci dinamovist din străinătate. Aşa i-am cunoscut pe Vasile Ianul, Nini Mureşan, Mitică Dragomir, Adalbert Kasai, Coco Deleanu, o serie de colonei şi generali ai Miliției române, de la adjuncții ministrului până la lucrătorii operativi. Pe Postelnicu nu l-am cunoscut, de clubul Dinamo fiind responsabil generalul Dănescu. Am fost cât pe ce să intru într-un conflict cu Valentin Ceauşescu, care simțea puternicul ajutor pe care-l dădeam echipei de fotbal Dinamo, el fiind pe atunci „spatele” clubului Steaua.

Un personaj deosebit de inteligent din vremurile bune pe care le-am trăit alături de cei de la Dinamo era colonelul Costică Anghelache. Pe lângă abilitatea şi competența de care dădea dovadă, era un adevărat fan, un microbist al lui Dinamo, alături de generalul Alexie, multe din reuşitele acestui club datorându-li-se. Mă implicam alături de el uneori până şi în protocolul arbitrilor care veneau la meciurile internaționale jucate de Dinamo pentru Liga Campionilor sau Cupa UEFA, cărora, în cele doar câteva zile petrecute aici, trebuia să le arătăm frumoasele obiceiuri şi tradiții româneşti. La plecare erau conduşi de una sau două fete cunoscute în anturajul nostru. Țin minte un arbitru cipriot care venise pentru un meci din Cupă şi care nu doar că se îndrăgostise de o româncă întâlnită cu o asemenea ocazie, dar a şi cerut pregătirea în regim de urgență a documentelor în vederea căsătoriei şi mutării domiciliului acesteia în Cipru, ceea ce bineînțeles s-a aprobat.

Mergeam des acasă la Mircea Lucescu, antrenor pe atunci al echipei Dinamo. Într-o discuție cu el, i-am prevăzut chiar începuturile Revoluției Române cu trei luni înainte de începerea ei. Asemănam stările din țară cu situația din Polonia, Cehoslovacia şi fosta Germanie Democrată, unde zidul Berlinului dispăruse. La rândul lui, comparând aceste situații, el spunea că „la noi nu se poate întâmpla aşa ceva”. De aceea, primul la care am sunat când a început revoluția a fost el, căruia încă nu-i venea să creadă. Atunci eu mă aflam acasă în Belgia, iar el era prin Franța, urmând să vină apoi la mine, unde a

rămas următoarele două nopți. De la mine a plecat la Bucureşti. Nu am vrut să-l las să plece, mi-a fost teamă, el însă, ştiind că nu a făcut decât sport, a plecat la Bucureşti cu fruntea sus.

Şi a început Revoluția Română, care m-a ținut zile întregi în fața televizorului, totul fiind transmis de posturile străine „în direct", zi şi noapte. Am sunat şi acasă la mama, toți spunându-mi că ceea ce văd la televizor este realitate. De altfel, fratele meu Viorel plecase la revoluționari, să le ducă chiftelele pe care mama şi tata le pregăteau la foc continuu. Aveam 35 de ani şi nu mai văzusem asemenea imagini, pe viu, în propria țară. Cred chiar că am văzut mai mult decât au văzut românii în țară, motiv pentru care mi-a fost frică să mai vin în România. Îmi era teamă că aş fi putut fi asimilat lucrătorilor de Miliție cu care mă vedeam în ultima perioadă, pentru pregătirea diverselor etape de antrenament sau cantonament dinamoviste. Acesta a fost motivul pentru care din octombrie 1989 nu am mai venit în România până în august 1990, cu toate că, până în acel octombrie, la fiecare două luni mă aflam la Bucureşti.

Poza 16 Un mare OM - ambasadorul Belgiei la Bucureşti

GEPA - „Un pic mai bine pentru dumneavoastră”

NINI MUREŞAN, soția sa Romanița şi Roxana, fiica lor, au fost cei care miau sugerat atunci, stând într-o seară la o bere la ei acasă, să deschid un mic magazin şi în România. Ştiind cât de bine mă simțeam la Bucureşti, am dat curs sugestiei lor şi am început să-mi fac planuri pentru noua GEPA România, gândind că mă voi ocupa cu Nini de aceasta.

Între timp, fratele meu Viorel a venit şi el în Belgia şi, în trei săptămâni, am reuşit să-l integrez cu casă, mobilă, şcoală pentru copii şi un serviciu bun pentru el. L-am rugat pe prietenul meu Charles Thiys să-l angajeze la Alpagro, fabrica lui de hârtie, o afacere de mare succes. Viorel câştiga din prima lună în jur de 1300 de dolari. Ceea ce nu mai puteam să-i dau erau femeile, iar la acest capitol Viorel nu reuşea să se integreze singur. Era atât de nerecunoscător, că aproape că-mi părea rău că l-am adus în Belgia, dar eram obligat să-l susțin, fiindcă eu eram responsabil pentru expatrierea lui.

El putea însă acum să mă ajute mult mai mult la Bucureşti, unde GEPA fusese constituită, dar nu avea un spațiu în care să-şi desfăşoare activitatea. Cu toate că, în comparație cu alte firme, întemeiasem GEPA cu un

capital substanțial, cu toate că Petre Roman venea pe la toate televiziunile străine să cheme investitori în Romînia, la Bucureşti toți aşteptau şpagă pentru orice hârtie era eliberată când ceream autorizații sau orice sprijin autorităților, obicei care, indiferent de cine se afla la putere, era practicat cu sârguință.

Aşa s-a făcut că, într-o seară din toamna lui 1990, am decis să-i scriu Primului-Ministru un fax, pe care i l-am trimis în timpul nopții la guvern, direct de la faxul meu din Belgia. Neprimind niciun răspuns, am hotărât să mă duc personal la guvern de îndată ce am sosit la Bucureşti. Am spus că nu țin să discut cu Primul-Ministru, dar doresc ca acesta să fie informat, ca să nu aibă o „surpriză" dacă pe un post belgian apar eu într-o totală contradicție cu declarațiile Domniei Sale. Toate acestea i le-am comunicat unui consilier pe nume Dicu şi nu au trecut trei ore, că eram deja căutat la hotelul Bucureşti - unde închiriasem un apartament - de către un trimis al guvernului. Venise să-mi comunice să mă prezint dimineață la viceprimarul Iorgulescu pentru spațiu. Am făcut întocmai şi, după unele „mofturi" de neam prost ale acestui viceprimar, ce m-a primit realmente cu picioarele pe birou, de silă, de milă, am fost pus să aleg un spațiu din trei. Am ales unul pe Calea Dorobanți, iar GEPA putea începe să-şi desfăşoare activitatea.

Poza 3 Primul colectiv GEPA şi the best Juan

În încercarea mea de a avea o gamă cât mai variată de produse, i-am cerut lui Juan diverse articole de la Sanyo.

Juan şi Leo au venit imediat cu propunerea de a împărți firma în trei şi, cunoscându-le logistica, am acceptat imediat. Trei săptămâni şi trei TIR-uri cu marfă au fost necesare pentru deschidere, care a făcut un „boom" pe piața românească, GEPA devenind cea mai puternică firmă în domeniu. Deviza lansată la inaugurare spunea doar „Un pic mai bine pentru Dumneavoastră!" În timp s-a dovedit că formula găsită de mine a fost foarte bine aleasă. Interesul a fost provocat printr-o puternică acțiune publicitară anunțată la ora 9 seara pe TVR. Oricine dorea să-şi inscripționeze pe autoturism numele firmei mele căpăta un radiocasetofon de maşină, un fier de călcat sau o râşniță electrică de cafea. Au fost date atunci 1500 de casetofoane, 1500 de fiare de călcat şi 1500 de râşnite. Pe unde mergeai, vedeai un autoturism pe care scria GEPA.

Deschiderea a fost fastuoasă şi anunțată în ziarele vremii sub titluri ca „Bravo, GEPA!" sau „O inaugurare cu manechine şi icre negre". Şi, într-adevăr, au fost şi manechine, dintre care două, Julieta şi Marilena, au rămas să lucreze la mine, a treia, Roxana, m-a luat direct „în pat" pentru câteva luni de zile, de la uşa apartamentului ei până la pat trăgându-mă de cravată. A fost din nou „dragoste la prima vedere" cu prima prezentatoare de modă a României în acel moment.

Cu toate că inima mea îi aparținea acum doar ei, angajamentele nu mi le-am neglijat niciodată. Chiar dacă în Belgia relația cu Iolanda era pe ducă, timp de cinci ani am continuat să-i trimit câte 1000 de dolari pe lună,

simțindu-mă responsabil pentru faptul că era acolo. La fel de responsabil cum mă simțeam, chiar fără să mă oblige legea, să trimit în jur de 2500 de dolari lunar Ginei şi copiilor, care, indiferent ce făceam eu, erau îndreptățiți să primească sprijinul meu. Norocul meu era că, pe lângă tot ce însemna traiul alături de Roxana, aveam posibilitatea să țin toate acestea pe umerii mei. Oricare dintre frumoasele întâlnite aştepta, ca orice femeie, un pic de „deranj" prin străinătăți şi ceva „investiții". Unele - vreo trei din ele - chiar au cerut continuarea studiilor universitare, până la obținerea unei diplome. Ce putea fi mai nobil? Niciuna nu a înțeles însă că aceste lucruri nu puteau fi decât direct proporționale cu starea materială a momentului, mai ales că niciodată nu fusesem foarte, foarte bogat. De exemplu, chiar dacă nimeni nu m-a obligat să o fac, în trei luni Roxana m-a costat în jur de 150000 de dolari, investiți în îmbrăcăminte de lux, bijuterii, şase apartamente şi plimbări în străinătate. Singur pe meleagurile dâmbovițene, m-am simțit deosebit de atras de această femeie, despre care se spunea că ar fi fost una dintre cele mai frumoase apariții ale momentului. Nu atât renumele m-a încântat, cât frumusețea ei, care într-adevăr exista, cu toate că mult din ceea ce se vedea făcea parte dintr-un efort permanent de a se aranja. Roxana era femeia care nu-ți deschidea uşa fără să aibă ruj pe buze, ruj pe care şi-l punea cu o îndemânare demnă de invidiat. Dacă cineva i-ar fi descoperit chipul fără machiaj, cred că lucrurile ar fi stat altfel, imaginea ei de frumusețe a României având mult de

suferit.

În ce o priveşte, dragostea a fost numai „la prima vedere”, motiv pentru care nici nu a durat. Stăteam cu ea într-un apartament din Trafic Greu, renunțând să mai locuiesc la hotelul Bucureşti. La început totul părea „roz”, dar capriciile şi ideea că îşi poate permite orice o făceau pe Roxana să nu aprecieze felul cum mă purtam cu ea.

Aşa a avut loc şi despărțirea, în urma unui cuvânt pe care nu i l-am putut suporta. Dansase întreaga seară la o discotecă cu un alt bărbat, în timp ce eu rămăsesem la masă. Când s-a întors, am întrebat-o cu o oarecare ironie cum s-a simțit. În replică mi-a spus că sunt „o jigodie”, motiv pentru care, cu toate că era trei dimineața şi zăpada depăşea cincizeci de centimetri, am poftit-o jos din maşină în dreptul Cimitirului Bellu. Crezând că glumesc, s-a dat jos, după care nu m-a mai văzut niciodată decât la televizor. Am lăsat-o plângând în zăpadă.

Am considerat întotdeauna că este mai bine să rupi o relație decât să continui viața lângă o femeie care te-a înjosit, indiferent ce şi cât ai de pierdut. Puține sunt cele care ştiu că şi bărbații au nevoie de acelaşi respect, atenție, tandrețe şi iubire de care au ele înseşi nevoie. De cele mai multe ori, din păcate, mamele celor ce mi-au fost dragi vedeau mai bine realitatea decât fiicele lor, încât, atunci când intervenea despărțirea, plângeau mai mult decât propriile-mi iubite pentru că m-au pierdut.

M-am întors la hotelul Bucureşti, unde stătusem aproape şase luni. Începuseră privatizările, fără niciun pic de transparență, făcute de toți cei care dețineau

pâinea şi cuțitul, la masa lor nedând însă acces decât celor mai apropiați sau celor care cunoşteau regulile. Şi mai era ceva: trebuia să existe şi acea încredere a celui ce privatiza că totul va decurge conform cu ceea ce personal îşi dorea sau ceea ce se stabilise prin alte cabinete. Existau enorm de multe oferte şi oportunități, care însă erau ținute prin sertarele celor care în acelaşi timp strigau „nu ne vindem țara”.

Economia de piață începea să-şi spună cuvântul, prețurile crescând foarte mult după liberalizarea anunțată de guvernul vremii. Aşa se face că şi chiria apartamentului de la hotel mi-a creat motivația necesară să-mi caut o casă.

În acea vreme nu prea cunoşteam Bucureştiul, aşa că, atunci când Rică Răducanu mi-a spus că ştie pe cineva care are de vânzare o casă în apropiere, am plecat să o vedem. Văzut, plăcut şi cumpărat cu ceva mai mult de 45000 de dolari. A trebuit să-i achit şi lui Rică deranjul, vreo 3000 de dolari, care au intrat în costul casei. Deci, după o renovare totală, m-am mutat la casa mea din Bucureşti, undeva la intersecția Grivița cu Titulescu. Tot ceea ce a însemnat mobilare-decor a fost adus imediat din Belgia, astfel încât, în 1991, puteam spune că trăiesc într-o vilă destul de cochetă şi luxoasă în Capitala României.

După ce cu greu m-am lecuit de Roxana, a apărut, printre multe altele, Elena, o fată foarte bună, dar un pic geloasă, cu care am rămas cinci ani. Nu „distrugea” prin frumusețea ei, dar devenea deosebit de interesantă când

o cunoşteai şi mai ales când vorbeai cu ea. Avea un talent nativ în ale conversației şi în special în a se, juca" cu vorbele, astfel încât se făcea imediat plăcută.

Ne cunoscusem printr-un amic comun, cel care cu timpul mi-a devenit un prieten bun, şi la bine, şi la rău, Sandu Gheorghiță. „Băiat de oraş", Sandu ştia tot ce se-nvârte prin Bucureşti, de la numele străzilor la cel al fetelor şi la „istoria" lor. O perioadă l-am luat chiar să lucreze lângă mine, ca pe un soi de PR în afacerile cu clienții. Cu timpul, Sandu îmi devenise atât de apropiat, încât mergeam deseori în plimbări cu el la părinții mei sau la ai lui, la Focşani. S-a căsătorit curând cu Mirela, aşezându-se la casa lui. Aceasta şi naşterea fetiței lor l-au mai astâmpărat, îndepărtându-l totodată de GEPA.

Elena întrunea şi ea cu prisosință cele trei calități indispensabile femeii: gospodină, iubită, doamnă în societate. Era din Feteşti, dar trăia de la 16 ani prin Bucureşti. Fată cu multă experiență în de toate, m-a ajutat mult într-ale magazinului.

Afacerile mergeau bine, dar România dădea deja primele semne de instabilitate şi criză. Aşa se făcea că, de fiecare dată când exista o inflație majoră, cursul leu/dolar o lua razna, iar cei care aveau bani au fost păgubiți de sute de mii de dolari. Prin devalorizările succesive ale leului în decurs de şapte ani, am pierdut şi eu, în trei etape, peste 800000 de dolari. Pe lângă toate pierderile, cumpărasem şi ziarul „Tineretul liber", a cărui administrare nu mi-a adus niciun folos. L-am cumpărat la îndemnul regretatului Vasile Căbulea, care mă dorea

alături de el în conducerea cotidianului atât de drag lui. Încet-încet, peste o sută de acționari ai ziarului mi-au vândut acțiunile lor, astfel că am devenit acționar majoritar. Nu eram sprijinit de nici-o forță politică, fiindcă nu eram de acord să şantajez cu ajutorul ziarului doar ca să dobândesc diverse avantaje. Dorința mea era să rentabilizez ziarul prin calitatea lui, prin ceea ce era. Aveam redactori buni, iar în momentul de vârf cel care coordona era Ion Cristoiu. I-am propus să facem o rubrică intitulată „O poziție pe zi", copiind poziții de sex stilizate din diverse tipărituri pe care le aveam. Şi tocmai această rubrică a creat în acel moment boom-ul mediatic al ziarului. Tirajul a crescut mult, discutându-se şi glumindu-se mereu pe seama lui. Singura care nu şi-a prea dat acordul pentru introducerea acestei rubrici a fost Elena, dar părerea ei nu a fost luată în seamă.

În această perioadă l-am luat şi pe Claudiu din Belgia în România, fiindcă şi-a dorit să fie cu mine. Nu a locuit chiar lângă mine, că nu-mi plăcea să cunoască toate „detaliile" vieții mele, aşa că, după ce a stat o lună la hotelul Bucureşti, i-am cumpărat şi dotat un apartament al lui. Pe timpul zilei lucra cu mine la GEPA.

Pe lângă apartament, Claudiu a mai primit pe rând un Ford Escort, pe care l-a tamponat total, scăpând însă cu viață, un Opel Kadet, un Audi 80, un jeep Honda-HRV, un altul Nissan X-trail şi altul Hyunday, toate la 0 kilometri. Am ținut foarte mult să înceapă „de jos", astfel încât prima lui funcție a fost de magazioner, apoi de vânzător şi abia după un an de practică l-am luat în conducere, să

mă secondeze.

Elena începuse şi ea, din lipsă de preocupare, să mă ajute şi la magazin. Era capabilă şi totodată foarte vrednică. Făcea mâncare foarte bună, făcea dragoste de cea mai înaltă clasă. Ce nu ştia bine era să conducă autoturismul, cu toate că îi plăcea foarte mult. Atât de mult, că, odată, la întoarcerea din Belgia, am hotărât să urmăm o rută prin Cehoslovacia în drum spre România. Ne-a prins noaptea pe autostrada care ducea la Praga. Şoseaua era puțin umedă din cauza condensului, frecvent în luna noiembrie. Ne aflam într-un Mercedes 320 S nou, pe care îl cumpărasem, când am observat că Elena este puțin supărată fiindcă nu conduce şi ea. Am lăsat-o să treacă la volan, dar nu am mers mai mult de 10 kilometri şi, la o viteză de 140 de kilometri pe oră, la ora unu noaptea, ne-a apărut, după o curbă, o maşină a Poliției, care staționa pe banda a doua cu girofarurile aprinse. Speriindu-se, Elena a pierdut controlul volanului, şi automobilul s-a răsucit de câteva ori în viteză, după care s-a lovit de maşina Poliției, accidentându-l la cap pe unul dintre polițiştii cehi. Am ieşit imediat amândoi din maşină şi, dându-mi seama că nu s-a observat cine era la volan, am luat totul asupra mea, spunând că eu am fost şoferul. Eram convins că mă descurc mai bine în relația cu justiția decât ea, care era „terminată". Şi într-adevăr, ținându-se cont de declarația mea - un belgian care acuza poliția cehă că „staționează pe banda a doua a autostrăzii, fără presemnalizare" - s-a hotărât ca fiecare parte să-şi asume pagubele suferite

fără niciun fel de urmări. Mie îmi convenea de minune, căci aveam asigurare totală la maşina mea.

Aşa s-a făcut că, involuntar, am vizitat şi Praga, unde am rămas câteva zile. Călătoria spre România am continuat-o cu avionul. Mercedesul l-am trimis într-un camion înapoi în Belgia, unde a fost reparat.

Era al doilea Mercedes pe care mi-l cumpărasem. Primul, tot un 320S, îmi fusese furat la Poiana Braşov, în parcarea hotelului Alpin, la care trăgeam. În acea perioadă mergeam cu prietenii la munte în fiecare week-end. Ziarele vremii au scris despre furtul Mercedesului meu ca despre un succes al mafiilor hoților de maşini şi, într-adevăr, ea nu a mai fost găsită nici astăzi. Pe parcursul întregii vieți am avut două Dacia 1100, două Dacia 1300, un Audi 80, un Audi 100, un Audi 100-Avant, trei Mercedes S 320/350, un Mercedes CL 420 şi un Mercedes C 280. Total 12 autoturisme, cu care am parcurs peste un milion de kilometri.

În acea vreme reuşisem să obțin şi aprobările pentru construcția şi extinderea magazinului de pe Calea Dorobanți, aprobarea construcției fiind dată de marele Crin Halaicu. Am demarat lucrările într-o perioadă de iarnă, potrivită pentru închidere, dar nu şi pentru construcție. Cu toate acestea, începută în luna ianuarie, construcția a durat până în luna mai, urmare a unui contract de execuție deosebit de bine întocmit cu o firmă dintre cele mai puternice. Reuşisem să introduc o clauză de penalizare de două mii de dolari pe zi de întârziere, garantată prin plata la sfârşit a execuției. Toate

materialele au fost aduse din Belgia şi puse la dispoziția constructorului, care, cu eforturi supraomeneşti, a încheiat lucrarea cu o întârziere de zece zile, pentru care însă nu l-am penalizat. De altfel, îi şi spuneam pe perioada şantierului că doi oameni în România trebuie să-i mulțumească lui Dumnezeu pentru vremea bună de care am avut parte: el şi primul-ministru Văcăroiu, care nu mai avea gaze pentru populație. Vremea bună i-a ajutat însă pe amândoi şi, implicit, pe mine, căci mi-am putut deschide în primăvară magazinul.

Pe durata şantierului nu am demis pe nimeni dintre angajații GEPA, dându-le însă concedii şi salarii mai mici. Angajații GEPA erau foarte bine selectați de mine şi, în general, erau persoane cu pregătire superioară, chiar dacă nu aveau decât funcția de vânzători. De pildă, îl aveam pe Dan Iliovici, care terminase Facultatea de Fizică Atomică şi pe care până la urmă l-am numit şef de magazin. Contabila mea, Anişoara Atănăsescu, este şi acum, după 20 de ani, pe aceeaşi funcție. O parte dintre foştii lucrători au plecat la „mai bine", GEPA reprezentând pentru oricare dintre ei o adevărată carte de vizită înscrisă în cartea de muncă. Nu ştiu câți recunosc acest lucru, dar astăzi majoritatea sunt angajați la Conex, Dialog sau la diferite bănci.

5) Gepa după construcție - 1993

Popularitatea căpătată cu firma mea începuse să o irite pe Elena, care avea impresia că mă pierde din pricina anvergurii din ce în ce mai mari a imaginii mele, mai ales

că promovam multe dintre rezultatele mele în emisiunile de televiziune la care participam sau în presa scrisă. M-am străduit să nu-i sporesc neliniştile, să mă controlez, indiferent de cine era vorba. Afacerile mele nu trebuiau să aibă de suferit, de aceea am căutat să nu le amestec cu viața amoroasă, atât de freamătătoare în ultima perioadă. Mă simțeam în permanență „vânat".

Într-adevăr, libertatea şi noua democrație din țară, combinate cu balcanismul şi sărăcia, făceau ca româncele să se lase abordate cu prea multă uşurință. Nici nu trebuia să le faci curte (cel puțin în cazul meu). Am constatat acest lucru deseori când mă aflam la volanul luxoaselor limuzine Mercedes pe care le-am avut de-a lungul anilor şi când, cu toate că prin geamul fumuriu-verzui nu se putea vedea cine este înăuntrul maşinii, multe femei frumoase îmi făceau cu mâna. Mă întrebam atunci ce-ar fi fost dacă din maşină cobora un„june" de vreo 80 de ani, care, după ce deschidea portiera, îşi căuta bastonul? Acest comportament al româncelor m-a schimbat şi pe mine oarecum în sens negativ, considerând că tot ce vreau voi putea „avea", fără să-mi mai pierd timpul acolo unde nu întâmpinam rezistență.

1) În discuții cu fostul premier Petre Roman
14) Era şi normal ca panglica să o taie Crin Halaicu

Este astfel de înțeles comportamentul posesiv al Elenei, care deseori i se plângea Nelei - femeie de serviciu pe care am avut-o cincisprezece ani - că „îmi fug ochii".

Aceasta căuta să o tempereze şi să-i dea sfaturi de bun-simț, dar, la un moment dat, nu se mai putea înțelege nimeni cu nimeni. Momentul a fost atunci când, în căutările ei de „SRI-stă” a descoperit că a avut dreptate, reuşind totodată să stea de vorbă cu o fată cu care - într-adevăr - avusesem o aventură. Căutase, prin prietene şi prieteni, prin verificarea telefoanelor şi folosirea microfoanelor şi prin alte metode de „lucru sub acoperire”, şi aflase tot ce a vrut. Nu a înțeles însă esența lucrurilor, că, între noi, chiar dacă avusesem o aventură cu o altă fată în urmă cu un an, totul era bine şi frumos şi că nu era cazul să pornească un scandal care poate rupe relația noastră. Ambiția şi încăpățânarea au făcut-o să nu asculte nimic de la nimeni.

La plecare, era mai bogată cu două apartamente, un BMW 316 nou şi o firmă cu douăzeci de mii de dolari în cont, pe lângă aproape un kilogram de bijuterii de aur. Era în toamna lui 1995 când relația cu Elena a luat sfârşit şi miau trebuit aproape şase luni ca să-mi revin. La despărțirea de oricare dintre fostele iubite, rupeam şi aruncam la gunoi orice fotografie, din dorința de a numi mai aduce aminte nimic, chiar nici măcar ce-i cumpărasem. Aşa a fost şi cu Elena. Nu am păstrat nici-o urmă a trecerii sale prin viața mea. Cred că asta este o pedeapsă îndestulătoare pentru orice femeie: uitarea.

Claudiu a fost permanent lângă mine în această perioadă, seară de seară venea cu prietena lui Adela să ieşim la câte un restaurant. A urmat o perioadă de aventuri zilnice, cunoscut fiind că, uneori, până şi

doctorii recomandă terapia stresului prin sex. Afacerile nu mi le neglijam nicidecum, că doar prin ele îmi permiteam să fac orice fel de „terapie” şi cu oricine doream. Unele cunoscute, altele nu, câteva zeci de „temerare” şi-au etalat iscusința şi farmecele în scurte întrevederi fără consecințe. Unele nu reuşeau să înțeleagă de ce nu prelungeam relația noastră. Motivele erau dintre cele mai diverse, de la constatarea carențelor în materie de „curățenie” - la propriu sau la figurat - până la nepotrivirea sau incompatibilitatea flagrantă dintre noi. Din modestie şi decență, nu le amintesc, fiindcă s-ar putea ca astăzi să aibă obligații familiale sau să le vedem pe micul ecran dându-ne lecții de moralitate. Dacă le-aş număra, aş ajunge cu siguranță la câteva sute. Toate erau în căutarea „bărbatului adevărat”, nedându-şi seama că bărbații adevărați doresc femei adevărate. Multe se întrebau ce înseamnă femeia adevărată, cu toate că, încă de la 16 ani, toate auziseră formula consacrată care valida prototipul perfect al doamnelor în conformitate cu performanțele din pat, din gospodărie şi din societate.

În ceea ce mă privea, probabil datorită înaintării în vârstă, începusem să caut şi eu „calitate”. Tânăr fiind, prețuiam doar frumusețea. Aşa am întâlnit-o şi pe Dorothea, una dintre cele mai uşuratice femei din viața mea, care în scurt timp m-a făcut să înțeleg că, dacă vreau o relație cu ea, trebuie să accept încă doi „tovarăşi”. De altfel, totul poate fi văzut ca o aventură de aproape două luni, deoarece, desigur, nu am acceptat. Am înțeles

că cel care a reuşit să o cumințească oarecum, după mine, a fost - astăzi - un vestit artist.

Adevărul este că eu consideram că, pentru a se bucura de dragostea cuiva, o femeie trebuie să iubească şi ea, să participe cu sufletul, cu sentimentele ei, altfel putând oricând deveni o pradă uşoară. Unora, la despărțire, le scriam poezii, ca să le fac să păstreze o mică amintire a zilelor petrecute împreună. Şi, într-adevăr, am reținut amintiri, dar şi câteva poezii cu care l-aş înlăcrima chiar şi pe Minulescu. Tristețea şi amărăciunea despărțirii mă transformau într-un ins romantic şi melancolic, încât, subit, mă simțeam devenind poet.

Iată trei dintre poezii:

Cât te mai minţi!

Cât te mai minți pe tine şi cât te-i fi mințit,
De ai ajuns acum să nu mai vrei nimic!
Negociezi, cauți motive, acuma, la sfârşit,
Fără să vezi că n-am fost nici nebun,
Nesincer, şi nici n-am fost smintit.

Te minți că n-am făcut nimic sau numai rău,
Şi te victimizezi, chiar dacă tu spuneai cândva
C-am făcut mult, că eram bun cum nu-i altcineva.
Şi nici nu cred că au fost vise, fiindc-ai fost lucidă,
Dar, orişicum, acum nu mai contează.

Nici ce a fost frumos şi nici „adevărat”

Acum tu nu mai ştii, ori cred că ai uitat.
C-aşa cum eşti acum, numai minciuni vor fi
Ce vrei s-auzi, şi nu ce e frumos şi nici curat.

Dar caută - de poți - acum sau, dacă nu, „cândva”,
Când, fără mine, tot ce am spus îți vei mai aminti,
Chiar dacă, plângând, din nou le vei dori.

Nu va fi greu şi ştii şi tu, dar nu ACUM, că minți
Şi despre cum a fost, şi despre cum va fi.
Căci tot tu ştii: ca mine uşor nu vei găsi
Sau, dacă DA,
va vrea LA FEL, dar nu va şti să dea
TOT ce am dat eu, sau nu-ți va da AŞA.

Poate-ți va da mai mult, viață mai bună,
Sau poate, fiindcă n-ai ştiut păstra ce ai avut,
Vor da şi ei la fel, viață-n MINCIUNĂ
Doar pentru că te minți sau fiindcă te înşeli.

Cât mă priveşte, nu am vrut asta şi chiar tu ştii,
Când îți spuneam că vreau să-mi aparții
Pentru o viață aşa cum vei dori. Dar nu acum,
Fiindcă acum te minți. Când n-ai să te mai minți
Şi recunoşti că ai pierdut ce ai avut mai bun.

Eşti îmbătată de iubire chiar dacă n-ai băut.
Iubirea-i ca parfumul sau ca esență-acum
Şi nu din florile ce ți le-am dat, nici din ofrande,

Ci de la ce ți-am spus că pierzi sau poate ai pierdut:
E de la ce ți-am „dat” din suflet şi ÎNCĂ e „pe masă”.

Ştiu că greşesc şi că dau „mult”, dar sunt bărbat,
Şi nu mă voi schimba acum pentru „cealaltă”,
Ci pentru Cea ce m-a avut şi s-a minţit mereu,
Minţind şi eu, cum tu te minți că nu m-ai meritat
Sau că tot ceea ce am dăruit a fost prea „greu”.

Tu n-ai ştiut să desluşeşti încet - sensul adânc a ceea ce-ai avut –
Aşa cum eu credeam că ştii. Dar eu n-am înțeles
Că tu te minți şi nu-ți doreşti, aşa cum am crezut,
Fără să ştiu că n-ai mai vrut
Sau că nu ştii „să iei”, şi că te-ai „îmbătat”.

Dragostea-mbată şi, când e adevărată,
Produce „răni” ce nu mai trec, se pare, niciodată,
Iar cei ce doar se mint sau cei ce „se îmbată”.
Şi chiar la cei ce uită TOT ce a fost vreodată,
ACUM „triumfători”, îşi lasă TOTUL „baltă”.

Fiindcă seacă aproape tot, şi dragostea, şi „balta”,
Cum seacă-n luna lui Cuptor ploaia pe câmp,
Tu ştii, iubita mea,
în special pe vânt şi atunci când
Mai vrei să fie rouă şi răcoare
Şi n-ai păstrat la adăpost de „soare”
Sau nu poți să te minți că totu-i putred şi dogoare.

Să-ți aminteşti atunci ce mult parfum a fost
Ba chiar c-a fost Esența cea trainică, nestinsă-n nici-o apă...
C-aşa-i lăsat; „te-ai îmbătat" şi te-ai mințit
Chiar dacă n-aş fi meritat,
Dar, totodată, nu uita că TE-AM IUBIT.

O noapte lângă tine

A fost o noapte lângă tine,
A fost ca noapea-n vis,
Doream să nu se mai termine,
Dar mi se pare că ți-am zis!?

Şi ce frumos era în pat,
Totul era ca în poveste,
Erai ca Zâna din palat,
Iar eu ca Craiul de pe creste.

Şi-s sigur că nu am visat
Chiar de asta - ştii? - te mângâiam
Şi-am adormit cu gustul tău,
Dar n-a fost somn adevărat.

Am vrut să te iubesc şi să te am
Şi de-asta n-am dormit acum,
Fiindcă ce va fi ştiam:
Noaptea se termină oricum.

E adevărat, luptam cu ea,
Tot mângâindu-te-n neştire
Şi aşteptam să mai respiri,
Să-ți sorb parfum de trup în adormire.

De-am amețit, de m-am pierdut,
Tu n-ai simțit nimic, se pare,
Fiindcă-atunci când te-am atins
În somn mi-ai dat o sărutare.

Ştiam că totu-a luat sfârşit
Când am văzut la geam lumina.
De asta, iarăşi te-am iubit
Şi nu doream să se termine
Că nu ştiam de-oi mai avea
O noapte lângă tine.

Să nu regreţi!

Să nu regreți ce ai pierdut.
Nimic nu ai pierdut acum,
Şi nici ce ai făcut greşit,
Că n-ai greşit nicicum.

Tot ce-ai făcut e ce-ai simțit
Sau poate nici atât măcar,
Că poate n-aveai pentru cine
Sau n-ai avut habar.

Să nu regreți nimic, nici clipe
Şi nici chiar gesturi sau simțiri,
Nici Soarele care a fost,
Nici zecile de trandafiri.

Totul a fost normal să fie,
Sau poate presupus.
C-aşa-i atunci când eşti iubită
Dar n-ai o vorbă de răspuns.

Era să uit, să nu regreți nici ce va fi,
Că este tot al tău,
De-i „Bun" sau dacă este „Rău"
Sau cum va fi să fie
Mâine sau chiar în fiecare zi.

Şi totodat' să nu te minți
Cum ştii doar tu, acum, pe tine,
Căci martor n-ai să poți să ai,
Nici chiar măcar pe mine.

Pentru că eu chiar voi pleca,
Fără să spun nimic:
Nici cum a fost, nici cum va fi...
Că nici n-am cui să spun,
Chiar de voi auzi că minți.

Ceea ce vreau este s-aud
Că totu-i basm şi e frumos,

Că tot în viață ți-e ales
Sau chiar măcar că ai crescut
Şi ce ți-am spus ai înțeles.

Să nu regreți nimic, iubita mea,
Nici nopțile ce fără mine nu erau albastre
Nici zilele care puteau fi mai senine.
Eu cred că tu nu ai pierdut nimic
Sau poate m-ai pierdut numai pe mine.

Dar nu-i nimic, fiindcă-s mulți
Care aşteaptă să te aibă.
Numai că „Soarele" a apus,
Iar tu doreai ca fiecare zi
Să fie mai senină şi mai caldă.

Sper să găseşti ce ți-ai dorit
Şi, chiar de nu va fi aşa,
Vreau să te rog ceva,
Ce-i drept, acuma la sfârşit:

Să nu regreți ceva din tot ce-a fost
Chiar de te-am supărat,
Căci eu am fost acela care pe tine
TE-AM IUBIT.

Şi totuşi, dacă, gândind la noi, vei regreta ceva,
Să-ți aminteşti ce încercam să-ți spun mereu
Şi adesea nici nu auzeai:

Că eu te vreau pe tine şi nu pe altcineva.

Pe lângă învolburata lume a femeilor, în toată această perioadă de la întoarcerea mea în România în 1987, în agitația tranzacțiilor de afaceri, am reuşit cel puțin să iau contact cu personalități ale culturii, dar mai ales ale politicii româneşti. Cu mândrie trebuie să-i amintesc aici pe Ion Iliescu, Adrian Năstase, Emil Constantinescu, Virgil Măgureanu, Costin Georgescu, Ioan Mircea Paşcu, Iosif Boda, Theodor Stolojan, Mugur Isărescu, Radu Vasile, Victor Ciorbea, generalul Costică Voicu, generalul Pavel Abraham, generalul Sandu, generalul Amza, procurorul general al României Manea Drăgulin, Valeriu Stoica, Corneliu Coposu, Ion Rațiu, Nicolae Văcăroiu, contraamiralul Cico Dumitrescu, Călin Popescu Tăriceanu, Cătălin Harnagea, Dorin Marian, profesorul Ioan Neagu şi mulți, mulți alții, cărora astăzi le-aş mulțumi cel puțin pentru faptul că au avut bunăvoința să stea de vorbă cu mine.

6) Într-o discuției cu Marele Om Corneliu Coposu

Nu avea cum să rămână în afara acestei liste bunul meu prieten, devenit pentru mine ca un al doilea tată - Dumnezeu să-l odihnească! -, generalul Adrian Nițoiu, care a murit în 1997. Stăteam ore întregi împreună cu soția lui Silvia şi fata lui Andrea, pălăvrăgind în fața unor bucate destul de modeste, dar bune, aşa cum găseşti pe masa oricărui român. Mă certa atunci când considera că am greşit. Mai mult, la recepțiile vremii la care era invitat,

mă lua cu el, iar la ale mele era nelipsit. Îi plăcea foarte mult compania mea şi a Elenei, astfel încât ne vizitam adesea.

4) Cu bunul meu prieten, generalul Adrian Nițoiu

Cel pe care, cunoscându-l, l-am apreciat în mod deosebit, după ce a fost prim-ministru, a fost Adrian Năstase. Am stat de multe ori de vorbă cu el pentru că, într-adevăr, cu un asemenea om ai ce vorbi. Chiar mi-a spus că scriu bine. I-am recunoscut că, potrivit propriei mele păreri, a fost cel mai bun prim-ministru, cu cel mai bun guvern. Pentru a înțelege însă acest lucru, oricine are nevoie să compare. Comparația nu este necesară doar atunci când cumperi ceva, ci şi atunci când alegi pe cineva, fie el şef, politician sau chiar partener de viață. Cum ai putea, la o vârstă matură, să alegi cu ochii închişi? Culmea este însă că majoritatea aşa aleg, indiferent de subiect şi de vârstă. Valoarea unui om politic nu este dată de discurs, ci de faptele şi realizările lui. Or, la Năstase au fost cele mai trainice, durabile şi vizibile realizări, multe ajutând prin rezultate şi guvernarea care a urmat.

7) Atât eu, cât şi Adrian Năstase eram tineri
12) Într-o discuție cu Emil Constantinescu

Sunt convins că, peste ani, Adrian Năstase se va dovedi a fi fost cel mai bun prim-ministru pe care România l-a avut în ultimii 20 de ani, trădarea multora dintre colegi

aducându-l în situația de a fi oarecum marginalizat o bună bucată de timp. O extraordinară competență şi puterea de caracter de care a dat dovadă au făcut însă ca acest om să renască practic, ca pasărea Phoenix, „din propria cenuşă”, mai exact, din nedemnele acuze pe care i le-a adus Traian Băsescu.

Cu toate că am cunoscut atât de multă „lume bună” în perioada de după revoluție, nu m-au interesat şi nici nu am beneficiat de pe urma privatizărilor inițiate de statul român, chiar dacă acestea au fost sursa îmbogățirii tuturor celor pe care, la începutul anilor ’90, îi depăşeam cu Mercedesul meu, ei aflându-se într-o Dacie a timpurilor ceauşiste. Lipsa de transparență, modalitățile în care se făceau privatizările, interesele meschine la care trebuia să fiu părtaş m-au determinat să mă țin departe de această capitalizare dâmbovițeană.

Cineva îmi vorbea chiar de existența unei politici de stat prin care să se permită unor întreprinzători români îmbogățirea accelerată. Am înțeles încă după primii ani în care se încerca instaurarea democrației şi economiei de piață că balcanismul nu are şi nu va avea niciodată lecuire, ceea ce se întâmplă aici făcând parte din alcătuirea noastră. Statul nu doar că se comportă mişeleşte - intrând prin legi, ordonanțe şi chiar fără - până şi în conturile bancare ale agentului economic, dar intervine brutal atunci când interesele vreunui grup sau partid i-o cer.

8) Premierul Văcăroiu în vizită la Gepa
9) Cred că şi Ion Iliescu mă aprecia

Două exemple cred că lasă pe oricine fără replică: „naționalizarea valutei” lu’ Stolojan, dar şi a celor ce-au urmat, sau construirea de către stat, prin ANL, de locuințe, vândute apoi la jumătate din prețul pieței apropiaților şi cotizanților, măsura fiind decretată însă ca una „socială”.

Primul exemplu m-a lăsat însă fără peste 1 milion de euro prin câteva devalorizări, declarate sau nu, petrecute între anii 1990 şi 2000 în „laboratorul” economiei de piață din România.

În 2010, regizorul Alexandru Solomon a turnat chiar un film despre începuturile capitalismului românesc, denumindu-l chiar „Kapitalism - rețeta noastră secretă”, în care, printre cei şase protagonişti, mi-am jucat rolul ca unul dintre primii întreprinzători ai României de după revoluție.

Din păcate, unul dintre „artiştii” vremurilor, George Copos, m-a făcut să înțeleg că, la români, tupeul nu are limită. După ce a profitat la maximum de sprijinul organelor de partid şi de stat, viața fiindu-i dedicată privatizării unei părți a economiei româneşti, afirma pe pelicula amintită că „din păcate, băieții deştepți, care au ştiut să se mişte, au făcut bani”, el rămânând, săracul, „să facă prăjituri”. (Sic!!!) Indiferent de tupeu, mi se pare că el ar fi trebuit să fie printre ultimii care să emită această cugetare.

Or, asemenea lucruri - considerate de mine nedreptăți - mă făceau să ies în presa zilei sau la televizor, ceea ce cu timpul mi-a creat o notorietate extraordinară. Practic,

rețeta secretă a capitalismului dâmbovițean a anilor de după revoluție era să furi cât mai mult. Cine fura puțin ajungea la puşcărie. Cine fura însă mult ajungea „rege”, dar de acest lucru mi-am dat seama abia târziu, după douăzeci de ani de economie de piață românească. Tocmai împotriva acestor comportamente scriam şi-mi declaram poziția în interviurile din mass-media vremii.

George Pădure - primar al Sectorului 1

ÎN IARNA LUI 1996, încercând să mă vindec după Elena, am cunoscut-o pe Liliana, cea care mi-a sugerat să candidez la primărie. Liliana era o „profesionistă" drăgălaşă ca o păpuşă şi foarte capabilă. La chip semăna cu Marilyn Monroe, dar era mai scundă. Cânta foarte frumos, talente deosebite dovedind şi în pat. Într-o seară, când ne aflam la restaurantul Select cu un grup de prieteni, m-a întrebat în gura mare: „De ce nu candidezi şi tu, George, ca Ilie Năstase, că sunt convinsă că vei câşti§a".

Am pus totul pe seama sentimentelor pe care le avea față de mine până când, după două telefoane cu Iosif Boda în Elveția şi Ion Cristoiu la Bucureşti, am înțeles că multă lume mă găsea potrivit pentru această funcție. Oricum, în sondaje, voturile veneau în proporție de 60% de la femei, bărbații preferând politicienii autentici.

Adevărul este că mai aveam şi ambiția de a demonstra unora că, dacă vreau ceva, pot. Mai ales că, datorită aparițiilor în presa scrisă şi în special în emisiuni de televiziune, căpătasem o popularitate de invidiat. Popularitate pe care o capeți dacă ai într-adevăr ceva de spus publicului sau telespectatorului. Multe au fost

interviurile sau articolele scrise „la cerere”. Chiar dacă, la acel sfârşit de martie, nu eram pregătit pentru bătălia electorală, am hotărât să mă arunc în lupta cu partidele în calitate de independent. Nu am să trec peste un mic amănunt: la cererea mea, Iosif Boda i-a propus lui Adrian Nastase să mă ia drept candidatul PDSR, iar acesta a spus: „Da, dar să ia legatura cu dl Ninosu”. Ca un om disciplinat, am luat legătura cu el, am programat o întâlnire, la care nu mi-a spus altceva decât să mă liniştesc, deoarece nu am cum să câştig, mai ales ca independent, „candidatul PDSR, Ioan Dociu, fiind foarte bine plasat”.

Puțini au fost independenții autentici în România, poate doar doi, Klaus Johannis şi eu, cu toate că, prin anumite manevre politice, mai erau şi alții care câştigaseră primăriile sub acest statut. De altfel, mai târziu am recunoscut că am câştigat în calitate de candidat propus de ziarul „Evenimentul zilei” condus de Ion Cristoiu, susținut fără rezervă de Iliuță Naghi şi Gică Voicu. În afara lor n-am avut decât susținerea electoratului din sectorul 1. PDSR a spus că nu voi câştiga şi singurul care m-a atacat urât a fost candidatul acestui partid.

Am dat publicității un program în care am precizat de ce sunt eu mai bun decât altcineva şi am expus ce vreau să fac pentru cetățenii Sectorului 1.

Poza 7 Fotografie pentru afişul electoral

În cadrul campaniei, am dăruit unui număr de o mie

de copii câte un aparat de fotografiat „ca să fixeze imasinea de acum a sectorului şi s-o compare cu cea de peste patru ani, astfel încât atunci să vadă diferența”. Era o acțiune cu bătaie lungă, până la bunicii şi părinții lor, de la care eu aşteptam votul.

Diferența am putut să le-o arăt pe Magheru, unde am desființat toate cele peste 178 de tarabe din tablă; la Piața Matache, construită de mine; la sistematizarea intersecției Banu Manta-Titulescu; a bulevardului Banu Manta de asemeni, şi în alte locuri a căror înfățişare am schimbat-o. Chiar şi la istoria drapelului pe Arcul de Triumf pot spune că am participat, legiferând printr-o hotărâre a Consilului Local obligativitatea existenței drapelului național pe acest edificiu. Eram sigur că nimeni, după mine, nu va avea curajul să abroge această hotărâre, în urma căreia am scris şi editorialul Mândria națională. Multe din transformările pe care doream să le las bucureştenilor nu le-am putut realiza din cauza lipsei de competențe. Pe atunci, primarul de sector nu avea nici măcar dreptul de a face curățenie, de această activitate (bănoasă) ocupându-se primarul Capitalei, pe atunci Viorel Lis.

A trebuit să renunț temporar şi la cetățenia belgiană şi să-mi reiau cetățenia română, fiindcă, vrând să mă elimine din cursă, PDSR-ul mă dăduse în judecată. Din fericire, Constituția belgiană permite renunțarea temporară la cetățenie, ceea ce, după multe verificări, am şi făcut.

După ce am câştigat în foarte scurt timp un proces

inițiat de PDSR, primul eliminat de mine în timpul campaniei a fost candidatul PDSR, Ioan Dociu. Am rămas în cursă doar eu şi candidatul Convenției Democratice, care şi el, după prima emisiune în direct, a cerut „abandon”, la următoarea nemaiconsiderând necesar să se prezinte.

În noaptea de 16 iunie 1996, la ora 24.00, toate posturile de radio şi televiziune anunțau ca pe o „surpriză a alegerilor locale ale anului electoral” dobândirea postului de primar al Sectorului 1 al Capitalei de către George Pădure.

Devenisem astfel primul primar independent ales vreodată în Bucureşti. Aveam 42 de ani.

În loc să serbez evenimentul m-am dus să mă culc: i-am trimis acasă pe toți musafirii veniți să petreacă lângă mine, deoarece, ca urmare a stresului din cursul zilei, mă simțeam foarte rău şi doream să fiu lăsat să dorm.

Poza 8 Atunci când am primit mandatul de primar de la Flor Pomponiu (dreapta)

Poza 9 Cu Ştefan şi Mihaela în momentul semnăturii cu Andreea Marin şi sora sa - o prietenie fără can-can

Timpul mi-a demonstrat, în acest mandat, că ori faci politică „pe bani”, ori te laşi păgubaş, existând riscul să te lupți doar pentru „glorie”. Acesta din urmă a fost cazul meu, singurul avantaj fiind că nu venisem pe scaunul de primar cu pantalonii rupți în fund şi că, deşi nu ştiam nici măcar data plății salariilor, reuşeam să trăiesc cu ajutorul a ceea ce făcusem la GEPA. Numai că şi GEPA, ca

de altfel mii de firme româneşti, avea să parcurgă, începând din 1997, perioada de criză puternică în care intrase România. Din păcate, exact în această perioadă am încercat dezvoltarea unei noi firme GEPA cu ajutorul unei subscripții publice. Au fost cumpărate acțiuni GEPA de peste 6000 de persoane, dar niciuna cu o contribuție mai mare de 50 de euro. S-a strâns astfel un capital, atât cât puteai respira o vară. După zece ani în care am ajutat firma injectând peste 100000 de euro în plus, prin hotărârea Adunării Generale s-a decis închiderea ei. Şi astăzi aş da-o cuiva, şi fără bani, dacă aş şti că poate face ceva. Criza anului 1997 şi-a spus cuvântul.

Odată cu preluarea mandatului de primar, am vândut şi ziarul „Tineretul Liber", care nu-mi aducea decât pierderi. Prin prețul negociat, n-am reuşit decât să acopăr datoriile acumulate, fără ca mie să-mi rămână ceva. În aceeaşi perioadă, dezamăgiți de România, Leo şi Juan au dorit să iasă din firmă, motiv pentru care a trebuit să le plătesc două milioane de dolari. Am rămas singurul proprietar. Singurul proprietar al unei firme care, datorită crizei, pierdea lună de lună, vânzările scăzându-i dramatic. Cu toate acestea, în loc să mă apăr de criză, eu trebuia să administrez Sectorul 1, al cărui primar devenisem.

Nu ştiam mare lucru într-ale primăriei, dar aveam un avantaj: eram un foarte bun organizator. Am fost nevoit să învăț din mers adminstrație locală şi, ca să nu par stângaci în deciziile mele, după ce mi-am preluat mandatul, am cerut fiecărui angajat al primăriei ca, în

termen de două săptămâni, să-mi prezinte un raport compus din două părți: una cu sinteza activității în ultimii patru ani şi cealaltă cu detaliile acesteia în ultimul an. Apoi am plecat în concediu, ca să le las timp suficient.

Prima măsură a fost şi cea mai importantă din mandatul meu. Îmi pusesem în plan curățarea bulevardului Magheru de cele 178 de tarabe care-l transformaseră în bazar. Vindeau de toate, de la zahăr şi ulei la blugi şi sutiene. Acțiunea, denumită de presa vremii „Războiul tarabelor", avea să înceapă în august 1996 şi să se termine în februarie 1997. Mai târziu, această realizare a fost trecută de presa vremii în palmaresul primarului Băsescu, uitându-se că Pădure a fost cel care a curățat bulevardul Magheru.

Interese dintre cele mai diverse şi meschine au contribuit la demisia mea din funcția de primar. Am recurs la aceasta ca să-mi pot finaliza inițiativa, deoarece Victor Ciorbea, în calitate de primar general, mi-a interzis acțiunea din motive electorale. Mi-am prezentat demisia, care a provocat întreaga clasă politică şi totodată cetățenii la luarea de poziții „pro Pădure". Cazul meu a ajuns să fie „tranşat" undeva la Predeal, de Victor Ciorbea, preşedintele Constantinescu şi Ion Cristoiu, care ținea legătura cu mine. Acestuia din urmă i-am comunicat că nu revin asupra deciziei de a demisiona decât dacă Ciorbea îmi deschide o cale ca să-mi pot realiza planul până la capăt. Ceea ce s-a şi întâmplat, Ciorbea ieşind şi declarând public că îmi va permite să finalizez ceea ce am început. Bulevardul Magheru şi-a recăpătat aspectul

urban pe care îl merita. Am ieşit în fața camerelor de televiziune anunțând că revin asupra demisiei mele „înlăcrimate” şi am trecut imediat la elaborarea întregului Regulament al Comerțului Stradal pentru Sectorul 1, preluat apoi de toate sectoarele municipiului Bucureşti şi chiar de unele municipii reşedințe de județ.

După câteva luni de pregătire, a început, la ora 0.00 în noaptea de 6 februarie 1997, cea mai importantă acțiune a mea. La acea oră, 150 de polițişti, 20 de tractoare, 10 autogredere, 5 excavatoare, tot personalul primăriei (185 de funcționari) şi al Gardienilor Publici din Sectorul 1 (300 la număr), au fost convocați de mine pentru asalt.

Abia pe parcursul intervenției aveam să aflu că, de fapt, eu mă luptam cu Poliția, multe dintre tarabe având drept proprietari polițişti ai Sectorului 1. Acțiunea a fost coordonată de mine, iar tarabele, una câte una, au fost ridicate şi transportate într-o curte la ADP Sector 1. Nu am făcut altceva decât să patrulez într-o Dacie, pentru a nu fi recunoscut, de la un capăt la altul al bulevardului, începând din Piața Romană până la Intercontinental.

La ora 5.30 treaba a fost încheiată cu succes, după care am plecat acasă şi eu, ca să dorm. La ora 12 a doua zi, Claudiu, după ce văzuse ştirile la televizor şi vizitase bulevardul, m-a sunat spunându-mi un singur cuvânt: „it’s empty!” (e gol!). Îi fusese frică pentru ceea ce mi s-ar fi putut întâmpla în timpul acțiunii. Nu mi s-a întâmplat nimic, iar astăzi Bulevardul Magheru are un regulament care se respectă, arătând ca o adevărată arteră de capitală europeană.

Au existat şi alte inițiative, prin care am dorit să soluționez problemele cât mai multor cetățeni nerezolvate de ani. Aşa a fost reglementarea situației garajelor. Mai erau şi treburi gospodăreşti cu participarea personalului întregii primării, de la a strânge frunzele uscate toamna până la a curăța străzile de zăpadă iarna. Ca primar consideram că îți trebuie foarte multe calități, principala fiind spiritul gospodăresc şi cel organizatoric. La primul apelam de câte ori sectorul simțea nevoia unei mâini de gospodar, iar la cel de-al doilea când trebuia să pun pe roate, fără cusur, acțiuni care mai de care mai complicată şi urgentă, cum ar fi alegerile în condiții de perfectă corectitudine, măturatul străzilor împreună cu tot personalul în cadrul acțiunii „frunze" sau altele.

2) Chiar dacă nu era în atribuțiile primarului de sector, ieşeam cu toți oamenii primăriei la zăpadă

În preajma alegerilor generale din toamna anului 1996, m-am întâlnit la o şedință cu un general care mi s-a prezentat Antonoiu şi care era mare şef în Poliția Română. Nu i-am spus că îl cunoscusem cu 25 de ani înainte, amintirile trecându-mi prin fața ochilor ca un film din perioada războiului. Am încercat să mă abțin cât am putut şi am reuşit, astfel încât mi-a avansat chiar şi o cerere de locuință. N-am stat să evoc ce-mi făcuse, i-am aprobat cererea şi, în câteva luni, cel căruia îi percheziționase locuința şi-i găsise 10 dolari, căruia îi făcuse dosar penal şi-i ceruse să părăsească oraşul Sinaia, îi aloca un apartament nou de trei camere. I-am

adus totuşi la cunoştință scurt cine sunt şi, cu scuzele de rigoare, cred că şi-a primit una din cele mai importante lecții ale vieții. Am rămas prieteni şi acum.

Am încercat, în activitatea mea de primar, să sprijin pe oricine avea nevoie şi în special să fiu drept. Făceam abstracție de culoare politică, ajutând atât politicieni, cât şi trimişi de-ai lor, indiferent de la ce partid veneau.

În urmă cu câteva zile, acum, în timp ce scriu aceste rânduri, Ion Cristoiu m-a invitat la o emisiune TV pentru o discuție de o oră. Cea mai interesantă întrebare pe care mi-a pus-o - mie, fost primar, atotcunoscător - a explodat în direct: „Spuneți-ne şi nouă, cum fură un primar?"

„Ooaaau!!! Ce întrebare, domnule Cristoiu!", i-am răspuns eu, încercând să pregătesc un răspuns cât mai convingător. „Păi, dumneavoastră nu ați auzit de panseluțe, de borduri, de termoizolarea blocurilor ş.a.m.d.???"

Un primar nu fură însă ca ultimul borfaş. Prin prețul lucrărilor pe care le acceptă de la aşa-zisa „clientelă" creează o mai mică sau mai mare plusvaloare, pe lângă valoarea reală. Acea plusvaloare ajunge în diverse forme, după plata lucrărilor, în buzunarul primarului. Plusvaloarea poate fi de până la dublul valorii reale a lucrării, uneori chiar mai mult. Nu înseamnă însă că toți primarii şi toate lucrările comportă acest regim. Avantajele sunt de ambele părți: primarul rămâne cu plusvalorea, iar executantul cu lucrarea - în cele mai multe cazuri - cu preț umflat. Din acest motiv am spus mereu că prețul care este plătit de stat pentru lucrări este

total diferit de prețul pe care un antreprenor privat îl plăteşte. Or, tocmai asemenea comportamente imputã Uniunea Europeană în legătură cu cheltuirea fondurilor europene. În plus, asemenea năravuri îngreunează mult activitatea, lucrările etc., acei primari fiind obligați să ocolească legislația. Există însă şi mulți primari cinstiți şi sunt convins că vom avea din ce în ce mai mulți.

Apoi, mai există şi funcționarii primăriei, care - mulți dintre ei - au năravuri dintre cele mai balcanice, în funcție de specialitatea fiecăruia. Țin minte că la inspecție, la Corpul de Control al primarului, le-am cerut să se facă echipe de câte doi pentru a merge în control. Nu ştiu cum au făcut, dar s-au potrivit al naibii de „bine". Era unul blând, diplomat, împreuna cu unul rău, agresiv. Se făceau scenarii împotriva cărora nu o singură dată mi-am manifestat dezaprobarea. Când ajungeau la cel care greşise, cel rău începea prin a-l speria pe respectivul agent economic cu o amendă şi măsuri din cele mai rele. Se făcea apoi că este sunat de cineva şi ieşea din încăpere. Cel diplomat intervenea şi începea negocierea, astfel că, la întoarcerea agresivului, totul era gata rezolvat.

Nu am avut probleme din aceste puncte de vedere decât cu arhitectul-şef, pe care imediat l-am demis. Dar niciodată nu s-a pus problema anchetării vreunui funcționar. Spusesem tuturor că cel mai important lucru este să nu-mi ajungă asemenea fapte la uşă sau la ureche.

Ceea ce îmi era mai greu era să-i ajut pe consilierii care făceau parte din Consiliul Local şi care veneau cu cereri

peste cereri. Tocmai din aceste motive şi din cauza intereselor lor a existat un permanent conflict între mine şi consiliu. Cu unii se mai putea discuta, dar alții erau pur şi simplu obtuzi.

Poza 10.... Cu Andrea Marin şi sora sa - o prietenie fără can-can

Nu exista zi în care să nu fiu mediatizat, aparițiile mele - în calitate de primar de această dată - având un caracter pozitiv. Mai mult, începusem să-mi exprim într-o rubrică pe care mi-o rezervaseră cei de la ziarul „Național”, intitulată „D’ale Bucureştilor”, diverse opinii privitoare la administrația locală a Capitalei României.

Fotografii 4 editoriale?

Angajaților de la Gepa le ceream să meargă pe acelaşi principiu pe care am mers şi eu, „întâi să dai şi apoi să ceri”, iar pe cei din primărie îi sfătuiam să acționeze asupra „obiectului”, şi nu asupra „subiectului”, rezolvând problemele oamenilor şi nu ale „subiecților”, prieteni sau duşmani. Acesta este motivul pentru care Primăria Sectorului 1 se achita de diversele ei îndatoriri față de toți la fel, fără să plătească „polițe” sau să încaseze „datorii”.

Nu puteam face multe, deoarece, am mai spus-o, competențele ce reveneau primăriilor de sector erau restrânse la acel moment, dar, cu toate acestea, încercam să rezolv cât mai multe probleme, pentru a avea ce raporta, la încheierea mandatului, celor ce m-au ales. De altfel, fără sprijinul unui partid în spate, singurii față de

care trebuia să răspund erau cetățenii şi legea. Nu m-a interesat niciodată să intru în vreun partid şi, chiar dacă aş fi avut intenția, aşteptam să fiu căutat, remarcat pentru ceea ce se ştia despre mine, şi nu ca urmare a faptului că „am bătut şi eu la uşă". După natura mea, mă regăseam însă a fi un social-democrat, făcând parte din „poporul PSD-ist".

Poate că aşa se face că am şi rămas independent până când Valeriu Stoica mi-a. cerut să-i reprezint pe liberali vreo 6 luni de zile. Am fost remarcat în această perioadă şi de Dan Voiculescu, un om de afaceri şi politician de mare anvergură, ținută şi pragmatism, preşedinte al Partidului Umanist Român. M-am simțit deosebit de atras de acest personaj şi de opiniile lui despre viață, afaceri, politică şi, practic, față de tot ce este în jur. Totodată, am simțit din partea lui şi o oarecare simpatie şi apreciere la adresa mea. Aşa se face că, în toamna lui 1998, la alegerile locale parțiale, Dan Voiculescu a fost omul care m-a scos în față ca independent susținut de Partidul Umanist. Rezultatul a fost pe măsura logisticii puse la dispoziție de marele om împreună cu Dorel Bahrin, dar a fost imediat anulat de forțele politice, puternic amenințate de ascensiunea independentului Pădure. Ieşisem pe locul doi, dând PDSR-ul din nou la o parte. După aceasta, alegerile au fost repetate, partidele unindu-se împotriva mea. Ca urmare, PRM şi PD şi-au retras candidatul şi s-au coalizat cu PDSR împotriva mea, cerând alegătorilor să-l voteze pe Sorin Oprescu, candidatul PDSR. Din acest motiv, am ieşit la o diferență de 2 % de Sorin Oprescu. Am

decis să-i dau acestuia şi voturile mele şi i-am cerut o sumă de 15000 de euro, o rămăşiță din cadrul campaniei, care mai trebuia achitată unor firme de publicitate. Am considerat că cel căruia îi dădeam voturile câştigate de mine trebuie să plătească publicitatea cu concursul căreia le-am obținut. Cu toate acestea, Oprescu nu a reuşit să câştige şi fiecare ne-am întors la locurile noastre.

3) În campania pentru PMB - l-am invitat şi pe Sorin Oprescu

După alegerile din 1998, Viorel Lis, câştigătorul alegerilor, puternic atacat pe timpul campaniei de mine, nu a înțeles că „meciul" s-a terminat şi că trebuie să revenim cu toții la treabă. Motiv pentru care, până la ieşirea din mandat, în anul 2000, şi-a arătat laturile cele mai urâte ale caracterului, deseori având ieşiri impardonabile.

Aşa se face că în ultimii doi ani de mandat am întâmpinat mai multe piedici decât prilejuri de colaborare din partea primarului general ales. Toate acestea l-au costat însă la alegerile anului 2000, rezultatul votului fiind de 1,75 %. La alegerile din acel an, susținut de Partidul Național Liberal, am hotărât să candidez şi eu din nou, la sugestia lui Valeriu Stoica, pentru funcția de primar general. A fost o campanie foarte murdară, în cursul căreia s-au plătit bani grei ca să fiu atacat în presă. Totodată a fost o campanie mincinoasă: nu mi se recunoştea nici-o audiență în rândul cetățenilor, când în realitate mă clasam pe primul loc în toate sondajele. S-a

recurs la cele mai ticăloase neadevăruri. De la sondaje mincinoase s-a ajuns până la a mi se face dosar penal ca să fiu înlăturat din cursă şi să iasă un candidat care era pe placul unora. Numai că el „a ieşit" numai „din cărți", alegătorii nu l-au preferat şi umbla vorba că nici maică-sa nu l-ar fi votat. Procurorul care a efectuat cercetările mi-a spus la ultima întâlnire să stau „mai în spate", deoarece mă văd prea mult la televizor. „Şi veți vedea că va fi mai bine!". După care mi s-a dat rezoluția pe care era înscrisă „Neînceperea Urmăririi Penale".

Cu toate că am pornit în campania electorală de pe primul loc, cu un procent în sondaje de 29%, totul a fost răsturnat, pe de o parte din cauză că am candidat din partea liberalilor - aflați în cădere liberă - iar pe de alta din pricina intrării lui Băsescu în competiție în ultima zi când a fost posibilă înscrierea. Electoratul căuta atunci un primar autoritar, iar singurul perceput în acest mod eram eu. Odată cu intrarea lui Băsescu, cetățenii l-au recunoscut pe el ca fiind mai autoritar decât pe mine, fără să realizeze că totul era „poveste" şi că, fără bun-simț şi prin minciună, autoritatea nu are valoare. Aşa se face că rezultatul sa mutat împreună cu electoratul către ultimul venit, care, dat fiind intervalul redus până la votare, a rămas neatacat de nimeni.

Cu Traian Băsescu nu m-am intersectat niciodată până la această campanie, cu excepția celei din 1998, când, întrebat fiind despre mine, cu hăhăitu-i specific a răspuns: „Pădure n-are valoare, n-ați văzut că plânge la televizor?" (Bagateliza lacrimile mele cu ocazia demisiei

din ’96.) Dar plânsul la televizor a fost prima reacție a viitorului preşedinte al României în momentul când s-a decis retragerea lui Stolojan. La această campanie pentru alegerile din 2000, atât eu, cât şi Băsescu am dorit să avem o dezbatere față-n față. Şi am avut-o în cadrul unei emisiuni la Dan Diaconescu, dezbatere ce am preluat-o pro memoria şi în aceasta carte. Uitându-mă înapoi, pot spune astăzi că aveam cel mai bun şi mai realist program pentru Bucureşti, program pe care nu ştiu dacă cineva îl va mai pune în aplicare vreodată. Tot uitându-mă înapoi, îmi reamintesc că Băsescu mi-a spus la acea dezbatere: „Vă arăt o poză cu cineva şi o să vă spun cum o să arătați dvs. În zeshe”, promițându-mi că mă va duce lângă Luțu, primarul de la sectorul 4 care a fost arestat. Probabil însă că respectul arătat de mine față de funcția pe care o deținea de şapte ani l-a făcut să mă uite.

Iată dezbaterea:

DD: Ca de obicei, la aceasta oră, vă dau bună seara la emisiunea „Dan Diaconescu în direct”, singura emisiune unde, de la începutul lunii, ați văzut, au avut loc confruntări televizate în direct între principalii protagonişti în lupta pentru primăriile din România şi mai ales pentru Primăria Generală. Presa de mâine dimineață vorbeşte despre acest lucru. În,, Evenimentul zilei” veți găsi chiar un editorial incendiar, semnat de Cornel Nistorescu, cu referiri la aproape toți candidații. Se vorbeşte despre campaniile fiecărui candidat în parte, sunt luate la bani mărunți toate staff-urile electorale ale

principalilor protagonişti.

Altfel, presa de mâine continuă să vorbească despre scandalul FNI. „Scandalul FNI are conotațiipolitice”, precizează ministrul de Interne, Constantin Dudu lonescu, în „Cotidianul” de mâine dimineață, o afirmație care va pune pe jar probabil întreaga clasă politică. Tot pe această temă, chiar Traian Băsescu, Ministru al Transporturilor şi candidat la Primăria Capitalei, precizează în presa de mâine că CEC-ul trebuie să acopere plăți la FNI. Ați citit în aceste zile în ziare că, dimpotrivă, CEC-ul nu este de acord să vă despăgubească pe dvs., cei trei sute de mii de români care, până una alta, ați pierdut bani, la FNI. Presa de mâine vorbeşte şi despre Adrian Costea, care precizează din nou că are facturi[neonorate] pentru afişele lui Ion Iliescu. Meleşcanu face o declarație la fel de şocantă în presa de mâine spunând că Stolojan şi Isărescu nu vor candida de teama dezvăluirilor. Din asta jurnaliştii înteleg că Stolojan nu va mai intra nicidecum în Alianța pentru România. Altfel, presa de mâine vorbeşte despre PNȚCD care trage cu arma, o să cumpărați ziarul „Oglinda” ca să aflați despre ce este vorba. În general, ziarele publică amănunte din cele mai interesante despre sfârşitul acestei campanii electorale. Mai avem foarte puțin până vom afla cum se va numi primarul general al Capitalei. Un meci hotărâtor pentru soarta acestor alegeri se va desfăşura chiar în această seară, în următoarea oră şi jumătate, pentru că, aşa cum precizam încă de aseară, alături de mine sunt doi dintre favoriții pentru Primăria

Capitalei, este vorba despre Ministrul Transporturilor Traian Băsescu, despre care vorbeam puțin maidevreme. Ziarele vorbesc despre domnia sa în scandalul FNI. E un om care a intrat pe neașteptate în Campania Electorală. Şi George Pădure, din partea Partidului National Liberal, despre care s-a spus din capul locului că are mari şanse pentru a câştiga acestă bătălie. În orice caz, în urma meciului din acestă seară probabil lucrurile vor fi şi mai tranşate. Să precizăm, conform actualelor sondaje (sigur, niciunul din ele nu poate fi crezut în acest moment pentru că toate se cam bat cap în cap şi au fost făcute de fiecare formațiune politică în parte), până în acest moment, într-un fel, George Pădure are procente bune în fața dlui Traian Băsescu, dar dl. Traian Băsescu a luat deja vreo 10 procente în locul lui George Nistor, omul pe care PD îl avea până acum în această bătălie. Prin urmare, aceste 10 procente au dat peste cap foarte multe calcule ale celorlalți contracandidați şi probabil, în continuare, vor mai da multe calcule peste cap, pentru că, iată, chiar dl Traian Băsescu spunea, în ultimele pliante electorale ale domniei sale, că la 4 iunie 2000 urmează să mergeți toți pe un fel de autostradă Bucureşti-Băsescu. În acest timp, iată, ce puteți vedea aici: Oprescu o ia la stânga, Chiriță o ia la dreapta, Pădure o ia şi dânsul tot la dreapta. De asemenea ați văzut şi aseară, când discutam cu ceilalți contracandidați, dl Traian Băsescu a spus că, pe lângă faptul că „majoritatea candidaților v-au tot mințit până acum şi sunt cam mincinoşi de felul lor", majoritatea candidaților nu au programe electorale. Din acest motiv

vreau să îl întreb rapid pe dl George Pădure: de ce credeți că nu sunt programe? Se referea concret la dvs. şi d-aia vreau, dle Băsescu, să vă întreb pe dv întâi: de ce nu aveți program electoral?

TB: Dle Diaconescu, înainte de a vă răspunde, aş vrea să fac două precizări la modul cum ați făcut prezentarea. Ați vorbit de scandalul FNI şi Traian Băsescu şi aici lucrurile trebuie lămurite. În calitate de coordonator al programului cu Banca Mondială, astăzi, într-o scurtă conferință de presă, am făcut afirmații cu privire la transparența cu care se desfăşoară procesul de evaluare şi în vederea privatizării Băncii Agricole, a BCR-uluişi a CEC-ului, pentru că şi CEC-ul este în PSAL 2. Iar vizavi de CEC am făcut un comentariu, anume că această instituție bancară a garantat printr-un contract o parte din plasamentele FNI, situație în care, dacă acel contract este valabil, CEC-ul va trebui să plătească. De unde plăteşte? Din banii depunătorului, deci aceasta este legătura mea cu scandalurile FNI. Am făcut o intervenție în calitate de coordonator al programului cu Banca Mondială. Faptul că sunt în campanie la Bucureşti nu îmi diminuează cu nimic responsabilitatea față de obiectivele din programul cu Banca Mondială.

DD: Lămuriți-ne acum, dle Traian Băsescu. Iată, în timp ce dvs. ați spus despre toți ceilalți candidați că sunt un pic cam mincinoşi, la schimb, într-un fel, dl Pădure spunea despre majoritatea candidaților că n-ar avea programe, din asta eu am înțeles că s-ar referi şi la dvs. Prin urmare, v-ar cam acuza dl George Pădure aici de

față, că nu aveți program electoral.

TB: Eu cred că dl George Pădure nu a făcut o asemenea acuzare, pentru că ar fi fost fără o bază temeinică. Eu mi-am afirmat programul de campanie tot timpul, este cunoscut şi a fost prezentat pe fragmente ori de câte ori unul dintre subiectele din program a fost obiect de campanie.

PG: Eu vorbeam despre... Voiam să îl corectez puțin pe dl Diaconescu, pentru că nu am spus la adresa dluiBăsescu: într-adevăr am afirmat că majoritatea candidaților nu au programe. În ceea ce îl priveşte pe dl Băsescu, ori îl are, poate, şi nu l-a făcut cunoscut, ori nu-l are şi nu e neapărat nevoie ca un om să aibă un program, poate să-l aibă şi în cap şi, dacă ştie ce are de făcut... nu, dle ministru?

TB: Dle Pădure, programul meu este de două pagini, spre deosebire de programele de 50 de pagini, şi a fost prezentat în numeroase situații atât în întâlnirile cu cetățenii, cât şi în presă, ori de câte ori noi toți am răspuns la întrebări pe domenii, în presa scrisă. Dar cred că.

PG: Nu, eu mă refer la ceea ce ați declarat la un moment dat, anume că nu sunteți de acord nici măcar cu programul partidului pe care îl reprezentați, spunând: „nu sunt cocoş”. Nu?

TB: Da, era vorba de un program din 1996. Era campania pe care am pornit-o de mai bine de două luni, campanie în care spuneam că oamenii politici nu mai au dreptul să fraudeze alegerile prin minciună şi aş putea să

vă dau un exemplu din programul dvs.

PG: Al meu?

TB: Acolo unde vă referiți la pensii municipale pentru pensionari. Dacă mi-ați spune sursa de finanțare, aproape că v-aş crede. Pentru aceasta însă trebuie să îmi corelați sursa de finanțare cu bugetul primărieipentru anul

1999. Pentru că eu acolo, în bugetul Primăriei Generale, am căutat mult şi am constatat că nu sunt resurse financiare pentru aşa ceva. Poate o altă sursă?!

PG: Că nu au fost?

TB: Da!

PG: Sunt mai multe de spus şi o să vă spun imediat totul ca să înțelegeți.

TB: Aş vrea să ştiți că sunt pregătit să învăț de la oricare din candidați, chiar dacă sunt un om de administrație cu multă experiență şi cel mai important lucru pe care l-am învățat în atâția ani de administrație a fost să te angajezi la ceea ce poți face atunci când ai bani, altfel totul devine poveste.

PG: Da, da! Am înțeles! Deci, dle Băsescu, problema stă aşa: dvs. vorbiți despre bugetul pe anul 1999?

TB: Da! Cât a fost?

PG: El a fost un buget foarte prost administrat. Pe de o parte, de cel ce-l ştiți şi dvs. că l-a administrat, nu e cazul să îi mai pronunț numele, dar, pe deoparte, şi de omul dvs. care răspundea de buget, de dl Nistor. Or, dacă luați bugetul anului 1999, n-au să aibă loc - şi le-am şi spus la un moment dat - că n-au să aibă loc să-şi cumpere un

hamburger. M-ați înțeles? Eu vorbesc despre bugetul anului 2000, vorbesc despre bugetul anului2001. Dacă ați văzut programul pensiei suplimentare despre care vorbesc, pentru că aşa este denumită, pensie suplimentară, este vorba de un ajutor, pentru că sistemul public de pensii este numai al statului. E vorba de un ajutor sub formă de pensie suplimentară pe care vrem să îl dăm bătrânilor şi îl vom da şi vreau să îmi promiteți că, dacă vi-l explic, îl veți pune în aplicare. Iar dvs. sau consilierii dvs. vor ridica mâna când îl punem în aplicare. Dacă vi-l explic!

TB: Cu certitudine, dle Pădure, dacă îmi demonstrați că există resurse financiare, în mod categoric voi fi un mare suporter al sursei pe care dvs. O indicați în bugetul Primăriei Capitalei.

PG: Dar numai şi numai pentru pensia suplimentară!

TB: O clipă! Deci, dacă sunteți de acord să avem o disciplină a dialogului.

PG: De acord!

TB: Ar fi extraordinar. Deci ştiți care a fost suma totală a bugetului pentru Capitală anul trecut?

PG: Pe undeva pe la 350 milioane de dolari, dle Băsescu, vă spun eu.

TB: În lei, că nu o să înțeleagă lumea.

PG: 7000 de miliarde, 6000 şi ceva de miliarde.

TB: Nu, nu, dle Pădure! Bugetul Primăriei Capitalei aprobat de Consiliul General.

PG: Nu, nu! Vedeți că au fost nişte modificări la sfârşit de an. Total!

TB: Bugetul total, tot ce a cheltuit Primăria Capitalei, a fost de 4850 de miliarde.

PG: O să vedeți, eu vi-l prezint...

TB: Numai o clipă! Lăsați-mă şi pe urmă îmi demonstrați că au fost 7000. Au fost 4850 de miliarde. Dvs. puteți face o greşeală şi am rugămintea să aveți în vedere faptul că sunt un om experimentat în a gestiona bugete, deci nu vorbesc copilării când vorbesc despre bugete. Deci 4850 de miliarde, buget în care au încăput foarte greu cheltuielile Municipiului Bucureşti, deci cheltuielile Capitalei.

PG: Vreau să vă corectez totuşi la fiecare problemă!

TB: Oare nu reuşesc să vă conving că, dacă mă întrerupeți, nu o să ajungem nicăieri? Veți avea parte de acelaşi tratament! Pot face apel la moderator?

PG: OK! OK! Eu vă ştiam capabil să vă uitați şi în stânga şi în dreapta pe mare, să fiți atent la toate vapoarele.

TB: Sigur că da, discutăm îndată şi despre vapoare. Văd că aveți o pasiune. Amândoi am navigat, în fond.

PG: Da.

TB: Şi venim şi la vremea vapoarelor, dar cred că important acum este bugetul Primăriei Capitalei. Deci, dle Pădure, bugetul scris, cifra mare: 4850, bugetul rectificat după ce s-au făcut sporuri de venituri în urma inflației. Dvs. faceți o confuzie! Ştiți ceva de 6000 de miliarde, dar acesta este bugetul anului 2000, care ține cont de inflația anului 1999, care a fost de circa 55%. Scoateți degetul din gură că vă văd telespectatorii. Deci

nu e nevoie să mă ascultați cu mâna în gură.

PG:Da.

TB: 6000 de miliarde reprezintă mai puțin decât 4850 de miliarde în valoare absolută, deci se vor putea face mai puține lucruri cu banii din 2000 față de cei 4850 de miliarde din anul '99, pentru că inflația a fost de 55%.

PG: Noi suntem candidați pentru anul 2000, dle Băsescu!

TB: Tocmai, plecând de la această premiză, v-aş ruga să îmi spuneți, în bugetul anului 2000, care este sursa din care asigurați ajutoare de pensii, sursa aceasta pentru pensionari? Şi pe ce criteriu?

PG: Să ştiți că sunt foarte multe surse şi....Dar mă lăsați să vorbesc? Vor fi foarte multe surse nou create şi, dacă vorbeați cu viceprimarul pe care l-ați avut în Primăria Capitalei.

TB: Nu, discutăm despre coordonatorii principali de credite, care sunt primarii!

PG: Spuneați să nu ne întrerupem.

TB: Da, vă ascult!

PG: Deci, dacă dvs., Partidul Democrat, discutați cu viceprimarul pe care l-ați avut în cadrul Primăriei Capitalei şi care se ocupă exact de buget, observați că în cadrul cheltuielilor bugetare au fost furați foarte mulți bani. Şi sunt responsabil pentru ceea ce spun. Vă dau mici exemple: s-au pus borduri, s-au declarat puse borduri.

TB: Asta o spun eu mereu, că s-a dat prioritate la borduri şi nu la altceva.

PG: Îmi dați voie să vorbesc?

TB: Sigur că da! Vă ascult!

PG: Deci am spus că s-au furat borduri, s-au plătit borduri noi, în schimb ele fiind doar ridicate de la asfalt. Iată o sursă! Din furăciuni! Vă mai dau şi o altă sursă: ați auzit că există instituții sociale internaționale, fonduri speciale pentru asemenea situații, pentru probleme sociale! Bun! Dvs. prima întrebare care trebuia să mi-o puneți, dacă spuneți că sunteți specialist în formarea bugetului, trebuia să mă întrebați: cât reprezintă această pensie şi care este valoarea pe care o vom aloca din buget şi când?

TB: Nu! Dați-mi sursa de finanțare!

PG: Un minut! Bugetul local, cu sumele alocate lui, printr-o administrare corectă a lui şi nu prin furăciuni, da' bineînțeles cu un viceprimar care să nu facă aşa ceva, ajutoare de la instituțiile financiare internaționale, nerambursabile, pentru probleme sociale, sunteți de acord până aici?

TB: Nu.

PG: Nu sunteți. E părerea dvs., aveți dreptul să fiți sau să nu fiți!

TB: Ştiu atât de bine ce se poate finanța extern şi ce nu, încât...

PG: Vedem în continuare, avem timp să vedem şi ce ştiți! Avem în continuare, pentru că eu am scris aici dacă dvs. citeați sursa de unde am spus că o voi obține, sume atrase., sunt multe surse, sume atrase din instituții de profil şi instituții de caritate, am spus de asemenea

contribuțiile persoanelor luate în evidență pe perioada încadrării sau a susținătorilor acestora, astfel încât, dacă dvs. doriți, puteți depune de pe acum pentru părinții dvs. pentru o pensie mai bună, şi nu doar de 430 de mii, cât are mama mea astăzi.

TB: Da.

PG: V-am vorbit despre alocarea de surse de la bugetul local, de către Consiliul General, pentru că tocmai de asta vă spuneam că dvs. trebuia să întrebați: câți pensionari vor fi? Care vor fi sumele alocate? Pentru că, dacă aflați că era vorba de 15 miliarde, o să înțelegeți că se putea face.

TB: Dle Pădure, haideți că vă întreb imediat. Câți pensionari aveți în Sectorul 1?

PG: Eu vă spun pentru că eu candidez pentru Capitală. Am 438 de mii.

TB: Nu, nu! În sectorul 1 pe care l-ați condus până acum.

PG: 438 de mii pe Capitală, mi se pare 71 de mii pe sectorul 1.

TB: Dle Pădure, aveți 76 300 de pensionari în Sectorul 1!

PG: Ați avut o altă informație, eu ştiam de 71000.

TB: Am datele la zi, că nu îmi permit să vin nepregătit la o emisiune.

PG: Dacă dvs. din asta faceți o temă, atunci când dvs. spuneți că au fost 76, eu spun că au fost 78. Adică e o metodă de a contrazice pe celălalt. Nu asta e tema!

TB: Mi se pare foarte interesant că faceți pensii suplimentare.

PG: Eu vă spun 71000 şi o să vi-i public după situațiile Direcției de Pensii a Municipiului Bucureşti.

TB: Mi se pare interesant că faceți pensii suplimentare în Municipiul Bucureşti, pentru 430 de miide pensionari, ca să vorbesc rotund, din 15 miliarde de lei.

PG: Nu am spus asta! Nu am spus asta! Ia uitați-vă ce am spus eu aici: plătim pensionarilor cu o pensie mai mică decât salariul minim pe economie, adică de 700000 de lei, dacă nu ştiați, o diferență în sumă de până la 30%, astfel încât pot în primul an să plătesc 10%, anul doi 15%, anul trei 20%. Vă rog frumos să nu zâmbiți, că nu e de zâmbit! Problema pensionarilor nu trebuie să facă pe nimeni să-l apuce râsul: e de plâns.

TB: Tocmai! Problema pensionarilor trebuie tratată cu respect pentru pensionari şi nu păcălindu-i, dle Pădure!

PG: Ştiți dvs. că păcălim pensionarii?

TB: Surse de finanțare de la fundații, contribuții, surse de la bugetul local... Nu aveți, domnule, nici-o fundație.

PG: Nu? Păi să vă mai spun ceva: numai cu furăciunile din Primăria Capitalei, care au fost pâna acum, şi pot să aloc un fond dublu pensionarilor, aşa cum mă gandesc eu să le aloc. Şi dacă mai pun lângă asta şi mita luată în Primăria Capitalei lunar, vă spun eu şi vă mai spun şi altceva, făceați cel mai mare fond de pensii. Politicienii României... Dacă din '90 şi până astăzi, da, adunăm la un loc toată mita care s-a luat, dle Băsescu, şi cred că sunteți de acord cu mine?!

TB: Absolut de acord.

PG: Vă mulțumesc! Eu vă mulțumesc că sunteți de

acord!

TB: Absolut de acord cu dvs. Şi mă surprinde că dvs., un primar, veniți acum cu toată demagogia şi vorbiți de furăciuni, de furturi în primărie, fie că e primăria de sector, fie că e primăria generală. Oare ce ați făcut până acum, de ce nu ați semnalat furturile? Dar, dle Pădure.

PG: Vă aduc mai multe ziare unde le-am semnalat şi unde nimeni nu a luat nici-o măsura, nici măcar reprezentanții Partidului Democrat din Primăria Capitalei, când am spus:,, Cu REBU s-a furat şi se fură.''

TB: Dar nu partidul meu conduce Primăria Capitalei! Să fim foarte clari!

PG: Partidul Democrat a avut viceprimar care răspundea şi semna ordinele de plată zilnic!

TB: Dle Pădure, nu Partidul Democrat! Dacă vreți să convingeți pe cineva că PD a câştigat alegerile din '96 sau '98, e o aberație!

PG: Dle Băsescu, dl Nistor a fost viceprimarul responsabil cu problemele economice ale Primăriei Capitalei?

TB: Nu ştiu de ce a răspuns Nistor, vă spun cu toată sinceritatea.

PG: E foarte grav, ca vicepreşedinte al partidului, să nu ştiți de ce a răspuns dl Nistor!

TB: Ei, asta e bună! Ca vicepreşedinte al partidului, m-am ocupat de guvern.

PG: Aşa mi se pare mie.

TB: E foarte grav că toată Capitala a fost prost administrată, iar Partidul Democrat este departe de a fi

unul din partidele care au administrat Capitala. Vă spun eu! Însă cred că există o altă soluție, dle Pădure. Soluția este.

PG: Eu sunt gata să o notez, să ştiți că şi eu pot să învăț.

TB: Notați! Scrieți după dictare!

PG: Lăsați dictarea, spuneți. Eu vă recomand, în modul cel mai sincer să lăsați aroganța la o parte, să lăsați ironiile, că, dacă intru pe aroganță şi pe ironii. dau programele la o parte şi ne apucăm de aroganță şi ironii, şi să ştiți că iau nota 10! Vă dau cuvântul meu de onoare! Ştiți de ce iau nota 10? Pentru că eu eram marinar şi dvs. comandant, iar marinarii pot să arate mult mai multă aroganță şi ironie decât dvs.!

TB: Dle Pădure, ați spus că notați, decinotați! Se pot da ajutoare pensionarilor din două surse: cei 4,7 miliarde pe care i-ați lua dvs. prin oferta publică la lanțul Gepa, care e falimentar, şi din acei 1,4 milioane de dolari pe care îi aveți datorii la AVAB. Iată două surse din care sunt convins ca ați putea să dați un ban la pensionari.

PG: Stați să notez să vedem dacă e adevărat. Deci ați spus aşa, 1,4 şi lanțul de magazine.

TB: Deci ați făcut oferta publică pe Gepa, v-ați propus 30 de miliarde de lei.

PG: Nu! Dar mi-ați spus că e falimentară. Eu o să vă dau aici dvs., pentru că cel puțin asta trebuie să ştiți, da? Pădure vine pregătit la emisiuni! În primul rând, eu, normal, v-am făcut publică chestia asta în ziarul „Adevărul'' din 2 mai. Eu vă dau să citiți şi dvs. Am avut

profit de 100 de milioane, 100 de milioane în condițiile în care primul-ministru fumează țigări netimbrate, 100 de milioane în condițiile în care şeful SRI-ului declară că 50% sau peste este economie subterană şi ştiți şi dvs., 100 de milioane în condițiile în care pe Aeroportul Otopeni intră şi ies avioane cu țigări de contrabandă.

TB: Otopeni Militar ați vrut să spunețti?!

PG: Otopeni e tot cu O: ăla e, Otopeniul! Da? Şi tot 100 de milioane în condițiile în care ministrul Finanțelor spune că peste 700 de societăți au datorii la Bugetul de Stat. Pădure are 100 de milioane şi tot are 100 de milioane profit, în condițiile în care - şi o ştiți şi pe asta, că o ştie multă lume - peste 1 milion de persoane lucrează la negru în România, iar Gepa şi toți angajații ei au plătite impozitele pe salarii, din 1990 până astăzi, la zi! Eu vă dau situația acesta şi vă mai dau ceva, vă mai dau bilanțul depus la Admnistrația Financiară şi, cu toate cunoştințele dvs., încercați să vedeți care e profitul societății, da?

TB: Vă asigur că îl citesc foarte bine!

PG: În legătură cu creditul de care vorbiți dvs., să ştiți că mi se pare greşit să tratați oamenii de afaceri în funcție de creditele pe care le au. Trebuia să vedeți altceva.

TB: Credite nerambursate, dle Gepa! George Pădure, da?

PG: Nu e adevărat! Nu are rost să mințim! Eu nu vreau să vă fac şi nu îmi permit să vă fac mincinos. Ce să vă spun când este vorba despre o minciună, că este o irealitate, ca să ştiți ce vreau să spun? Deci e o irealitate,

dle Băsescu, şi am să vă spun şi de ce. Trebuia să vedeți că Gepa are un patrimoniu de peste 70 de miliarde de lei, iar creditul Gepa este un credit de 22 de miliarde. Creditul Gepa astăzi este plătit la zi şi a fost blocat datorită Bancorex-ului, care s-a blocat un an de zile, fiind, de asemeni, plătit la zi. Degeaba zâmbiți! Dar o să. Stați puțin, după afacerile mele, intrăm la TRITON, intrăm la VEGA, intrăm la cornete, că suntem oameni serioşi, intrăm peste tot.

TB: Sigur, intrăm peste tot.

PG: Decieu vă spun astăzi şi, dacă nu este aşa, cer Ministerului Finanțelor, Ministerului Justiției, PolițieiRomâniei: „domnule, să închidă magazinul ăsta!", iar dacă nu, vă rog să poftiți să fiți clientul nostru, în modul cel mai sincer, am auzit că aveți bani, poftiți şi cumpărați de la noi, pentru că e un magazin recunoscut drept cel mai civilizat în primii şase ani de comerț şi de economie aşa-zisă de piață în România!

TB: Dle Pădure, astea le spuneți dvs. cuinu ştie! Deci aveți un mic ghinion.

PG: Ştiți câte articole are Gepa? Vă spun eu, 40 de mii de articole, printre care şi nasturii şi acele au plătită taxa vamală. Într-adevăr, asta e de râs într-o țară ca România.

TB: Asta face toată lumea!

PG: Asta face toată lumea? Sunteți sigur? Şi avioanele de pe Otopeni?

TB: Domnule, aia se cercetează la Țigareta 2.

PG: Dar cum puteți să declarați, ca membru al Guvernului, că asta face toată lumea, când ştiți câtă

fraudă este în România?

TB: Dle Pădure, asta face toată lumea care e cinstită.

PG: Dle Ministru, dvs. nu ştiți că este fraudă în România?

TB: Iar dvs. sunteți unul din cei care fac fraude.

PG: Dle Băsescu, vă rog din toată inima, nu-i mai spun irealitate, dar vreau să ştiu ceva: dvs., ca membru al Guvernului, nu ştiți că în România se fraudează?

TB: Vorbesc de firmele serioase, care îşi plătesc datoriile, deci nu ați făcut nici-o favoare României că v-ați plătit datoriile. Numai că nu e aşa.

PG: Nu am făcut nici-o favoare, trebuia să plătesc şi eu, şi toți, dar cât oare la sută plătesc astăzi?

TB: Iar infractorii trebuie arestați!

PG: Când îi arestați?

TB: Păi, hai să-i arestăm!

PG: Începeți cu mine!

TB: Vorbiți cu ministrul de Finanțe, coleg cu dvs. de partid, vorbiți cu ministrul de Interne, colegul dvs. de convenție, vorbiți cu ministrul de Justiție, colegul dvs. şi şeful dvs. politic, deci vorbiți cu ei când îi arestăm. Eu v-aş spune altceva, ca să clarificăm

PG: Dar, dacă vorbesc cu ei, am să vă promit ceva, eu o să cer s-o ia cronologic, adică de când ați început dvs. să fiți ministru în Transporturi, adică '91-'92.

TB: Ați face un mare serviciu României. Nu uitați că, spre deosebire de dvs., eu, atunci când am fost sub semnul întrebării, am avut puterea să plec din Parlament şi să mă pun la dispoziția organelor de anchetă.

PG: Dar eu nu trebuie să plec de nicăieri, eu nu am imunitate!

TB: Dvs. nu aveți nici-o grijă!

PG: Ştiți de când spuneți că mă ia? De 6 luni ați spus toți că mă ia. Tu ai făcut aia.

TB: Nu! Eu nu am spus aşa ceva! Doar acum am spus-o prima dată. Dle Pădure, aveți un credit la Bancorex pe care nu l-ați rambursat, în valoare de 1,4, de fapt e în valoare de 1,7 milioane de dolari, ştiți foarte bine.

PG: Păi de ce spuneți atunci 1,4? Cât e, 1,4 sau 1,7?

TB: Deci aveți două mici probleme acolo. Dar haideți să o lămurim..

PG: Şi care e problema creditului, dacă eu am construit pe Calea Dorobanți un magazin de 2 milioane de dolari, pe care l-ați văzut şi vă place?

TB: Nu i-ați dat înapoi, iar magazinul acela... ați cesionat deja veniturile lui către AVAB!

PG: Eu? Nu, domnule! Eu îmi plătesc datoriile din veniturile pe care le obțin prin închiriere şi prin vânzare. Nu! Greşiți! Vă invit la magazinul Gepa de pe Calea Dorobanți, mâine dimineață e deschis!

TB: Da, dar i-ați cesionat veniturile către AVAB, dle Pădure!

PG: Dar nu aşa se rambursează un credit? Dle ministru, nu aşa se rambursează un credit? Nu aşa ați învățat?

TB: Nu aşa! După ce ați ajuns la AVAB, după ce nu ați plătit!

PG: La AVAB au ajuns 4 mii şi ceva de societăți! Nu

ştiți, oare, care e motivul pentru care s-a ajuns la AVAB?

TB: După ce nu v-ați plătit creditul la Bancorex şi ați contribuit, cu foarte puțin, ce-i drept, la situația Bancorex-ului, ați ajuns la Agenția de Valorificare a Activelor Bancare! Să sperăm că o să reuşiți să le plătiți.

PG: Ce să reuşesc? Ca să înțelegeți ceva şi dacă vreți dvs., pe data de 2 a lunii viitoare, e doar vineri, o să aveți în bancă, o să aveți în presă, copia dispoziției de plată la zi! Deci pe mine nu mă apucă.

TB: Deci deja nu mai sunteți la zi, dle Pădure!

PG: Iertați-mă! De data asta vă rog să mă iertați, indiferent care vă e funcția, mințiți!

TB: Sigur că da! Mulțumesc mult!

PG: Vă rog să mă iertați!

TB: Deci, dacă erați cu plățile la zi, nu ajungeați la AVAB şi la reeşalonări, dle Pădure!

PG: Vă spun în modul cel mai. S-a plătit o parte a creditului! Nu ştiți nimic din toată istoria asta!

TB: Ştiu mai bine decât credeți!

PG: Vă spun eu! Nu ştiți nimic! Deci s-a plătit o parte a creditului, iar o parte a creditului a fost reeşalonată, da? Şi se plăteşte la zi de câteva luni, iar în fiecare lună la data de 1, iar la data de 2 nu mai ai nici-o datorie. Asta înseamnă să ai datorii când nu plăteşti la zi! Ce? Dvs. dacă ați avut credit, îmi spuneați că ați luat credite de la Banca Mondială, ați avut vreo problemă?

TB: Nu am avut niciodată întârziere la rambursare şi.

PG: Vă spun imediat, eu vreau să termin cu situația asta cu Gepa. Aş vrea să îmi spuneți dacă mai aveți

situații din astea cu mine, ca să trecem la dvs., că e mai lung.

TB: Am multe, am multe!

PG: OK, cum vreți dvs.

TB: Deci întrebarea mea este: cum ați ajuns cu.

PG: Eu am crezut că vreți să vorbim despre program, ăsta este programul meu, spre deosebire de cele două pagini ale dvs.

TB: Păi nu! Eu v-am sugerat sursa de unde dați pensii suplimentare. Asta este sursa, că în rest sunt gogoşi.

PG: În rest nu sunt nici-o gogoaşă! V-am spus că numai din furăciunile din Primăria Capitalei, v-am spus şi repet şi sunt responsabil pentru ceea ce spun, pot plătii pensiile! Eu am spus că, dacă la 1 octombrie, Pădure nu plăteşte pensia, eu îmi dau demisia, domnule! Terminăm! Nu are rost! E mai ieftin să îmi dau eu demisia şi să termin, se mai fac o dată alegeri, decât să stea un mincinos acolo. Maimult! Maimult, vă spun, aş face rău partidului meu! Partidului care mă sprijină, pentru că după 1 octombrie urmează alegerile generale, nu? Şi Pădure, care a mințit, nu mai poate să se prezinte în fața electoratului să spună „votați-i pe ai noştri, că sunt buni!”

TB: Păi, dle Pădure, nu e singura minciună pe care a spus-o Convenția bucureştenilor, aşa că ar intra în lunga listă de minciuni.

PG: Nu are rost să discutăm de Convenție acum, pentru că am înțeles că sunteți aliați cu Convenția şi nu discutăm despre asta. Pe mine cine mă sprijină este Partidul Național Liberal.

TB: Dle Pădure, aş vrea să mai spun ceva şi cu asta închei, dându-vă posibilitatea să mergeți la capitole care vă convin.

PG: Eu voiam să discut despre acest program, pentru că eu cred că fiecare are câte ceva de învățat. Toata viața, să ştiți, dle Băsescu, după părerea mea, poți să ai şi 70 de ani, poți învăța!

TB: Categoric, iar eu vreau să învăț şi singurul motiv pentru care...

PG: Dacă vreți să învățați, puteți să vă luați un Sfat al Bătrânilor, mi-am luat şi eu, sunt nişte înțelepți şi pot să vă învețe anumite lucruri, dar primul lucru care o să vă învețe o să fie următorul lucru: „Băi, mai termină cu ironiile şi aroganța!". Ăsta o să fie primul lucru pe care vi-l va spune Sfatul Bătrânilor!

TB: Dle Pădure, deci eu am deschis vorba despre cei 4,7 miliarde luați de la cetățeni ca.

PG: Am înțeles! Eu v-am dat bilanțul acolo, nu cred că mai aveți ce discuta despre asta, deja s-a arătat că dvs. mințiti.

TB: Plus 1,4 milioane de dolari datorii la AVAB.

PG: Ştiți să citiți un bilanț?

TB: Foarte bine! Dle Pădure, citiți-l dvs. telespectatorilor!

PG: Ce scrie aici? Vă spun imediat. Profit rezultat brut al exercițiului: 88 milioane 885 pe primul an de activitate. Dle Băsescu, e minciună ce spuneți! Are ştampila Administrației Financiare? Dacă mai continuați aşa, înseamnă deja rea intenție!

TB: Primul an de activitate a cui?

PG: A SC Gepa SA.

TB: Când ați înființat unitatea?

PG: La începutul anului '98. În '99, după primul an, după primul an de funcționare profitul e de 89 de milioane.

TB: La fel a avut profit şi FNI.

PG: Domnule, dar nu mă interesează, vă rog frumos, dacă ştiți că a avut profit la FNI!

TB: Păi sigur nu l-a anunțat? Nu dădea dobânzi de 8%?

PG: Nu cumva de la FNI se va apropia ceva şi de dvs?

TB: Dle Pădure, dacă se va apropia un leu de mine sau.

PG: Nu! Nu se va apropia leul, se va face o... aşa, o apropiere de imagine.

TB: În acel moment eu nu mai candidez. Uitați-vă că astăzi eu am atacat Fondul National de Investiții!

PG: Dar dacă eu vă demonstrez anumite lucruri, vă retrageți candidatura?

TB: Sigur că..., sigur că da!

PG: Haideți să vorbim acum!

TB: Stați numai puțin liniştit, pentru că mai am o întrebare, mai am o întrebare să mi-o clarificați, dacă îmirăspundeți la ea, pe urmă trecem la punctul următor.

PG: Vă rog!

TB: Dle Pădure, deci, după părerea mea, nu veți putea da pensii de pe la fundații.

PG: Asta e părerea dvs., fiecare e liber să aibă o părere.

TB: Nu veți putea cere contribuțiica să se facă. De la cine cereți contribuții? De la cei care au un salariu mediu

de 1 milion două sute, 1 milion trei sute? În Bucureşti, astea sunt salariile!

PG: Păi de ce nu le-ați mărit salariile, dle Băsescu? De ce nu le-ați mărit salariile, dacă tot plângeți pentru ei astăzi?!

TB: Pentru că atât se poate plăti şi pentru că nu am nici-o calitate în industria Bucureştiului.

PG: Haideți să nu vorbim de industria Bucureştiului, pentru că 1200000,1400000 au şi oamenii dvs. Am ceva să vă spun în legătura cu asta.

TB: Imediat! Deci aceste surse nu sunt adevărate şi dvs. Începeți să fraudați alegerile prin minciună.

PG: Dle Băsescu, vreau să vă dau o sursă. Dvs. ați auzit vreodată că turiştii care vin în Bucureşti ar trebui, potrivit lui Pădure, potrivit cu ceea ce a promis, că va institui taxa turistică... ați auzit că de acolo se pot lua 5-6 milioane de dolari? Ştiați?

TB: Sunt extraordinar de mulți turişti în Bucureşti şi trebuie să-i.

PG: Ştiți câți au fost?

TB: Da. Nu... Ascult cu atenție!

PG: 680 de mii în anul '99. Dar stați să vă spun ceva..

TB: La 680 de mii, comparați cu Budapesta, unde au fost 7 milioane.

PG: A fost greşeala politicienilor în 10 ani că nu au fost mai mulți. Şi au folosit pârghiile şi mecanismele economice ale dlui economist Băsescu, aşa spuneți că sunteți.

TB: Nu! Sunt inginer.

PG: Ştiam!

TB: Vă mulțumesc!

PG: Dar totodată ştiți să folosiți pârghiile, mecanismele, bugetele plus altele şi altele.

TB: Am probat asta! Am probat asta!

PG: Vă arăt imediat din realizările dvs. Şi vă promit...

TB: Am probat că am adus în țara asta 22 de miliarde de dolari!

PG: Din greşeala politicienilor... Da. parcă i-ați adus de acasă!

TB: Nu i-am adus de acasă, am găsit formule.

PG: Din greşelile.

TB: Dvs. câți bani ați adus, domnule Pădure?

PG: Eu am adus 3 milioane de dolari din banii mei de acasă. E diferit un pic, nu?

TB: E, e cu totul altceva.

PG: Şi culmea ştiți care e? Că i-am adus înainte să mă fac politician. Nu m-am făcut politician şi pe urmă mi-am adus banii. Eu m-am făcut om de afaceri, mi-am făcut banii întâi, mi-am adus banii de acasă şi am făcut un magazin pe Calea Dorobanți crezând în politica guvernării '91-'92, unde erați şi dvs. Şi totul a fost un fiasco.sunteți de acord?

TB: Absolut de acord cu dvs.

PG: Atunci de ce îmi spuneți că nu am profituri? Cine are profituri în România? Cornetele de înghețată ale dvs.? Asta da!

TB: Sigur! Da! Şi sunt mândru că fac o afacere care nu are nimic în comun cu activitatea mea.

PG: Dar nu ați făcut cumva afacerea dinainte, cum am făcut eu cu 15 ani înainte şi să veniți cu banii şi să îi băgați! Ați fost ministru şi v-ați făcut-o pe urmă. Nu ați venit, ca mine, cu banii şi i-ați băgat!

TB: Nu eram ministru, eram în opoziție. Staţi liniştit!

PG: '91-'92 ați fost ministru, pe urmă v-ați deschis înghețata, ca parlamentar!

TB: Mergeți la Banca Agricolă şi vedeți creditul PHARE. Pe care l-am rambursat, spre deosebire de dvs.

PG: Dacă dvs. ați obținut de la Banca Agricolă creditul PHARE, l-ați obținut pentru că eraţi în opoziție un parlamentar şi fost ministru al Transporturilor în '91-'92!

TB: Dle Pădure, dvs. ați obtinut 1,4 milioane de dolari şi nu i-ați dat înapoi, eu am luat un credit PHARE pentru întreprinderi mici şi mijlocii şi l-am dat înapoi.

PG: Deosebirea dintre noi este mărimea, dvs. vindeți cornete de înghețată, vă trebuie jumătate de metru ca să vă desfăşurați, iar la mine este vorba de 1 400 mp.

TB: Domnule, eu atât pot să fac!

PG: Atât puteți. Cu toate că eraţi parlamentar, puteaţi face un pic mai mult atunci, dar o să vă spun şi de celelalte, vă spun şi de TRITON, vă spun şi de

VEGA, pentru că la un moment dat ați declarat că ați vândut acțiunile de acolo. Sunteți de acord cu mine?

TB: Categoric!

PG: Ați declarat, asta era în decembrie '96.

TB: Că nu administrez societățile, dle Pădure!

PG: Ați declarat că ați vândut acțiunile?

TB: Nu, domnule!

PG: Nu ați declarat asta?

TB: Nu! Nici nu am cum să vând!

PG: Eu vă voi da declarația dată unui reporter Mediafax!

TB: Eu nici nu aveam cum să vând acțiunile!

PG: Ba da! Ați spus textual următorul lucru.

TB: Dle Pădure, haideți să terminăm subiectul şi să trecem la TRITON şi la VEGA.

PG: Textual ați spus: „pentru a nu se interpreta, îmi voi vinde acțiunile, cele 20% pe care le dețin la TRITON şi la VEGA". La TRITON, la VEGA încă e Traian Băsescu! Le administrează, se ocupă de ele!

TB: Dle Pădure, spuneți o minciună, dar haideți să o lămurim. Deci cele 3 milioane de dolari pe care spuneți că le-ați adus cine i-a folosit? Ce-ați făcut cu ei?

PG: Ce am făcut cu ei?

TB: Cine i-a folosit?

PG: Gepa.

TB: Deciv-ați făcut propria afacere. Nu spuneți că ați adus bucureştenilor 3 milioane de dolari!

PG: Nu, nu! Am pus pe Calea Dorobanți o construcție pe care o vede orice bucureştean şi care nu este o ruginătură, cum spuneați dvs. Într-o emisiune că este! Deci eu vă invit, vă voi arăta că este încălzire electrică în pardoseală datorită unei autorizații care mi-a fost dată de primarul de atunci.

TB: Este construcția cu care ați intrat neautorizat în domeniul public şi vreți să faceți din asta o regulă în Bucureşti!

PG: Nu, nu, nu! Nu trebuie să vedeți asta aşa! Eu m-am dus la Primăria Capitalei ca orice om civilizat, am spus „uite, dle, vreau şi eu să fac construcția asta. Îmi permiteți să o fac?”.

TB: Întâmplător, ați făcut-o neautorizat!

PG: Iar e minciună!

TB: Păi atunci de ce vă reclamă omul ăsta?

PG: Vă rog să mă iertați, eu am crezut că am clarificat. Dle Diaconescu, în emisiunea dvs. am arătat Autorizația de Construire, eu ştiu că în general fanii dvs. se uită în permanență la aceeaşi emisiune, aşa că. Ce e asta, domnule?

TB: Nu, nu! Staţi numai puţin!

PG: Nu! Vă promit altceva, pentru luni, plătesc, în cel mai mare ziar, „Adevărul'', o copie a Autorizației de Construire.

TB: Din ce plătiți, domnule Pădure? Din cei 4,7 milioane de dolari de la cetățeni?

PG: Haideți, domnule, eu zic să terminați cu minciunile!

TB: O terminăm şi vă asigur că voi constitui asociația celor care au bani de recuperat de la Gepa.

PG: Lăsați, nu mai constituiți, domnule, astea sunt manipulări ale dvs. şi, pentru că faceți aşa ceva, o să trec să mă ocup de problemele dvs., ca să vedeți despre ce e vorba. Acum, dacă tot dvs. spuneți că ați făcut şi ați rezolvat toate problemele.

TB: Nu le-am rezolvat pe toate, domnule Pădure! E o copilărie să spună cineva că a rezolvat toate problemele.

Am rezolvat atât cât am putut.

PG: Sunteți de acord cu ce spune aici ziarul „Adevărul”? I-a uitați-vă!

TB: Ce spune ziarul „Adevărul”? „Băsescu şi Roman acuzați.”

PG: Citiți dvs. singur!

TB: Asta este o minciună! Face parte din categoria minciună.

PG: Deci”Băsescu şi Roman acuzați cu acte pentru jefuirea flotei”. Haideți să vă spun în continuare. Vreau să vă citesc unele dintre realizările dvs. Vreți să vi le spun? Ca să vi le spun, trebuie să mă ajutați. Câte nave avea România în 1991, când ați preluat dvs. funcția de ministru?

TB: 275 de nave şi am predat flota cu 275.

PG: Câte sunt acum?

TB: Nu ştiu, întrebați FPS-ul. Deci, în 1992, în decembrie, flota a fost trecută la Fondul Proprietății de Stat.

PG: Spuneți-mi şi mie, ştiți unde sunt vapoarele de agrement de pe Herăstrău, de pe Snagov, cele pentru care ați dat dvs. aprobare pentru radiere la Registrul Naval? De ce vă apucă râsul?

TB: Dle, păi mă apucă râsul. Niciodată Ministerul Transporturilor nu s-a ocupat de navele din Herăstrau. Astea au ținut de primărie.

PG: Da, şi cine trebuia să dea radierea?

TB: Păi radierea... În momentul în care se vinde o navă, te ducila notariat.

PG: De ce n-ați intervenit atunci să dați radierea?

TB: De ce să intervin?

PG: Nu Ministerul Transporturilor face radierea?

TB: Domnule, când dvs. veniți cu Primăria.

PG: Deci dvs. nu ştiți nimic de vânzarea vapoarelor de agrement. Nu era mai plăcut, după părerea dvs., nu era mai plăcut ca fiecare bucureştean să se urce într-un vaporaş din ăsta pe Snagov?

TB: Dle Pădure, dacă dvs. credeți ca Ministerul Transporturilor se ocupă de navele de agrement de pe Snagov, vă înşelați.

PG: Haideți că vă mai dau o realizare a dvs. pe lângă, pe lângă.

TB: Şi cea de pe urmă.

PG: O realizare mare de tot, că eu nu m-aş lăuda cu o realizare ca asta, că vă lăudați absolut peste tot că e o realizare deosebită.

TB: Dvs. ați reținut că flota de pe Snagov este a Administrației Locale?

PG: Nu! Eu am reținut ce scrie ziarul „ Adevărul” şi rețin în continuare!

TB: Din ce dată?

PG: Este de acum un an, vă spun eu, este de acum un an!

TB: Nu! Hai, spuneți data!

PG: Joi, 16 iulie 1998. Ce, adică de atunci până acum ați adus flota înapoi? Nu mai este sau.

TB: Dle Pădure, dacă plecați de la premiza că din decembrie '92..

PG: Câți marinari stau la ora actuală în străinătate din cauza Ministerului Transporturilor? Câte nave sunt arestate la ora asta din cauza Ministerului Transporturilor?

TB: Cum puteți spune asta, când flota este la Fondul Proprietății de Stat?

PG: Ministerul Transporturilor nu are nimic a face?

TB: Nimic a face.

PG: De ce ați luat dvs. atunci măsura să pregătiți cei 40 de milioane de dolari - ordonanța respectivă, da? - pentru revenirea marinarilor în țară?

TB: Pentru că aveam o obligație.

PG: Extraordinar!

TB: Erau cetățeni români abandonați!

PG: Nu, nu! Vă spun eu de ce! Ca să administrați cei 40 de milioane de dolari împreună cu 3-4 armatori. Vă spun eu în modul cel mai sincer. Vă voi dovedi asta, prin presă, şi eu. M-ați înțeles? Nu este normal!

TB: O să vă bată Dumnezeu!

PG: Nu mă bate, mă bate dacă nu îmi respect promisiunile, dar eu mi le respect!

TB: Nişte nemernici au abandonat nave cu echipaje cu tot în străinătate. Erau cetățeni români în dificultate.

PG: Şi de ce nu ați lăsat FPS-ul să se ocupe de asta?

TB: Era imposibil să aducă echipajele acasă.

PG: Şi dvs. sunteți capabil să administrați cei 40 de milioane de dolari!

TB: Da! Pentru că am plecat dintre oamenii ăia şi pot să vă spun că am luat banii din bugetul Ministerului

Transporturilor, bani de la drumuri şi de la calea ferată, pentru că mii de oameni erau abandonați de nişte nemernici prin toate porturile lumii. Iar eu am plecat dintre oamenii ăia. Nu puteam să îi las. M-am dus la Guvern, am implorat ca FPS-ul să plătească repatrierea, nu au vrut să plătească, pentru că FPS-ul nu înțelege ce e marinarul, şi am decis atunci să iau din bugetul Ministerului Transporturilor, cu aprobarea Guvernului, şi să repatriez nişte oameni nevinovați. Abandonați de nemernici, nemernici care au avut şi ei datorii la Bancorex, ca şi dvs., 118 milioane de dolari, luați de diverse SRL-uri.

PG: Şi vă părea rău de ei?

TB: Sigur că da!

PG: Cum vă părea rău de sindicalişti în iarna când le-ați spus băga-mi-aş şi face-mi-aş? Nu? Stați un pic!

TB: Dle Pădure, eu nu am crescut în saloane de ambasadă.

PG: Am înțeles. Sunteți un altfel de politician, vreți să spuneți?

TB: Da. Am crescut în porturi, întâmplător.

PG: Dar dvs. cum vi se pare ca în acele zile să spuneți „nu am niciun ban", arătându-vă, fluturându-vă buzunarele la televizor, în timp ce instituții ale dvs. plăteau câte 30, 20 de mii, nişte zeci de mii de dolari să îşi facă publicitate, la NY Times, la Stern şi la alte asemenea jurnale? Cum vi se pare?

TB: Nu ştiu. Ştiți cumva care sunt instituțiile alea?

PG: SNCFR-ul. Nu ştiați?

TB: SNCFR-ul este în programul....

PG: Bine! Vă promit că vi le dau în presă şi pe astea.

TB: Da.

PG: Nu vă supărați pe mine că o să vi le dau în presă! Dar vi se pare corect să spuneți sindicaliştilor „băi băieți, nu vă supărați, uitați-vă, buzunarele mele sunt goale”?

TB: Dle Pădure.

PG: Vi se pare corect ca în acelaşi timp să plătească ăla 20 de mii, ăla 30 de mii să facă publicitate, să-i apară un articol în străinătate? Să nu spuneți acum că voiați să faceți publicitate României!

TB: Dle Pădure, vedeți că au fost reviste dedicate României.

PG: Nu, nu, nu! Erau directorii dvs. din SNCFR şi s-au plătit şi, dacă vreți să insistați, vă aducem.

TB: Oportunități de afaceri, dacă nu ați ştiut.

PG: Opa! Ați trecut la oportunități de afaceri şi plăteați publicitate de 30 de mii, în timp ce oamenii aveau un milion două sute de mii.

TB: Eu nu am plătit nimic Ministerul Transporturilor nu a putut plăti niciun leu.

PG: În ograda cui stă SNCFR-ul? În ograda lui Gepa?

TB: În ograda dvs. se află datoriile de la AVAB, deci 1,4 milioane de dolari. Să ştiți că nu din funcția de primar o să le scoateți.

PG: Până la urmă, telespectatorii or să constate că altceva nu aveți! Ştiți când puteați să mă acuzați? Haideți să vă spun când puteați să mă acuzați. Puteați să mă acuzați la momentul când spuneai „băi Pădure, ai dat 40

de case lu ăla, 30 lu ăla, 20 lu ăla, ai făcut aşa".

TB: Nu, dle Pădure. Dvs. aţi promis case la toţi bucureştenii!

PG: Obligatoriu! Dar ştiţi de ce am promis? Haideţi să vă spun!

TB: Ia spuneţi-mi, domnule, că e intersant!

PG: Ăsta e unul din cele mai interesante. Eu am spus aşa fiindcă am plecat de la promisiunea mea şi de la programul meu „O casă pentru fiecare" făcând o analiză. Analizând, am constatat un lucru, că există o presiune falsă asupra fondului locativ al Capitalei, care generează, de altfel, inechitate socială, prin faptul că... Vă dau un exemplu: Băsescu vine de la Constanţa şi se mută la Bucureşti, ia o vilă de 7 camere pe Aleea Aviatorilor.

TB: Nu! Domnule Pădure, ştiţi unde locuiesc?

PG: Staţi un pic! Păi vă spun şi unde locuiţi, aveţi răbdare!

TB: Pe Mareşal Prezan nr. 4.

PG: De cât timp locuiţi acolo, dle Băsescu?

TB: De 4 ani.

PG: Bun, dar 7 ani aţi locuit în Aleea Aviatorilor.

TB: Unde mi-a repartizat Guvernul locuinţa de servciu.

PG: Păi, nu eraţi membru al ministerului, al Guvernului?

TB: Domne, am fost membru al Guvernului când am primit repartiţia.

PG: Nu, nu! Nu aţi fost membru al Guvernului în '91-'92. Aţi plecat după asta? V-a convenit să plătiţi chirie 900 de lei pe lună timp de 7 ani.

TB: Imediat ce mi s-a dat altă locuință, am plecat!

PG: Nu, nu! Pardon, 908 lei. În acelaşi timp s-a creat o presiune falsă pe fondul locativ al Capitalei şi dintr-un alt motiv.

TB: Băsescu a creat presiunea?

PG: Şi să ştiți că vă arăt imediat cine şi să ştiți că eram dator cu toate astea şi trebuia să vi le spun şi tocmai de asta am acceptat invitația d-lui Diaconescu. Deci, în acelaşi timp, dle Băsescu, dvs., atunci când se repartizau de la primăriile Capitalei apartamente către ministere, acea cotă pe care dvs. O dădeați lui X, lui Y, lui Vasile, lui Gheorghe.

TB: Pe vremea când se mai dădeau repartiții.

PG: Dvs., în timp ce, vă dau un exemplu: directorului din Ministerul Transporturilor, pe care-l cheama Şuteu - şi ştiți despre cine vorbesc -, şi care stătea în Constanța pe Olteniei 32, îi dați apartament pe Argentina 32, în spatele Guvernului: „Linişte, uite, ia de aici, să fii aproape". Unu. Doi: în acelasi timp, îi dați în Piața Victoriei apartament lui Călin Marinescu, un alt angajat al dvs., în timp ce el stătea la Constanța.

TB: Secretar de Stat în minister, da?

PG: Da, domnule, dar nu mă interesează! Dar de ce Secretarul de Stat din Minister să aibă zece apartamente şi omul de rând, care stă şi asteaptă de opt ani, să nu aibă niciunul? Este falsă presiune!

TB: Stă omul ăsta în apartament aici?

PG: Nu! Păi se ia, se scoate, se vinde, se termină până. Păi se lucrează rapid!

TB: Dle Pădure.

PG: Stați un pic! Nu, nu! Nu umblu cu nimic şi aveți dreptul la justiție şi dvs., şi eu pentru minciunile pe care le spun! Da? Şi dvs. la fel!

TB: Categoric!

PG: Dar ştiți cum? Şi nu ştiu cum făceați că le dădeați la toți să fie unul lângă altul, ba pe Argentina, ba în Piața Victoriei, apoi lui Mihai Sarescu îi dați pe Iancu de Hunedoara, imediat după Guvern...

TB: Repartițiile veneau de la Guvern, unde a avut Guvernul locuințe.

PG: Nu avea voie Guvernul să faca aşa ceva! Nu! Primăria Capitalei, vă spun eu acum, dădea la RGAB, RATB, Ministerului Transporturilor, Parchetului, Poliției şi altora, iar dvs., ministru, spuneați „dă-i lui Vasile". Este aşa? Este aşa?

TB: Decinumărul de apartamente se repartiza în '90, dv. vorbiți de vremuri de demult!

PG: Da! Dle Băsescu, dar ştiți ce constat din asta? Ca aveți o afecțiune deosebită pentru Primăria Capitalei şi în special pentru Spațiul Locativ din Primăria Capitalei.

TB: Categoric!

PG: Aveți, nu?

TB: Pentru fraudele care s-au făcut la Capitală, am.

PG: O asemenea persoană nu poate candida, după părerea mea, la Primăria Capitalei. Afecțiunea dvs. este prea puternică.

TB: Dle Pădure, haideți să vă spun ce tip de persoană poate candida la Primăria Capitalei. Deci dvs. veniți cu

modul de repartiție a locuințelor din 1991.

PG: Nu! Aicieste vorba de un principiu, principiul echității, inclusiv pentru ministru. Ştiți ce aş vrea? Să trăiesc vremurile, vă spun în modul cel mai sincer, şi vreau să fiu capabil să o fac poate chiar mandatul viitor, pentru că atunci când voi câştiga alegerile.

TB: Nu o să aveți şanse, dle Pădure!

PG: Stați un pic! O să vedem, ne spun cetățenii, nu trebuie să ne spuneți dvs., pentru că nu dvs. faceți cărțile, chiar dacă doriți!

TB: Să speram că o să ajungeți să duceți Primăria Capitalei.

PG: Aş vrea să ajungă unul ca mine, sau unul ca dvs., sau ca altul, „uite domnule, vreau şi eu să trăiesc din două milioane de lei pe lună". Domnule, e posibil să mergem la Faur, la Republica, în alte părți unde ați fost şi dvs. Şi unde v-au spus oamenii, ca să vă spun ce mi-au spus şi mi-au spus că v-au spus şi dvs., că au un million două sute, un million patru sute în mână. Da? Şi când am întrebat o doamnă: „Doamnă, dar ce ați mai vrea, ce ați vrea să mai facă primarul?", mi-a zis: „Ştiți ce aş vrea, dle Pădure? Să ne lăsați să muncim, atât." E posibil? E posibil aşa ceva?

TB: Dle Pădure, ca să ieşiți din diversiunea repartiției de locuințe.

PG: Păi da, repartiția de locuințe nu am făcut-o eu, ați făcut-o dvs.! Eu am avut 70 de locuințe în 4 ani!

TB: 70 de locuințe...

PG: 70 de locuinte în 4 ani! În comisia de locuințe era şi

viceprimarul Partidului Democrat, care e la dvs., Murgeanu.

TB: Spuneți-mi! La oamenii ăştia cu 1,2 milioane, spuneți că ați fost în fabrici, cum le faceți locuințele de care vorbiți dvs. În program?

PG: Nu am spus despre ei, am spus în condițiile.

TB: Dar despre cine? Despre oamenii care au magazine în centru?

PG: Vedeți dacă nu sunteți atent? Şi un comandant de navă trebuie să fie, în mod obligatoriu, atent!

TB: Cred că unui ospătar pe navă.

PG: Nu am fost numai ospătar, am spălat şi maşini în viața mea, trebuia să îmi întrețin familia şi copiii pe care-i aveam! Asta era!

TB: Dle Pădure, haideți să vedem: cum le faceți locuințe bucureştenilor dvs.?

PG: În legatură cu atenția dvs., pe care nu o aveți, nu ați fost atent când eu am spus că „în cazul în care nu se va putea să îşi construiască cineva cu 20 de mii de dolari pe terenul primăriei, pregătit anticipat cu o infrastructură edilitară.”, adică apă, canal, curent electric, gaze şi aşa maideparte, cu drumuri, nu? în cazul acela noi, Primăria Capitalei, vom pune la dispoziție locuințe sociale, dar doar pe perioada cât ai o problemă socială, nu să ai trei Mercedesuri jos la uşă şi stai în locuința socială, cum este astăzi! Sunteți de acord cu mine?

TB: Cine stă în locuință socială şi are Mercedes la uşă?

PG: Nu am spus de dvs.!

TB: Nu, nu, Doamne fereşte! Asta mai lipsea!

PG: Eu am spus că astăzi este o regulă că nu se urmăreşte. Noi am fost în Belgia şi sunteți de acord cu lucrul acesta. Chiar vreau să vorbesc la un moment dat de mercurialul de acolo, din Belgia, despre care vorbeați într-o emisiune.

TB: Dle Pădure, vorbiți încontinuu şi vreau să vă spun că mințiți cu nerușinare!

PG: Nu mint!

TB: Nu puteți să faceți nicicase de 22 de miide dolaripentru bucureşteni!

PG: Sunteți de acord că în Belgia, atunci când treci de 13000 de franci venit (avem legea venitului global), îți venea scrisoare acasă că în 3 luni trebuie să părăseştilocuința pentru că ai depăşit faza în care eşti îndreptățit să primeşti ajutor social?

TB: La câți ați făcut asta în sector la dvs.?

PG: Stați puțin, că nu vorbesc de România.

TB: Nu! La câți ați făcut-o? Îmi dați exemple teoretice?

PG: Aici trebuie implementate printr-o hotărâre de consiliu criterii clare de atribuire a locuințelor sociale. Pentru că sunt oameni cu probleme sociale, oameni fără probleme sociale, dar care nu doresc să-şi construiască, ci să stea cu chirie, şi mai sunt.

TB: Credeți că se mai poate vorbi şi despre altceva decât despre ceea ce vrea dl Pădure?

PG: Şi mai sunt oameni. Iertați-mă, vorbim acum, la publicitate, amândoi şi pe urmă vorbesc eu din nou. Stați un pic! Iertați-mă, o să vă las imediat! Şi mai sunt oameni care doresc să îşi construiască şi pe cuvântul meu de

onoare că Pădure rezolvă problema locuințelor. Ştiți care e problema noastră aici, în România? Problema noastră în România a fost această corupție, această minciună, această golănie şi acest domn Lis, ca să vă dau un exemplu, nici nu trebuie să-i mai pronunț numele, vă dau un exemplu despre el, e normal ca în 10 ore..

TB: Haideți să nu vorbim de altul, să vorbim de noi!

PG: O persoană, indiferent cine este, că e Gheorghe, Vasile, care în zece ore de lucru nu are altceva de făcut decât să stea o oră la cafea cu unul, să-şi facă mendrele cu unul, altă oră cu una, altă oră cu ştiu eu cine? E normal că nu ai cum să scoți planuri, proiecte, realizări, hotărâri, decizii, analize şi aşa mai departe. Aşa cum făcea Pădure şi vă spunea bine Murgeanu de la Sectorul 1, e candidatul dvs. de la Sectorul 1.

TB: Dle Pădure, se pare că..

PG: Dar, dacă este minciună, vă spun că mințiți sau ridic mâna sus!

TB: Vă spun eu ce ați mințit până acum!

PG: Nu! Dacă mințiți dvs.!

TB: Nu! Dar vă spun şi eu cu ce ați mințit până acum!

PG: Nu! Staţi puțin, este părerea dvs.!

TB: Şi eu etichetez ca fiind minciună ce ați spus dvs. acum!

PG: Şi eu etichetez ce ați făcut cu casele ca infracțiune, furt!

TB: Nu! Asta o aveți de la Honcescu, povestea asta, şi s-a demonstrat că nu are nimic în comun cu realitatea.

PG: Am observat ceva! Vă deranjează foarte mult când

cineva intră peste afacerile dvs. A intrat Ştefănescu peste flotă, da? L-ați dat afară!

TB: Ce treabă are dl Ştefănescu cu flota?

PG: A intrat Valeriu Stan peste afacerea apartamentul? Ați cerut imediat demiterea lui, că altfel ne supăram. Domnule, nu se poate!

TB: Dle Pădure, nu ține cu d-astea!

PG: Ce nu ține? Că ştie o țară întreagă!

TB: Dle Pădure, rețineți că şi. deci aş vrea să limpezesc dintr-o singură trăsătură de condei toată cavalcada de minciuni pe care le spuneți.

PG: Limpeziți cu casele!

TB: Sigur că da! Când au fost astea?

PG: 1991.

TB: Şi raportul Parlamentului când a fost?

PG: Raportul parlamentarilor a fost în '95. De acord? Deci mint aici? Deci Parlamentul României.

TB: Dle Pădure, haideți să vă spun unde mințiți.

PG: Haideți să vă mai spun minciuni. Ați mințit, de exemplu, pentru că puteați obține cele 7 camere. Eu nu am acasă 7 camere.

TB: Domnule, asta a spus numai Honcescu!

PG: Eu am casa cumparată de mine, îmi pare rău! Deci ați mințit atunci că vor sta părinții Dumitru Băsescu şi Băsescu Elena, care la rîndul lor aveau şi ei apartament în Arcului nr. 2!

TB: Honcescu a considerat că WC-urile sunt camere de locuit.

PG: Nu, nu, nu! Eu am notat 7 camere plus

dependințe!

TB: Deci a considerat WC-urile şi bucătăria camere de locuit!

PG: Sunteți de acord să fac o schiță? Vă fac o schiță şi v-o public în ziar! Ce mai vreți să public? Bilanțul, se poate?

TB: Dle Pădure, se poate vorbi?

PG: Da!

TB: Deci luați notă de următorul lucru şi cu asta am terminat! Deci lichelismul de tip rapoarte.

PG: Honcescu.

TB: Nu, că e valabil şi pentru alții, nu numai pentru Honcescu. Ăla a fost făcut ca să denigreze. V-ați făcut trompeta unor rapoarte politice cu rost politic. O clipă! Ascultați numai puțin! Toate poveştile astea pe care le spuneți.

PG: Vă dau cuvântul meu de onoare că nu ştiu de la Honcescu chestia asta!

TB: Toate lucrurile astea pe care le-ați spus şi care aparțin perioadei de furie a rapoartelor le-am demontat plecând din Parlament, dacă mai rețineți data la care spuneați dvs. de raport. Eu am plecat din Parlament pe data de 4 aprilie 1996, punându-mă la dispoziția justiției. Acestea sunt făcături care dvs. credeți că vă sunt de folos în campanie.

PG: Care este motivul? Păi stați puțin: făcături? Am spus că eu vreau să-mi prezint acest program!

TB: Vă dau imediat posibilitatea să o faceți.

PG: Dacă vreți, opresc tot şi ne apucăm. Nu maispun

nimic, dar terminăm cu prostiile!

TB: Dvs. le preluați pentru a le utiliza în campanie. Sunt minciuni pe care eu le-am demontat cu un singur gest, fiind singurul om politic ce a avut curajul să renunțe la imunitate şi să se pună la dispozitia justiției.

PG: Nu este aşa! Lăsați asta! Mai aveți o lună până la alegeri şi ați renunțat la imunitate. Haideți, dle Băsescu!

TB: Aprilie nu e noiembrie!

PG: Nu ați renunțat la nici-o imunitate pentru asta. Vă spun eu ce ați făcut dvs. pentru asta! Ați cerut demiterea lui Valerian Stan, apoi, imediat, ați cerut demiterea celuilalt de la Ministerul Transporturilor, pentru că a intrat pe problemele flotei.

TB: Nu e adevărat! Dacă reluați aceleaşi minciuni. ca şi dvs., dacă era la fel de mincinos şi susținea că flota e la Ministerul Transporturilor şi nu la FPS, bineînțeles că l-am dat afară!

PG: Dle Băsescu, vă promit că nu mai intru în afacerile dvs., dacă vreți să discutăm despre ce am venit aici.

TB: Nu! Intrăm pe ce vreți dvs., dle Pădure, dar rețineți un lucru, când discutăm despre derbedeişi şnapani, să nu uitați că la ANVER aduceați echipajelor carpete, ăstora de care mă întrebați de ce i-am adus acasă, când nava dădea mola, când se desprindea de la cheu, şi erau carpete mâncate.

PG: Ați văzut de ce m-am pregătit eu în seara asta?

TB: Şi erau carpete mâncate, erau carpete mâncate de molii! Asta vă e respectul pentru cei pe care mă acuzați că i-am adus acasă!

PG: Deja greşiți mult. Dvs., într-o emisiune, ați spus aici „o să vă spun eu cu ce se ocupă Pădure”.

TB: Sigur că da!

PG: Ei, problema e aşa! Ăsta e top 20000, adica primele 20000 mari societăți din Belgia. Dvs. am văzut în CV că ştiți limba franceză. Dacă nu, vă traduc.

TB:Da, sigur!

PG: Deschidem la pagina unde se află societatea dlui Pădure şi citim puțin.

TB: Cât ați plătit ca să vă scrie acolo ce doriți?

PG: Eu am crezut că dvs. considerați această societate care scoate Tendance Tresse o societate serioasă, nu una românească, care să publice ceea ce vreți dvs.!

TB: Eu aş avea mai mult respect pentru societățile româneşti decât aveți dvs. Şi ştiți foarte bine că se dau premii d-astea... de succes în Europa!

PG: Da, ştiu foarte bine la ora actuală că vă plătiți articolele ca să dați publicitate în ziare. Aici e vorba de o carte serioasă.

TB: Nu-mi vindeți gogoşi de tipul ăsta!

PG: Iar Pădure se numea Directeur de Achats adică de cumpărături, director de vânzări şi de publicitate. George Pădure! Şi aveam locul 63 pe ramură, în Belgia. E mare lucru, dle Băsescu!

TB: La ce?

PG: Şi să vă mai spun ceva! Tot românul care a trecut prin Belgia, peste 85%, pe pariu, a cumpărat de la Pădure. Şi niciodată eu nu am vândut carpete. Ia uitați-vă ce scrie: electronice!

TB: Dle Pădure, aduceți-vă aminte! După ce ați fugit de pe navă, pentru că ați fost ambarcat.

PG: Eu vă dau, pentru că am mai multe din ele. Verificați aici tot şi veți vedea şi cifra mea de afaceri, care la ora aceea era de 20 de milioane de dolari.

TB: Îmi dați cartea ori nu mi-o dați?

PG: V-o dau, v-o fac cadou! Veți învăța ceva de aici şi să nu mai spuneți minciuni niciodată.

TB: Dle Pădure, v-ați făcut banii furând marinarii români! După ce ați abandonat nava.

PG: Aoleu, ce ați spus?! Vă spun eu acum, că m-ați supărat.

DD: Dragi telespectatori este momentul să fac precizarea că toți analiştii politici români s-au înşelat amarnic, toți au spus că nu interesează pe nimeni campania electorală. Sunt în măsură să vă anunț că este un real record de audiență, aproape jumătate din Bucureşteni se uită la această emisiune şi sigur că la sfârşitul ei se va decide, probabil, cine dintre cei doi invitați ai mei, dl Traian Băsescu sau dl Pădure, va avea marea şansă să conducă Bucureştiul după 4 iulie încolo. Până atunci, câteva minute de publicitate şi ne întoarcem împreună rapid cu cei doi invitați.

PG: Păi stați puțin, Băsescu e pe locul 4. Cum va avea mari şanse? E pe locul 4!

DD: Vom vedea.

TB: După care sondaj?

DD: Ne întoarcem la emisiunea „Dan Diaconescu în direct”' sub titlul „Bătălia pentru Primărie”. Ați văzut, am

început la 8:20 bătălia dintre Traian Băsescu, reprezentantul Pardidului Democrat, ministrul Transporturilor în acelaşi timp, şi George Pădure, reprezentantul Partidului Național Liberal. Două partide care fac parte fiecare din alt grup guvernamental se luptă ca propriul său candidat să câştige Primăria Capitalei. Înainte de pauză a fost un dialog, v-am promis că vă voi povesti ce se va întâmpla în timpul pauzei. În timpul pauzei, ambii contracandidați şi-au scos la suprafață dosarele secrete, foarte bine pregătiți, e o primă apreciere a mea. Ambii candidați au staff-uri electorale puternice, se vede în această ultimă turnantă a campaniei electorale, multă documentație şi d-aia vreau să vă întreb pe dvs., dle Băsescu, iată ce a afirmat dl Pădure la un moment dat: „decât politician ca Băsescu, fără etică şi fără morală politică, mai bine administrator ca mine". Şi vreau să vă întreb şi cum comentați această luare de poziție a d-lui Pădure şi celelalte luări de poziție de la începutul emisiunii?

TB: Dl Pădure nu poate fi comentat decât dacă îi cer şi eu să-mi dea echivalentul titlurilor trecute un titlu mare „George Pădure este acuzat de evaziune fiscală". Țineți-l, vi-l dau cu dedicație. Şi dincoace: „George Pădure.

PG: Nu, nu, nu! Păi aici suntem în proces cu Primăria Capitalei, nu are rost să vă băgați!

TB: Dle, eu nu am niciun proces!

PG: Păi, i-am dat în judecată pentru calomnia pe care au lansat-o!

TB: Perfect! Eu nu am niciun proces pe titlurile pe care

le-ați scos! V-am ascultat şi am rugămintea să aveți decența să mă ascultați!

PG: Nu, aveți proces. Nu, nu, nu! Pentru că sunteți de acord cu calomniile! Dați în judecată ziarul „Adevărul” şi veți vedea că va câştiga ziarul „Adevărul”.

TB: Eu am primit de la parchet, când am plecat din Parlament, neînceperea urmăririi penale.

PG: Eu l-am dat în judecată pe cel ce a declarat aici şi suntem la a treia înfățişare!

TB: Eu când am plecat din Parlament am primit neînceperea urmăririi penale pentru toate poveştile astea.

PG: Trei luni de zile s-a scris despre mine detonate!

TB: Vă dau al doilea titlu, asta ca să vedeți cum stăm cu ziarele.

PG: Deci primul este cu evaziunea fiscală.

TB: Da! Vă dau al doilea: „George Pădure a repartizat ilegal un apartament unui angajat al primăriei”. Ilegal, spune!

PG: Nu, nu!

TB: Deci „a repartizat ilegal un apartament”! Domne, sunt titluri de ziar!

PG: În primul rând, beneficiarul e handicapat, are o soție, are un copil.

TB: Dle Pădure, nu asta spune în articol, ci că ați repartizat ilegal unui angajat al Primăriei un apartament.

PG: Ilegal? Eu?

TB: Da! Sunt titluri de ziar! Citiți titlul, e în ziarul „Ziua”, care susține consistent PNL-ul. Vă mai pot da nişte elemente.

PG: Trebuia să lupte cineva şi să nu mai fiu eu candidatul.

TB: Deci nu-mi spuneți, că acum spun eu! Ați vorbit destul!

PG: În momentul în care eu repartizez ilegal un apartament, doresc ca justiția să pună mâna imediat să-mi facă dosar penal!

TB: Acelaşi lucru îl doresc şi eu!

PG: Dar dvs. am înțeles că deja aveți nişte dosare în care sunteți verificat, vezi Petromidia. Vreți să vi le citesc pe toate? Minerva.

TB: Citiți-le, pentru că nu vă ajută la nimic.

PG: Eu nu sunt verificat penal în legătură cu acel dosar!

TB: Ați rămas la poveşti vechi, demontate de mine demult. Haideți să vă spun altceva vizavi de preacinstitul Pădure: v-ați construit la domiciliu un garaj care depăşeşte limita de proprietate, ocupând trotuarul pe toata lățimea sa.

PG: Pentru care am luat aprobarea Consiliului Local şi am plătit taxa obligatorie de ocupare a domeniului public.

TB: Zice aici „potrivit Legii 50 privind autorizarea construcțiilor de lucrări executate fără autorizație”…

PG: Vedeți că nu ştiți legea primăriilor unde vreți să fiți primar mâine? Legea primăriilor spune că doar consiliul local este cel. Ascultați-mă să vedeți! Păi eu v-am lăsat!

TB: Nu m-ați lăsat deloc, ați vorbit singur întruna!

PG: Haideți să vă învăț ceva! Doar Consiliul local, şi nu Primarul, este cel care administrează domeniul public! Iar

Consiliul local a aprobat ocuparea domeniului public pentru că maşina mea este un pic mai lungă. Asta este!

TB: Nu Consiliul local a aprobat, ca dovadă inspecția Consiliului local..

PG: De acord! În ziarul de luni va apărea hotărârea privind aprobarea Domeniului public. O scriu cu drag d-lui Băsescu în ziarul „Adevărul”. Rog pe telespectatori să cumpere ziarul „Adevărul” de luni, pentru că vor fi trei lucruri importante. De acolo o să reiasă că sunteți mincinos.

TB: Sigur că da! E în regulă! Dle Pădure, pentru că văd că sunteți un om cu foarte mulți bani, aş avea rugămintea, dacă puteți, să-mi plătiți şi mie spațiul să public documentul ăsta.

PG: Dați-mi să văd!

TB: Numai o clipă, să vi-l citesc, pentru că mă..

PG: Stați puțin!

TB: Deci: Consiliul local al Sectorului 1, ținând seama.

PG: Stați puțin! Viorel Lis a făcut multe hârtii în care spune ceva de genul „îl dau în judecată pe Pădure”.

TB: Deci aici nu vorbim de Lis, e vorba de oameni mai serioşi, mult mai serioşi.

PG: Am vrut să vă dau un exemplu. „Îl dau în judecată pe Pădure”, şi apoi îl cheamă pe Pădure: „Pădure, dacă te linişteşti, îți şterg judecata”.

TB: Nu, nu! Aici este vorba de propriii dvs. angajați!

PG: Vedeți să nu fi fost cumva în subordinea viceprimarului din partidul dvs.

TB: Nu, nu! Vorbesc de Consiliul local.

PG: Atunci nu vorbiți de primar.

TB: O clipă! E o sesizare a Consiliului legată de celelalte contracte cu piețele.

PG: Stați că avem de lucru aici! La modul cel mai sincer.

TB: Deci iată ce spune Consiliul local. Spune aşa: „Consiliul Local al Sectorului 1, ținând seama de faptul că contractele de asociere semnate de primarul George Pădure şi reprezentanții celor trei SRL-uri cu care ați semnat (sunt înşirate) nu au fost aprobate prin hotărâre de consiliu", vă pune în vedere următoarele: „predarea-primirea piețelor agroalimentare care au făcut obiectul contractelor de asociere mai sus menționate pe bază de proces-verbal nu se poate efectua, întrucât acestea nu au fost aprobate". Deci dvs., primarul Pădure.

PG: Am furat! Am furat piețele!

TB: Nu, nu! Discutăm de legalitate, dle Pădure. Aşadar, v-ați permis să faceți contracte cu nişte SRL-uri!

PG: Nu numai contracte, ci mai multe.

TB: Deci discutăm de un alt Luțu, după mine seamănă a Luțu!

PG: Exact asta! Ştiți cum e să mă comparați dvs. pe mine cu Luțu?

TB: Iar Consiliul local. Dle Pădure, tehnica întreruperii nu funcționează! Pentru că eu o să spun până la urmă ce am de spus!

PG: De acord! Spuneți, haideți, spuneți!

TB: Iar Consiliul local atenționează Administrația piețelor că ați procedat ilegal la acele contracte, nu se ştie

ce obligații ați avut cu SRL-urile.

PG: Răul de mine, nu am vrut să le dau consilierilor piețele, ca la Sectorul 4, nu? Nu am vrut! Am fost o răutate de primar!

TB: Dle Pădure, dar nu se poate face în baie un contract pentru piețele publice! Pentru că de asta stimulați mafia în piețe.

PG: Ştiți cine e reprezentantul dvs.?

TB: Piețele țin de Domeniul public! Nu! Dar vorbesc de dvs. ca primar, că dvs. ați semnat aceste contracte, în loc să semneze.

PG: Dați-mi un răspuns la ceea ce vă întreb! Ştiți cine e reprezentantul Guvernului în teritoriu? Domnule, răspundeți-midacă ştiți! Candidați la Primăria Capitalei!

TB: Aceste contracte nu sunt semnate de altcineva decât de George Pădure!

PG: Şi de prefect. Şi de prefect.

TB: Nu, nu! E semnat de Pădure.

PG: Alo! Pentru respect față de cetățean. Dacă vreți să vă auziți singur, vă recomand în modul cel mai sincer un lucru. Dacă vreți să vă auziți vorbind, cântând sau altceva, vă luați o muzicuță şi dați-i drumul.

TB: Sigur, rețineți dle Pădure, ironia nu vă ajuta la nimic şi nu vă scoate din dificultate.

PG: Ironia nu mă ajută la nimic! Vă rog din inimă, terminați cu acuzele şi ascultați puțin ce am să vă spun!

TB: Aici, la concesionarea piețelor, a domeniului public, ați procedat în mod abuziv, exact cum a făcut şi Luțu.

PG: Le-am furat şi nu le-am dat consilierilor dvs., nu?

TB: Trebuia ca două treimi din consilieri să vă aprobe aceste contracte, iar dvs. ați semnat cu SRL-ul respectiv.

PG: Exact cum v-aş compara eu acum cu Alain Delon, exact aşa mă comparați dvs. cu Luțu!

TB: Da, exact!

PG: Deci Prefectul Municipiului Bucureşti spune: „organizarea licitațiilor şi încheierea contractelor este legală". Semnează Ion Iordan, reprezentantul Guvernului în teritoriu. Luați-l, arestați-l, dacă...

TB: Dle Pădure, Ion Iordan este, ca şi dvs., din aceeaşi grupare politică, aşa că eu vă spun că în mod ilegal ați contractat pieţele!

PG: Vă mai spun ceva. Ați acuzat că nimeni nu a făcut contractul BERD. Ia uitați-vă ce a făcut Pădure! Piața Matache. cu banii BERD-ului.

TB: Nu! A făcut-o Primăria Capitalei! Aveți decența să recunoaşteți!

PG: Iar mințiți! Nu e adevărat! Este semnătura luiPădure pe toate contractele, ca şi urmărirea realizării construcției.

TB: Dvs. ați fost executant, contractul este al Primăriei Capitalei, iar mai înainte spuneați.

PG: Domnule, aveți o funcție, de ce mă puneți în situația să vă denigrez funcția şi să se creadă că şi miniştrii mint?

TB: Dle Pădure, nu e frumos ce încercați să faceți! L-ați făcut pe Lis albie de porci până acum, iar o finanțare..

PG: Şi v-ați găsit să fiți avocatul lui acum?

TB: Nu! Dar mi se pare că-i corect ca, dacă un om a făcut ceva, să recunoşti că a făcut.

PG: Ce a făcut Lis?

TB: Dvs. arătați o poză pe un contract de finanțare al Primăriei Capitalei.

PG: Ce a făcut, domnule, Lis? E minciună! Piața a făcut-o Primăria Sectorului 1: a organizat-o, o administrează, a urmărit realizarea construcției şi a plătit-o la BERD, este achitată la zi fiecare rată şi arată în felul acesta!

TB: Ați spus că ați adus în Bucureşti 3 milioane de dolari!

PG: Mai mult: cele 4 piețe sunt aici, am deja macheta celor 3, care vor fi gata la sfârşitul acestui an, cu sau fără bunăvoința consilierilor dvs. Eu de împărțit piețele cu consilierii dvs., nu le împart! Clar!

TB: Nu! Dar aveți obligația să respectați legea, dle Pădure.

PG: Dvs. ştiți foarte bine ce e acolo pentru că v-au spus dl Murgeanu şi consilierii care fac parte din partidul dvs. ce s-a întâmplat acolo.

TB: Ați făcut un caz Luțu!

PG: Am făcut cele mai frumoase piețe.

TB: Alea sunt făcute de Primăria Capitalei!

PG: V-am spus eu cum e cu Luțu şi Alain Delon. Ia uitați-vă cum o să arate Piața Amzei! Uitați-vă şi dvs., ca să vedeți.

TB: Vă arăt o poză cu cineva şi o să vă spun cum o să arătați dvs. În zeghe.

PG: Haideți, domnule! Vă rog eu frumos! Hai să vă spun altceva, că Guvernul Românieişi Ministerul Transporturilor şi Ministerul Industriei ar putea să învețe nişte lucruri de la ceea ce am făcut eu azi, ceea ce v-a spus presa la un moment dat că trebuie să faceți cu toții, inclusiv FPS-ul, şi anume că ar fi trebuit să faceți un contract de monitorizare a derulării contractelor.

TB: Abia în 2000 aflați de astea? Se angajează firme care fac monitorizarea independentă de beneficiar.

PG: Nu, nu! Nu s-a făcut până acum. Ia uitați-vă ce scrie aici: „în fiecare zi de miercuri, la ora 11:00, va avea loc la sediul Primăriei o întâlnire de lucru având ca obiectiv monitorizarea derulării contractelor".

TB: Dle Pădure, a ajuns târziu informația aceasta la dvs. Nu există niciun credit extern care să se facă fără monitorizare.

PG: Păi şi atunci, dacă s-a făcut monitorizarea derulării contractelor, cum s-a derulat contractul cu IMGB-ul, de exemplu?

TB: Păi întrebați-l pe Sârbu!

PG: Vă spun eu: faceți parte din Guvernul României şi trebuie să-mi răspundeți la asta!

TB: Tehnica asta, că faceți parte din Guvernul României, vă rog să v-o însuşiți. La dezastrul Capitalei sunteți copărtaş pentru că ați fost primar la Sectorul 1 şi, dacă treceți de Bulevardul Kiseleff, intrați în gunoaie!

PG: Şi ați făcut dvs. ceva? În care gunoaie?

TB: În gunoaie, în mizerie.

PG: Nu! Îmi pare rău! Mă puneți să vă citesc unele din

realizările mele, zece realizări la care dvs. vreau să spuneți „minți”! Sunteți de acord că am rezolvat problema tarabelor în sectorul 1? Sunteți de acord că sunt singura primărie care am bursa locurilor de muncă? Sunteți de acord că am instituit Sfatul Bătrânilor?

TB: Spuneți-mi: ce ați făcut în Chitila, dle Pădure?

PG: Vă spun imediat: 9738 în de canalizare!

TB: Aşa...

PG: Pădure a tras-o!

TB: Nu! Viceprimarul cu investițiile al PD-ului unde a dispărut?

PG: Vreți să fiu un băiat corect? Am făcut-o împreună cu viceprimarul care este din partidul dvs., pentru că este un băiat cu care am putut colabora. Dar Pădure le-a datat şi le-a semnat, că altfel dormeau toți acolo. Şi am mai făcut ceva.

TB: Când e vorba de ilegalități, nu a semnat Pădure şi nu e responsabil. Fiți cinstit!

PG: Am mai făcut ceva! 92 de km de asfalt de stradă a pus Pădure cu stația de asfalt pe care a cumpărat-o Pădure din banii câştigați din comerțul stradal de la noile tarabe.

TB: Aveți 1000 km de drumuri de pământ, de drumuri cu piatră de râu.

PG: În Bucureşti!

TB: În Bucureşti!

PG: Apropo! Dacă ştiți câți km avem, îmi spuneți şi mie ceva? Ați făcut o afirmație şi ați spus că veți termina această problemă. Nu? Bun! Dar dvs. cum puteți spune

aşa ceva, când nu aţi terminat în 7 ani 96 km pe autostrada Bucureşti-Piteşti?

TB: Am făcut 1800 km de drumuri în România, dle Pădure.

PG: Promişi, de altfel! Sunteţi de acord cu mine ca aţi promis că le veţi termina anul trecut în vară?

TB: Nu! Am promis ca o termin anul acesta în octombrie.

PG: Nu, nu! Iar minciună! Păi vă dau Mediafaxul. Vă dau presa în care aţi spus. Sunteţi de acord că la Cransmontana aţi spus că vom termina asta, Bucureşti-Piteşti?

TB: Unde?

PG: La Cransmontana.

TB: Nu am fost niciodată la Cransmontana.

PG: Ei, hai, vai de capul meu!

TB: Dle Pădure, nu am fost niciodată la Cransmontana şi minţiţi din nou. PG: Şi dacă vă arăt declaraţia dvs. de acolo?

TB: Sigur că da! Dacă îmiarătaţi declaraţia mea la Cransmontana înseamnă că.

PG: Presa minte!

TB: Nu! Nu presa minte! Nu avea cum să spună presa că am fost la Cransmontana când nu am călcat niciodată acolo.

PG: Domnule, îmi fac cruce că de acolo am luat, presa mi-a spus. Am luat din presă şi am citit „Băsescu declara.

TB: Ia arătaţi-mi unde spune presa!

PG: Nu, mi-am notat aici „Băsescu declara că până în

'99, iulie '99.

TB: Dle Pădure, de unde aveți astea?

PG: Dacă vreți, vă dau în presa de luni.

TB: Sigur că da!

DD: Dle Băsescu, la Anvers v-ați întâlnit vreodată cu dl Pădure?

TB: De multe ori.

PG: Chiar voiam să vă întreb ceva referitor la Anvers, la modul cel mai sincer.

TB: Da, dle Pădure, cel mai sincer!

PG: Dvs. eu am fost acolo, dvs. ştiți că eu eram fugit din țară.

TB: Ați fugit de pe o navă.

PG: De pe o navă, am plecat pentru că nu mi-a mai convenit regimul, nu am mai fost de acord cu el şi am zis că, decât să stau acolo să îşi bată joc de mine, mai bine îmi fac un viitor. Mi-am luat familia şi am plecat. Nu ştiu cum trebuie apreciat acest gest, că nu am rezistat?!

TB: Părăsirea unei nave nu e bine apreciată niciodată.

PG: Era în port, nu am sărit în apă.

TB: Fuga de pe navă.

PG: Acum. Păi cum trebuia să plec? Fuga de pe navă! Dvs., în acest timp, erați acolo, am înțeles, reprezentantul agenției NAVROM.

TB: Eram şeful agenției NAVROM pentru nordul continentului.

PG: De acord! Ca şef al agenției Navrom, de fapt ați şi declarat-o la un moment dat, mi se pare la emisiunea dlui Diaconescu, erați obligat să faceți rapoarte către

securitate cu ceea ce se întâmpla.

TB: Nu! Nu ați înțeles bine.

PG:Cum?

TB: Comandantul de navă îşi făcea rapoartele la sosire.

PG: Deci dvs. nu ați declarat că făceați rapoarte către securitate?

TB: Făceam rapoarte către companie, care, dacă ajungeau la securitate, nu e problema mea.

PG: Haideți să vă întreb altceva!

TB: Dle Pădure, asta o lămurim uşor!

PG: În declarația pe care ați dat-o la Primăria Capitalei, ați afirmat că ați fost sau că nu ați fost colaborator al securității?

TB: Că nu am fost.

PG: Dar despre mine ați scris vreodată din portul Anvers securității?

TB: Nu, niciodată!

PG: Nici Ambasadei din Belgia?

TB: Niciodată!

PG: Şi dacă o să vi se arate că ați făcut aşa ceva?

TB: V-aş ruga să arătați aici, acum! Şi eu îmi întrerup candidatura la Primăria Capitalei dacă.

PG: Dacă vi se vor arăta?

TB: Păi, arătați-mi!

PG: Nu am eu aşa ceva! Vă întreb: dacă vi se vor arăta!

TB: Deci în acel moment am plecat din viața politică.

PG: Deci dvs. nu recunoaşteți şi spuneți că nu e adevărat că un şef al agenției NAVROM din Belgia trebuia să informeze securitatea cu ceea ce se întâmpla acolo?

TB: Nu! Îmi informam compania!

PG: Bine. Şi compania trimitea raportul dincolo.

TB: Deci e problema companiei ce făcea, eu făceam obligatoriu, la sosire, raportul de voiaj. Dacă ați navigat, ați auzit de raportul de voiaj al comandantului. Păi dvs. credeți că o navă de 157 de mii de tone..

PG: Şi raportul de voiaj al comandantului cine îl prelua?

TB: Directorul companiei.

PG: Şi unde ajungea el?

TB: Nu ştiu, domnule! Întrebați-l pe director!

PG: Vă spun eu: se făceau copii la nişte aparate Xerox şi ajungeau la securitate o parte, la personal o altă parte şi apoi veneau oamenii la mama acasă şi o speriau cu tot felul de prostii.

TB: Nu, dle Pădure. Asta lăsați-o moartă, că.

PG: Nu o las moartă şi eu vă spun ceva, aş cere biroului electoral central să pună mâna să publice, spre cunoştința tuturor cetățenilor, încă înainte de alegeri, cine a fost colaborator al securității.

TB: Da! Vor publica în câteva zile, pentru că toți ne-am depus candidatura şi atuncis-ar putea să aveți o mare surpriză. Marinariicare cumpărau pe lei de la dvs. Îi predați pe lista consulului Marin Antonescu.

PG:Eu?

TB: Da!

PG: Păi vă contraziceți!

TB: Nu!

PG: Păi, eu vă spun de ce. Eu aveam interesul ca

marinarii să cumpere de la mine, nu să plece. Dle Băsescu, vreau să ştiţi un lucru, eu nu am intrat în ţară timp de şase ani şi îmi era dor de ţară. De mama, pe care nu am putut s-o văd.

TB: Avem amândoi zilele numărate din acest punct de vedere.

PG: Eu aş vrea ca, pentru dvs., această emisiune să fie o lecţie de comportament. Terminaţi cu aroganţa, terminaţi cu ironiile, vă recomand. De când, dle Băsescu, spuneţi dvs. ca preşedinte al unui partid: „ce crede el, că, dacă are urechile mailungi, e maideştept sau înşală electoratul?" sau „Smaranda Dobrescu e incoerentă, că e bătrână".

TB: Dle Pădure, acel preşedinte de partid a avut ca misiune să ducă structuri vechi în cercurile de putere ale României!

PG: Nu este aşa!

TB: Şi cazul Costea demonstrează acest lucru!

PG: Ia uitaţi-vă ce spuneţi aici: „ţărăniştii sunt proşti", dle Băsescu, sunt proşti, candidaţiisunt proşti, tâmpiţi, mincinoşi, Meleşcanu e mincinos, Smaranda Dobrescu e incoerentă că e bătrână, nu? Pădure e un dobitoc - şi unde ajungem?

TB: Partidul de care vorbeam a fost construit de Costea şi de Meleşcanu din afară.

PG: Dar unde ajungem cu asemenea afirmaţii?

TB: Dvs. Oţi fi trăit afară! Partidul de care vorbiţi a fost construit cu influenţă de-afară.

PG: Deci dvs., ca ministru al Transporturilor, puteţi să

vă băgați, să vă scoateți cât vreți, dar trebuie să şi răspundeți!

TB: Deci eu pot să spun ce vreau, sunt liber şi răspund!

PG: Înțeleg să băgați şopârle, dar nu înțeleg să spuneți că ăla are urechile lungi, că, dacă vă fac dvs. portretul, nici pe departe nu ieşiți Alain Delon.

TB: Sunt convins! Credeți că am pretenția asta?

PG: Vă rog eu!

TB: Din păcate, afirmațiile mele au fost confirmate!

PG: Părerea mea e că trebuia să vă spună cineva toate acestea pe nume, într-o emisiune.

TB: Şi s-a găsit Pădure, transfugul Pădure!

PG: Lăsați cu transfugul! Am fugit de frica unor oameni ca dvs. şi ca alții, care dădeau rapoarte în România. D-asta am fugit!

TB: Ați fugit trădând nava pe care erați!

PG: Am fugit din cauza unui comandant pe care îl cunoaşteți şi pe care-l chema Covaliov. Îl cunoaşteți?

TB: E un comandant pe care ar trebui să îl respectați.

PG: Da, şi a fost demis de NAVROM pe vremea respectivă.

TB: Acel comandant poate fi respectat.

PG: Pentru ce?

TB: Că a dus nava, v-a dus de la un capăt al voiajului la altul.

PG: Că m-a adus acasă? Da unde trebuia să mă ducă? Eram marinar, vă spun eu, făceam curat pe navă.

TB: Ați fost ospătar şi judecați comandanți!

PG: Eu nu eram nici informator al securității, nici

colaborator, nu mă plimbam prin străinătate.

TB: Aţi fost ospătar şi judecaţi comandanţi. Iar astăzi vă fabricaţi un CV în care uitaţi să spuneţi ce aţi fost pe navă.

PG: Nu, domnule! CV-ul meu a fost fabricat singur în toata viaţa, nu astăzi!

TB: Vă fabricaţi un CV în care vă spuneţi absolvent de drept!

PG: Şi vă mai spun ceva. De primar avem nevoie, nu de ministru. Spuneţi că Bucureştiul are nevoie de un ministru. Nu! Capitala nu are nevoie de un ministru!

TB: Dvs., în afară de măturat Bulevardul Kiseleff, aţi mai demonstrat ceva?

PG: Nu! Eu nu sunt măturătorul-şef! Eu sunt altceva!

TB: Sunteţi măturător-şef!

PG: Sunt exemplu! Eu sunt exemplu-şef! Asta trebuia să faceţi şi dvs., 15 m, potrivit regulamentului, de la calea ferată. Pe toată calea ferată de la Gara de Nord până în Chitila, pe care aţi lăsat-o plină de gunoaie. Vreau să vă duceţi mâine să măturaţi acolo şi vă spun „Să trăiţi, dle Băsescu!”.

TB: Dle Pădure, am ridicat de 70 de miliarde de tone de gunoaie la dvs.!

O să spuneţi oricum „să trăiţi”.

PG: Puneţi mâna să măturaţi la Chitila!

TB: Când o să fiu primar general. Dar dvs. nu vă luaţi gunoaiele de acolo şi.

PG: Deci puneţi mâna şi măturaţi tot la Gara Chitila! Aveţi obligaţia, potrivit legilor transporturilor.

TB: Am o idee asupra căreia vreau să vă fac precizări.

PG: 15 în să vă faceți curățenie!

TB: Păi dvs. nu le-ați făcut containere de gunoi.

PG: Şi d-aia nu ați făcut curățenie? Vă aduc containere, promit, notez aici şi vă aduc luni containere.

TB: Puneți containere la cetățeni, nu pe calea ferată, că trece trenul.

PG: Atenție că trec la amenzi, vă rog! Dacă lunidimineața pun containere şi nu puneți mâna să vă faceți curățenie, la Chitila, în Bucureştii Noi,

15 m, aşa cum spune..

TB: A mai fost curățată de trei ori linia acolo şi nu le-ați pus containere.

PG: Ia luați trenul: vedeți din tren, şi vedeți şi pe timp pe noapte.

TB: Puneți containere la cetățeni şi nu o să mai arunce pe calea ferată.

PG: Vrea să acopere ceva care nu e normal. Aveți obligația, conform regulamentului, să faceți curat 15 în de la calea ferată?

TB: Sigur că da!

PG: De ce nu o faceți?

TB: Facem ori de câte ori puneți dvs. containere.

PG: Eu vă pun containere lunidimineață. Dar de ce să vă pun eu containere, şi nu încărcați în transportoarele pe care le aveți şi le duceți la Glina?

TB: Puneți containere la cetățeni! Pentru că cetățenii, săracii, nu au unde arunca gunoiul acolo!

PG: Am pus, am pus! Dvs. spuneați că Lis a făcut

treaba da?

TB: Da! Mai multă decât dvs.!

PG: Da, mai multă decât mine. mai multe gagici, sau ce?

TB: Aşa simplu cum e el, nu e versat, nu e ticăloşit.

PG: Vreți să spuneți că eu sunt versat! Da! Sunt marinar! Vreau să vă dau un catalog unde eu. arată poza mea aici. eram director.

TB: Cum! Dintr-odată nu mai sunteți arhicunoscutul Gepa?

PG: De când eram director la Gepa în Belgia.

TB: Domnule, erați ospătar pe navă, ați fost ospătar în Mamaia, ospătar pe navă!

PG: Nu e o ruşine să fii ospătar. Primarul este un servitor! Trebuie să vă învățați să fiți un servitor!

TB: Nu e o ruşine.

PG: Că, dacă vine o bătrână la dvs., nu o să puteți să-i spuneți că e incoerentă!

TB: Nu pot lăsa Bucureştiul la mâna unui ospătar! Să fii ospătar nu vă ajută să conduceți!

PG: Lăsați tupeul de ospătar, dle ministru! Eu spun să vă păstrați calmul funcțieipe care o aveți şi respectul ei. Dacă nu vă respectați, nu vă voi respecta.

TB: Sunt foarte calm. Dvs. aveți pe cine respecta.

DD: Haideți să difuzăm un pic de publicitate electorală şi ne întoarcem cu cei doi rivali, dl Traian Băsescu, ministrul Transporturilor, şi dl George Pădure, primar la Sectorul 1, la ziarele de mâine dimineață şi la finalul acestei dezbateri.

DD: Ne reîntoarcem în direct. Alături de mine, dl Traian Băsescu şi dl George Pădure. Dle Traian Băsescu, de ce credeți că veți câştiga dvs. această bătălie pentru Primărie?

TB: Cred că o să câştig în primul rând pentru că nu mint. Angajamentele mele sunt strict legate de resursa financiară a Bucureştiului. Cred că o să câştig pentru că am reuşit să fac o Gară de Nord curată, mult mai curată decât sectoarele Capitalei, am putut să fac un aeroport Otopeni, am putut să fac 1800 km de şosele în România, am putut să fac linia de metrou Gara de Nord - 1 Mai. Toate sunt probe ale faptului că pot să fac! Dincolo de asta, nu am decât să doresc succes limitat contracandidaților mei, iar mie succesul cel mare.

DD: Dle Pădure.

PG: Am o mică corecție, Gara de Nord a fost făcută. Dvs. spuneți că ați zugrăvit-o?

TB: Am igienizat-o, am curățat-o, am curățat-o!

PG: Ați spus „am făcut Gara de Nord”.

TB: Da. Am făcut-o curată, decinu maie cum era, e altceva decât Bucureştiul.

DD: Vă rog, dle Pădure.

PG: Decât să mai spun din promisiuni şi să spuneți că mint, aş vrea să-mi permiteți să spun nu zece porunci, ci zece realizări.

TB: Da.

PG: Dacă îmi permiteți? Şi dați din cap dacă sunteți de accord cu ele.

TB: Deci eu. De ce îmi cereți aprobarea după ce ați

vorbit? Cereți cetățenilor.

PG: Da... Gata... Dvs. uitați-vă la cameră şi consideraţi că vorbeşte un bucureştean.

TB: Sigur.

PG: Ia uitați-vă! Rezolvat problema tarabelor din sectorul 1.

TB: Cu tot cu mafie? Cu tot cu mafia piețelor?

PG: Domnule, eu vorbesc de problema tarabelor, de comerțul stradal.

TB: Nu, nu! Dar mafia piețelor ați rezolvat-o?

PG: O să o rezolv ca primar general. Promit! Şi o să vedeți că se termină.

TB: Da de ce nu ați rezolvat-o ca primar de sector, dacă aveați putere?

PG: Singura primărie care are bursa locurilor de muncă, instituirea sfatului bătrânilor, 62 de locuri de joacă pentru copii. nu unul, două, aşa ca înainte de campanie, făcute de acum treiani! După treiani, finalizarea proiectelor care nu s-au realizat fiind primarul Pomponiu.

TB: N-ați avut noroc în viață!

PG: Proiectul BERT, da? A realizat Pădure proiectul Matache şi proiectul pieței Mureş.

TB: Da! Ale Primăriei Capitalei.

PG: Astea au fost proiecte şi eu le-am pus în aplicare!

TB: Ei le-au finanțat!

PG: Le-au finanțat, dar eu le-am pus în aplicare! Că nu ştiau să le pună!

TB: Dvs. ați fost diriginte de şantier.

DD: Vă reamintesc că nu putem sta o secundă peste ora 21:00.

PG: Am cumpărat cu banii câştigaţi de la tarabe o staţie de asfalt. Ştiaţi? Sunt prima primărie!

TB: Sigur că da!

PG: 73,6 km de stradă.

TB: Din 1 400, dle Pădure.

PG: Nu, nu! 1 400 e pe tot Bucureştiul.

TB: 1 400!

DD: Vă rog! Vă rog să finalizaţi şi pe urmă are cuvântul dl Băsescu.

PG: 9 738 în de canalizare, 9045 m.

TB: Cu Chitila ca în secolul 16.

PG: Am să vă spun ceva, un lucru foarte important, am făcut legătura între mine şi cetăţean printr-o linie telefonică permanentă, telefon 094333555, unde mâine vă aştept pe toţi cetăţenii din sector să sunaţi să-mi spuneţi dacă aţi fost mulţumit de realizările mele.

DD: Mai aveţi zece secunde, dle Băsescu.

TB: Sunt mulţumit, dar e prea puţin ca să puteţi aspira la funcţia de primar general.

PG: Am spus... Am spus că dau doar zece dintre ele!

TB: E prea puţin!

PG: Dle, mai lăsaţi-ne o oră, mai lăsaţi-ne o oră!

DD: Atât pentru această seară! Din păcate, v-aş lăsa, dar legea interzice campania electorală după ora 22:00 în România. Vor maificâteva ore începând de mâine seară de la ora 20:00.

PG: Mai venim şi mâine seară!

DD: Nu vă promit acest lucru! Mâine seară, în orice caz, la ora 20:00 nu rataţi emisiunea „Dan Diaconescu în direct”, pentru că nici nu ştiţi ce pierdeţi! Iată acum un gest surpriză al celor doi rivali, dl Traian Băsescu şi dl George Pădure, dacă vreţi mai puteţi da o dată. Rămâne ca publicul să decidă cine va fi primar general între George Pădure şi Traian Băsescu. Ne revedem mâine seară, nu rataţi emisiunea, că nu ştiţi ce pierdeţi!

Patronul Primar

PE TIMPUL MANDATULUI meu la primărie, Gepa a avut cel mai mult de suferit, pe de o parte din cauză că am neglijat-o din lipsă de timp, pe de alta din cauza crizei tot mai profunde a economiei româneşti. Din aceste motive, în 1997 am hotărât să o închid, lăsând orgoliile la o parte şi dând câmp de afirmare eficienței. Aşadar, decât să stau să număr banii pe care îi treceam lunar la capitolul „pierderi", mult mai bine mi s-a părut să-i număr pe cei care veneau din chirii. Am trecut deci la închirierea întregului spațiu. La început, am încercat să fac o galerie comercială cu 14 magazine mici. Nu am obținut rezultatele scontate, fiindcă se căutau magazinele mai mari. Am împărțit cei 1200 de metri în trei spații egale şi le-am oferit spre închiriere. Primul venit a fost Ro Bank, actualmente OTP, urmat de Cosmorom. Apoi a fost o perioadă de aşteptare cu acumulare de datorii, până la venirea Băncii Comerciale. Acum, toate spațiile sunt închiriate pentru cel puțin cinci ani. Vânzarea pe care ar fi trebuit s-o realizez pentru a avea un venit egal cu chiria primită ar fi fost de 250000 de dolari lunar, ceea ce era imposibil de atins atunci.

Orele de după primărie le petreceam cu o nouă

cunoştință, Lavinia. A rămas doi ani alături de mine. Era o fată destul de frumoasă şi tânără - de aici lipsa de experiență într-ale vieții. Am întâlnit-o la una din prezentările de modă la care am asistat, ea fiind singura care a ieşit în evidență. Teribilismul era principala ei trăsătură, secondat şi de egocentrism. Atât ea, cât şi cea care i-a luat locul nu au înțeles că, în relație fiind cu o personalitate, trebuie să ştii să te comporți ca o personalitate, deoarece nu ai decât două alternative: ori te autoexcluzi, ori înveți. Din păcate, Lavinia nu a reuşit să învețe, obligându-mă să rup relația destul de repede. Am trăit alături de ea doi ani, dar unul l-am petrecut din constrângere, căci mă aflam în campanie electorală şi un scandal public era inoportun.

Laviniei i-am cumpărat un Mercedes decapotabil cu care îi plăcea să se plimbe - spuneau unii „cu 2 pe oră" - pentru a fi remarcată. Când, printre alte bijuterii, i-am oferit un colier greu de peste 100 g de aur, a venit a doua zi spunând că „bunica nu crede că-i aur". Tot ce făcea era teribilism, laudă de sine şi invidie. Ca şi pe celelalte, relația cu mine a marcat-o, de vreme ce, cu toate că s-a căsătorit, încă mă mai caută. Ceea ce a urmat o lungă perioadă de vreme mia demonstrat fără echivoc cât de rău i-a părut că ne-am despărțit. De altfel, mi sa relatat că multe dintre femeile pe care le-am iubit ar fi spus: „De voi mai fi cu altul, el trebuie să fie ca Pădure".

După o perioadă în care mi-am revenit, pe la jumătatea mandatului de primar, am cunoscut-o pe Aura, cu care am rămas următorii trei ani. „Lapte şi miere" era această

relație la început, relație care a provocat unele controverse printre prietenele ei în special. Am crezut inițial că va fi o aventură de scurtă durată, deoarece auzisem multe despre ea şi nu doream să mă „încurc". Avea o fizionomie obişnuită, frumoasă fără a ieşi din comun, dar faptul că fizic ne potriveam foarte bine m-a făcut să continui a mă vedea cu ea zilnic. Am observat că imaginea ei se modifică treptat spre bine, tocmai datorită faptului că se îndrăgostea. Curând, ceea ce auzisem s-a dovedit neadevărat, motiv pentru care am hotărât să locuim împreună. În primul an şi jumătate, Aurei îi reuşise performanța să se certe cu mine doar de patru ori, în ciondăneli ce duraseră de fiecare dată cel mult zece minute. În această perioadă, chiar ne gândeam serios să avem un copil şi să rămânem toată viața împreună. Alinturile mele pentru ea erau uneori comice şi ne amuzau copios. Îi spuneam „Riri" şi prima dată când i-am spus pe nume, Aura, şi-a dat seama că eram foarte supărat.

„Laptele şi mierea" din viața noastră au ținut însă doar un an şi jumătate, după care relația a început să se degradeze. Simțeam că se schimbă şi i-am spus că purtarea ei trădează că se află în „noi căutări". Era o fată mai bună decât cele cu care avusesem de-a face până acum, am încercat să o formez în aşa fel, încât relația să poată dura. O învățam chiar unele lucruri împotriva mea. De foarte multe ori îmi dădea dreptate şi recunoştea că greşeşte. Lipsa autocontrolului şi obişnuința făceau însă ca greşelile să se repete şi să capete totodată consistență

şi gravitate. Am pus totul pe seama faptului că nu avea o preocupare şi am hotărât să-i fac şi o afacere care să-i placă.

Înainte de asta însă, am plecat amândoi, împreună cu Adela şi Claudiu, pentru prima dată în Statele Unite, unde timp de trei săptămâni am participat la un curs despre administrația locală şi parteneriatul public-privat. A fost mai mult o vacanță, petrecută de toți patru pe coasta de est a Americii, vizitând Washington, Baltimore, Philadelphia şi New-York. În cele două turnuri, „Gemenii", care erau încă la locul lor, am urcat până la etajul 105. A fost foarte frumos şi cred că toți patru vom ține minte toată viața această vacanță.

Numai această distracție m-a costat înjur de treizeci de mii de dolari, dar ea venea în urma altora în Franța, Germania şi Grecia, destul de costisitoare. De altfel, indiferent cu cine eram, micile vacanțe în străinătate făceau parte din „program", fiecare dintre cele care se lipeau de mine îmbogățindu-şi cunoştințele geografice cu câteva țări. Din acest punct de vedere, Elena a fost mai avantajată, deoarece am călătorit împreună cel puțin o dată la două luni. Am vizitat Europa, apoi am mers în Egipt într-o foarte frumoasă vacanță, una dintre cele în care m-am simțit cel mai bine în toată viața, şi nu neapărat datorită ei, ci întregului grup cu care ne-am însoțit. Atunci, timp de zece zile, am străbătut itinerare încântătoare de la Cairo până la Assuan, petrecând cu prietenii într-un autocar aproape două zile şi în deşert. Printre aceştia au fost Iosif Boda şi Dorel Abraham,

datorită cărora această vacanță s-a înfrumusețat cu amintiri de neuitat.

Aura, spre deosebire de Elena, a văzut împreună cu mine doar Turcia, Grecia, Germania, Belgia, Olanda, Ungaria şi Franța.

Tot în această perioadă m-am înscris şi la Facultatea de Drept, pe care am terminat-o atunci când am încheiat şi mandatul de primar. Sincer, mi-a fost destul de uşor, multe dintre lecții reprezentând partea teoretică a practicii pe care o făceam la primărie. Mai greu le-a fost fratelui meu Viorel şi lui Claudiu, care hotărâseră să-şi facă studiile universitare odată cu mine. Toți am terminat însă cu bine, fiind astăzi absolvenți ai Facultății de Drept.

În ceea ce mă priveşte, datorită Aurei m-am îndrăgostit şi mai mult de viața „la țară", mergând deseori la bunicii ei, la Săcăluşeşti, în Târgu Neamț, lângă Humuleşti. Încolțise puternic în mintea mea visul de a ajunge prin acele colțuri de țară, pe de o parte atras de farmecul locurilor, iar pe de alta de dragul celor doi bătrâni, pe care ajunsesem să-i îndrăgesc mult. Atât de mult, încât mă preocupam şi de sănătatea lor, în locul propriei lor familii. Pe unul l-am dus la o operație la ochi, redându-i vederea, iar celuilalt, tot printr-o intervenție chirurgicală, i-am rezolvat problema unui adenom de prostată. Preferam să merg la ei în locul oricărei alte destinații din țară sau din afara ei. Cu regret însă, despărțirea de Aura m-a obligat să uit acele meleaguri şi totodată pe cei doi bunici, ca şi pe cei doi pechinezi, Mimi şi Pix, pe care îi dusesem la ei.

După încheierea mandatului de primar, m-am ocupat

de lansarea afacerii pe care şi-o dorea Aura. Ceea ce o atrăgea era să aibă un salon de frumusețe. În doar două luni de la data când am luat noi decizia, acesta începea să funcționeze sub numele „Beauty Corner”. Bine organizat de mine şi supravegheat îndeaproape de Aura, a obținut rezultate foarte bune.

Cu toate că avea acum propria afacere, nu am ținut niciodată cont de veniturile ei, ci am continuat să „investesc” ca pentru toate celelalte. I-am oferit, pe lângă salonul de frumusețe, un jeep Honda, precum şi două apartamente, haine şi bijuterii de lux. Din păcate, după nişte episoade de telenovelă - după cum le-a denumit presa vremii -, am hotărât să rup această relație.

Telenovelă sau nu, cert este că, după ce fosta mea iubită Lavinia a făcut şi ea un salon de frumusețe la 50 de metri de al Aurei, aceasta s-a supărat atât de mult, încât, din invidie, i-a împrumutat şi ea puțin bărbatul. În această situație a trebuit să mă dau la o parte, măcar din demnitate şi bărbăție. Şi tot din demnitate şi bărbăție am considerat că un ultim gest de eleganță se impune față de Aura: interesul meu pentru ea nemaiexistând, am chemat-o pentru a trece integral afacerea „Beauty Corner” pe numele ei prin act notarial. Nu mai spera la acest lucru. I-am arătat astfel, la sfârşit, că eleganța comportamentului trebuie menținută până la capăt, existând altfel riscul uitării definitive a tot ce a fost mai frumos între noi.

Nu atât despărțirea, cât şocul produs de „violența” ei a mirat pe foarte mulți dintre cunoscuții noştri. Nu ştiu

dacă Aura a învățat ceva din toată această poveste sau dacă cel puțin a înțeles-o. Viața îți dă lecții pentru care, dacă nu eşti capabil să ți le însuşeşti, este posibil să ai curând de achitat o foarte scumpă „notă de plată".

În ce mă priveşte, mâncând zilnic timp de 4-5 luni doar câte 7-8 ciuperci, separarea de Aura s-a lăsat cu o pierdere în greutate de 12 kilograme în două luni, care, din fericire, mi-a convenit.

Practic, procesul de despărțire începuse cu două luni înainte, când, la o petrecere, Aura şi-a arătat lipsa de interes pentru relația noastră, comportându-se ca niciodată până atunci. Văzând cum se poartă, am întrebat-o în acea seară: „Cât ai de gând să stăm?" „O să stau cât voi dori; am chef să mă distrez în seara asta!" mi-a replicat, adăugând ceva ce mi-a amintit şi de Roxana: „Mi-e scârbă de tine!" I-am spus că mai stau puțin şi plec, iar ea mi-a aruncat un „poți pleca! „ plin de nepăsare.

Am considerat necesar să-i las bani pentru taxi şi m-am întors acasă. Aici, din păcate, i-am găsit pe mama şi pe tata. Veniseră în aceeaşi zi în vizită la noi. De supărare, i-am rugat să plece dimineață la Constanța, fiindcă voiam să rămân singur. Aura nu s-a întors acasă, hotărând să doarmă la o prietenă din Chişinău, cu al cărei nume însă nu vreau să murdăresc paginile amintirilor mele. Totul se petrecea cu trei zile înainte de ziua mea de nume, Sfântul Gheorghe, pe care doream să-l sărbătoresc cu tata, iar după două zile urma ziua mea de naştere. Nu am mai serbat nici Sfântul Gheorghe, nici

ziua de naştere şi nici Paştele, care a fost după zece zile. De altfel, în toată această perioadă nu am putut gusta bucuriile primăverii sau ale sărbătorilor. Trei săptămâni am stat despărțiți, timp în care i-am trimis Aurei scrisori şi poezii, rugând-o să mă ierte. Cu toate că nu eu eram vinovatul, am ales să joc rolul celui care „a greşit" şi îşi cere iertare. Fără să-şi dea seama de acest lucru, Aura a intrat în „joc", „m-a iertat" şi a revenit acasă, unde după doar o lună nu a mai rezistat: a plecat în Grecia, lăsând doar un bilet pe masă, ceea ce m-a făcut să „reziliez" colaborarea cu ea definitiv. După doar trei zile de „doliu" după mine, Aura se plimba cu soțul Laviniei pe plaja din Mamaia. Acesta însă, după numai o săptămână, s-a împăcat cu fosta nevastă.

În acest interval, m-am luptat să repun Gepa „pe picioare", înlocuind gama de articole electronice, pe care le vindeam în mod tradițional, cu mobilier decorativ, canapele din piele naturală şi ecologică şi articole de iluminat modern. Imediat după mandatul de primar încercasem comerțul cu produse speciale şi arme şi, timp de 16 luni, am trimis peste 4 500 de corespondențe în străinătate, printr-o nouă firmă denumită Rom-Trade-Special, dar nu am obținut niciun rezultat, deoarece nu făceam parte din niciun „club".

Aceasta a fost şi perioada în care, fără măcar să-mi dau seama, am scăpat de un mare handicap al meu, învățând să lucrez foarte bine pe computer şi internet, ceea ce nici măcar nu visam vreodată. Am fost în această chestiune un autodidact.

În acest timp, Claudiu a revenit să lucreze cu mine, după şapte luni de despărțire. Mă supărasem pe el fiindcă, cerându-i să mă garanteze cu casa lui la o bancă pentru un credit, m-a refuzat. Casa i-o cumpărasem eu. Mi-a arătat astfel că nu mă pot baza pe el decât până la un anumit punct. În cele şapte luni, un prieten al nostru, ca să-l ajute, l-a luat pe lângă el în distribuția articolelor Samsonite în România, dar în scurt timp Claudiu a plecat singur de la el: n-a suportat regimul. Mi-am dat seama că, în ce mă priveşte, şi-a primit lecția şi l-am reangajat.

Ca un făcut, perioada care a urmat după despărțirea de Aura începuse să fie din ce în ce mai îmbelşugată atât pentru tranzacții, cât şi pentru mine, personal. Cifra de afaceri creştea permanent, iar eu mi-am rezolvat marile probleme financiare care mă apăsau de câtva timp. Ajunsesem să vând uneori doar într-o singură zi dublu față de cât vindeam pe vremea Aurei într-o lună întreagă. De altfel, când eram cu Aura, ea deseori se întreba dacă nu cumva îmi merge prost din cauza ei.

Cu toate că sunt foarte superstițios de fel, n-aş putea afirma că din pricina unei persoane poate să-ți meargă bine sau rău, chiar dacă se spune că „femeia te ridică, femeia te coboară”. În cel mai rău caz, cred că femeia de lângă mine a contribuit numai la „tonus”, fără să-mi influențeze însă cariera. Fiecare dintre cele cu care am rămas mai mult timp şi-a avut simbolul zodiei, alături de al meu şi al lui Claudiu, pe fațada casei, sculptat într-o placă de marmură de cincizeci de centimetri pătrați. Astfel, au apărut rând pe rând un săgetător, pentru zodia

Elenei, un berbec, semnul Laviniei, şi o balanță, pentru Aura. Pentru altele, până să mă gândesc eu la schimbarea însemnelor de pe fațadă, operația devenea inutilă, trecerea efemeră a noii venite clasându-se la capitolul aventuri. Dăltuirea în marmură a însemnelor zodiacale dovedea temeinicia hotărârii mele de a rămâne definitiv cu acea femeie.

Deşi intențiile mele erau din cele mai bune, toate au arătat că se satură repede din „tortul" pus la dispoziție, luând doar câteva „felii", fără să-şi dea seama că-l puteau lua cu totul. Iar eu abia acum înțelegeam că întregul tort l-ar putea lua numai o femeie adevărată şi că cele adevărate nu prea există până la 30 de ani. Mai ales că, de regulă, ele devin „adevărate" cu trecerea timpului şi nu se nasc aşa. În funcție de cel din preajmă sau de familie, unele reuşesc realmente, după 30 de ani, să ştie ce înseamnă să fii cu adevărat femeie şi chiar să şi fie. Din cele trei calități ce trebuiau îndeplinite...înpat,...în gospodărie şi...în societate, ultima era cel mai greu de atins. Prezența în societate îngloba totul şi totul costa: ținută, igienă, comportament, comunicare şi multe altele. Erau perioade când preferam unei legături oarecare singurătatea, combinată cu aventura. În viziunea mea eram îndreptățit să fiu pretențios, fiindcă investeam, „dădeam" de fiecare dată sufleteşte, sentimental sau chiar material celei de lângă mine şi socoteam că merit să primesc, la rândul meu, la fel. În general, bucuria oferită celei de lângă mine, indiferent prin ce gest, mă făcea să mă simt fericit.

La fel cum simțeam şi atunci când, primar fiind, puteam soluționa cererea vreunui cetățean ce venea la mine să i-o rezolv. Cele mai mari bucurii le-am făcut celor pe care i-am putut ajuta cu locuința. Nu am repartizat multe locuințe ca primar, dar am făcut-o pe criterii judicioase şi verificând situațiile pe teren. Țineam cont foarte mult de propunerile şefei de serviciu locativ, deoarece, lucrând mult timp în primărie, avea o vastă experiență, astfel încât nu am avut, pe vremea mandatului meu, niciun scandal pe teme locative. De altfel, mă înconjurasem de lucrători în vârstă şi cu experiență în primărie, ştiind că sunt deprinşi cu disciplina din perioada ceauşistă şi că pe aceştia mă pot baza. Pe mulți dintre ei i-am oprit şi după pensionare lângă mine.

Din păcate, succesorii mei nu au avut considerente asemănătoare pe aceste teme. Cu toate că bugetul le-a fost substanțial mărit prin descentralizarea produsă de guvernul Năstase, ambii primari ce mi-au urmat au fost preocupați doar de cheltuirea cât mai uşor a banului public, cât mai multe lucrări fiind atribuite direct şi nu prin licitație, astfel încât să se poată face plăți pentru „toată" lumea, fără prea mult zgomot. Şi când spun că bugetul a fost substanțial mărit, spun că el a crescut față de bugetul pe care eu îl aveam de peste 1000 de ori. Unul dintre primari a reparat foarte multe borduri cu firma proprie, iar celălalt a plantat foarte multe panseluțe şi a făcut reabilitare termică. Ambele sau realizat prin sistemul de pulverizare a banului public în buzunarul

tuturor, fiecare având câte ceva ca la „Cina cea de taină”, astfel încât să existe mulțumire şi linişte.

La terminarea mandatului de primar, am strâns toți funcționarii primăriei ca să le mulțumesc şi i-am rugat totodată ca, doar după şase luni de la despărțirea noastră, să tragă concluziile în legătură cu colaborarea ce am avut-o, pentru a putea face comparații. Şi într-adevăr, după şase luni, întreg personalul primăriei declara peste tot că „aşa primar bun nu a mai avut niciodată Sectorul 1”. Bineînțeles, în afara noilor primari aleşi după mine, care încercau uneori sămi denigreze activitatea. Țin minte o întâmplare care m-a făcut să constat până unde poate duce mitocănia unui om. După patru ani de când terminasem mandatul, noul primar care i-a urmat lui Vasile Gherasim a fost Andrei Chiliman. Cunoscându-l foarte bine din vremea în care am candidat din partea lor, am decis să merg la el după câştigarea mandatului, pentru a-l felicita, a-l asigura de sprijinul meu şi pentru a-i duce cadou un stilou de aur Mont Blanc, pe care gravasem numele „Andrei Chiliman”. Ei bine, când m-am dus, m-a văzut prin uşa deschisă, dar mi-a transmis prin secretară că, dacă doresc ceva, trebuie să vin la audiență. (Sic!)

Mulțumirea, ce o simți când foşti angajați te vorbesc de bine chiar fără ca tu să fii de față nu poate fi decât sufletească, mai ales că, la terminare, ştiam că am făcut totul doar pentru „glorie”. Acesta cred că a fost şi motivul pentru care întoarcerea mea în lumea afacerilor mi s-a părut firească şi s-a produs fără să întâmpin greutăți.

Le-am spus tuturor că în viață poți să urci sau să cobori în funcții fără ca asta să-ți schimbe firea sau comportamentul. Nu mi-a plăcut să epatez sau să mă dau în stambă nici ca om politic şi nici ca om de afaceri, controlându-mă cât puteam de mult prin modestie, chiar dacă în vremurile când dețineam demnități erau oameni care îmi spuneau că doresc doar să mă atingă. Eram conştient că, indiferent de ce eşti, cine eşti sau câți bani ai, dezbrăcat eşti la fel ca oricare altul, Dumnezeu fiind doar unul. Mulți mă întrebau câți bani am, ce mai doresc de la viață, ce-mi place mai mult şi rămâneau surprinşi când le spuneam că nu doresc decât să fiu sănătos, că cel mai mult îmi place să citesc stând pe iarbă la umbra unui copac. Dar nu m-am grozăvit niciodată cu câți bani am şi nici să stau cu poza-n Top 300. Apropo, ce ar fi să comparăm valoarea oricărui bogătaş din Top 300 cu valoarea lui Octavian Paler, de exemplu? Dar oare câți din Top 300 ştiu ceva de Octavian Paler sau i-au citit vreo carte?

În perioada de după despărțirea de Aura, aparițiile mele în presă s-au înmulțit tocmai datorită modului în care relația cu ea a luat sfârşit. Unele ziare şi reviste mă sunau cu întrebări din cele mai diverse, iar eu încercam pe cât posibil să nu dau curs curiozității jurnalistice. Posturile de televiziune Acasă şi OTV au fost cele cărora le-am onorat invitațiile, discuțiile vizând aspectele vieții unui om de afaceri în raport cu traiul de toate zilele. La postul de televiziune Antena 1, am acceptat invitația realizatorului, condiționând-o însă de programarea ei

într-o sâmbătă la ora 9 dimineața. Discuția trebuia trebuia să fie axată pe „timpul liber”, vacanță şi alte asemenea.

Dar nu emisiunea a fost ceea ce merită povestit, ci cunoştința cu o fată, Corina, pe care, când am remarcat-o, l-am întrebat direct pe colegul ei dacă nu ar vrea să plece să mă lase singur cu ea. Se spunea despre ea că „era foarte sexoasă” şi, într-adevăr, când am văzut-o, mi s-au înmuiat picioarele. Nicidecum din cauza camerelor de luat vederi, ci din cauza pieptului ei, care dădea pe afară ca laptele pe foc. Ceea ce m-a bucurat a fost că, la finalul emisiunii, am reuşit neaşteptat să-i obțin numărul de telefon. Am sunat-o, dar lucrurile nu stăteau aşa cum mi le închipuiam eu. Nu a fost de acord să ne vedem decât după câteva încercări, întâlnirea urmând să aibă loc la mine la birou. Într-un sfârşit, „sexoasa” a sosit, dându-mi fiori numai la gândul că stă cu mine de vorbă în birou. Şi Corina s-a dovedit să aibă pe atât de multă minte, pe cât de mult piept avea. Era o moldoveancă venită de şase ani în Bucureşti, pe care însă nu reuşise nimeni să o contamineze prea mult cu virusul figurantelor de pe aici. Bune sau rele, aceste însuşiri ale ei mi-au plăcut, ceea ce m-a făcut să perseverez. Într-un sfârşit am reuşit să-i smulg o promisiune de a ieşi împreună la un restaurant. A venit la prima noastră întâlnire direct de la serviciu, fără aranjamente protocolare sau de decor, „decorul” purtându-l permanent cu ea, între şolduri şi gât. Şi, ca să se înțeleagă, trebuie spus că, atunci când am vrut să-i fac

un cadou, m-am gândit să-i iau un set de lenjerie fină. Sutienul a fost cel mai mare pe care îl aveau în stoc: numărul 3B.

Înainte de a termina cina la care ieşisem împreună, i-am propus să vină să-mi vadă cățeii, Rita şi Coca, doi bişoni albi de o mare frumusețe. Nu atât să-mi vadă cățeii mă interesa, cât să-mi accepte invitația de a veni cu mine acasă.

Foarte natural însă, Corina m-a anunțat că ea merge acasă la ea, iar eu la mine. Şi totuşi... îmi căşunase pe ea. Începusem să ne trimitem mesaje scrise prin telefon şi în scurt timp am căpătat şi la acest capitol o experiență de invidiat. Simțeam din mesajele ei că în scurt timp „ciocnirea" va avea loc. Şi, într-adevăr, a avut loc, la mine acasă, după care am primit unul dintre cele mai frumoase mesaje de la ea: „Eşti cea mai frumoasă întâmplare a vieții mele. Ştiu că nu sunt aşa cum meriți tu, dar poate voi deveni pentru că te iubesc. „ M-am simțit foarte bine şi totodată mi-am dat seama că se năştea o nouă iubire.

De această dată însă, din mai multe motive, ea trebuia să stea la ea, iar eu la mine. Pe lângă agitația ce o caracteriza, Corina începea să se agite şi pentru locul ei de muncă, la care ținea foarte mult. Totodată, deşi am încercat să ne apropiem şi să obțin reciprocitatea sentimentelor mele, m-am lovit de o reținere pe care mi-a fost imposibil să o înlătur. Avea un comportament deosebit, frumos, dar era prea timidă şi preocupată să-mi demonstreze conduita ei de o rigidă moralitate, precum şi cumințenia ei. Totodată, simțeam că este absorbită de

problemele profesionale, că viața ei se desfăşoară pe mai multe fronturi. Acestea au fost motivele pentru care, până la urmă, nu s-a înfiripat o relație trainică.

Timp de cinci luni, atât ea cât şi multe altele se programau seară de seară, pe parcursul unei întregi veri, uneori fiind chiar obligat să refuz pe vreuna dintre ele. Deoarece aveam un prieten, Nicu, cu care ieşeam, le recomandam şi lor să-şi ia câte o prietenă, antrenul fiind mult mai plăcut.

Am continuat să zbor „din floare-n floare”, până când o altă femeie a reuşit să mă oprească: Petra.

O nouă viață: Petra

ERA TOAMNĂ TÂRZIE deja şi trecuseră mai bine de cinci luni de la despărțirea de Aura. Îmi revenisem, eram în formă şi zilnic, la ora şapte seara, ieşeam cu bunul meu prieten Nicu să mâncăm şi, de ce nu, să ne distrăm.

Nicu era un fost bodyguard, atlet simpatic şi bine făcut, care a lucrat pentru mine în timpul campaniei electorale din 1998 şi după aceea. Firi compatibile la multe „rele", am rămas prieteni, de multe ori mergând chiar împreună în vacanțe.

Venise sezonul ploilor, frunzele începuseră să cadă şi nu se mai putea sta la mese afară. Terasa Angel's era plină de apă, iar în parcul Herăstrău mai bine te aruncai în lac decât să te plimbi. Am dat un telefon să rezerv o masă la Bote, un mic bar cochet, cu restaurant, dar care niciodată nu m-a atras, fiindcă alegeam întotdeauna localuri mai mari, cu mai multă lume şi antren. Era o zi de joi, ziua în care începea weekend-ul pentru cei care nu mai aveau răbdare sau serviciu, din păcate şi eu numărându-mă printre cei din prima categorie. Ştiindu-mă de client bun, băieții mi-au spus, „sigur, puteți veni", chiar dacă atunci când am ajuns nu aveau nici-o masă liberă. Aşa se face că am fost mulțumit că

ne-au aşezat la o masă mai mare, ocupată parțial de două fete: Petra şi Agata.

Poza 11 Întâlnirea cu Petra (făcând cunoştinţă cu Petra)

Şi aici s-a rupt filmul ultimelor şase luni. Petra a spus: stop! Cum a făcut ea, cum n-a făcut, fata mi-a plăcut, chiar dacă am văzut-o la lumina lumânării aprinse pe masa la care mă aşezasem. Mai târziu aveam să înțeleg că este, practic, cam ceea ce îmi doream: ca zodie o răcuşoară, tânără, frumuşică, cuminte, fără fițe, țărăncuță de prin Argeş, care putea, cu mici retuşuri, să stea lângă oricare alta pe podiumul romăncelor frumoase. Mai mult, nici nu mă cunoştea, ceea ce mi-a convenit şi îmi doream de mult.

Am deschis câteva sticle de şampanie, wisky etc. Am dansat, am vorbit, mi-am ars din greşeală haina costumului cu țigara şi, tot din greşeală, mi-am dat seama că se făcuse ora 5.00 dimineața. Am rugat-o pe Petra, bineînțeles, să vină să-mi vadă cățeii. Şi a venit, şi am vorbit despre prezent şi despre viitor, despre mine şi despre ea, încercând să o fac să înțeleagă că mă interesează.

După două săptămâni în care am stat când la ea, când la mine, ne-am hotărât să locuim împreună la mine, unde aveam toate detaliile puse la punct. Un lucru a fost foarte bine făcut din capul locului: stabilirea „regulilor” de conviețuire. Am sesizat încă de la început un anume mod al ei de a vorbi în cazul în care nu-i convenea ceva, mod care mi-a displăcut încă de la primele discuții. I-am spus

atunci că, dacă vom fi împreună, trebuie să evite răspunsurile arogante, pentru că acestea ar putea pricinui ruperea legăturii noastre.

Relația cu Petra s-a dovedit a fi cea mai bună dintre cele avute cu alte femei din viața mea. Dacă pe aproape toate celelalte iubite la un moment dat le înşelasem cu altele, pot spune că la acest capitol, dar şi la ieşiri în străinătate, Petra a fost privilegiată. Din punct de vedere financiar înfloream, amândoi ne simțeam bine unul cu altul, ea era o gospodină desăvârşită, weekend-urile le făcea mai mereu la țară la ea, mă asculta, mă respecta, amândoi nu aveam ochi decât unul pentru celălalt. Toate acestea au avut ca rezultat faptul că legătura noastră a durat cel mai mult. Cei peste şase ani petrecuți împreună m-au făcut să mă depărtez de viața publică, căci ei nu prea îi plăcea să mă plasez „în față".

Poza 12 După două luni, în Egipt cu Petra

În ceea ce mă privea, totul era bine şi frumos. Împreună cu Petra, Claudiu şi viitoarea lui soție am fost din nou în Egipt şi Thailanda. Au urmat apoi vacanțe petrecute numai cu Petra în Grecia, Turcia, din nou Thailanda (doi ani la rând), Singapore, Hong-Kong, Bruxelles, Paris, Caraibe şi, nu în ultimul rând, o croazieră „eşuată" pe Marea Mediterană.

Ne spusesem că, dacă tot am văzut atâtea, hai să vedem cum este şi pe unul din cele mai mari vapoare de croazieră din lume, cel al companiei Royal Caraibean „Voyager of the Seas", nedându-ne seama că un

asemenea vapor, cu 16 etaje, 4000 de turişti, 8 restaurante şi multe altele, nu este ceva potrivit pentru noi. Nouă ne plăceau vacanţele relaxate, când te trezeşti la ora la care vrei, mănânci ce şi unde vrei şi, mai ales - cu excepţia regulilor de bună convieţuire - nu ai reguli. Or, atunci când urci pe un vapor, primele lucruri de care iei cunoştinţă sunt regulile. Greşeala a fost că am crezut că vom vizita porturile din Mediterana, fără să ne dăm seama că vaporul urma să rămână ancorat în radă, iar noi vom ajunge pe uscat cu un autobuz sau o şalupă. Şi de aici şi regulile: trezeşte-te la 6.30 ca să mănânci la 7, ca să prinzi autobuzul la 7.30. Altminteri, trebuia să stai toată ziua pe navă. Cam aşa s-a întâmplat atunci când, după primele trei zile, am dat telefon acasă să ni se ia două bilete de avion şi, la Roma, am plecat retur spre Bucureşti, lăsând goală cabina noastră de pe vas. Am fost mulţumit cel puţin că a văzut şi Petra cum este pe o navă, cum se văd marea şi spuma ei la plecare, la sosire, la ancorare, şi multe, multe altele pe care eu le ştiam de pe timpul vieţii de marinar.

Cele mai frumoase vacanţe au fost cele petrecute în Thailanda, Singapore, Hong Kong şi Insulele Caraibe, unde, la o asemenea depărtare de ţară, pe timpul iernii, când acolo respirai aer de început de vară, gândul mă făcea să compar aceste locuri cu cele pe care speram să le întâlnesc în rai.

Poza 13 Cu Petra în Thailanda
Poza 14 Cu Petra şi doi tigri la Zoo Phuket

Atât pe durata legăturii mele cu Petra, cât şi înainte de aceasta, a trebuit să mă ocup de o serie de rude, care apelau la mine pentru toate soiurile de tratamente şi controale medicale. Chiar dacă nu eram doctor, ştiau că între cunoştinţele mele existau specialişti pentru orice afecţiune. Aşa am ajuns de 4-5 ori cu mama la Spitalul Militar, la cardiologie, cu fratele Viorel o dată, dar bine, şi cu tata de alte câteva ori. Alţii, ca fostul socru sau chiar rude ale prietenelor, au avut parte de asistenţa mea pentru diverse operaţii. Viorel a avut o complicaţie la inimă, o endocardită, pentru care a şi tras trei luni, operaţia pe cord fiind cea care i-a salvat în cele din urmă viaţa.

Oricum, toţi aceşti medici m-au ajutat şi pe mine să aflu care mai era starea propriei mele sănătăţi, în situaţia în care eu eram cel care trebuia să ţin în viaţă, la propriu şi la figurat, pe alţii. Aşa am aflat, după controale pe care le făceam anual, că ajunsesem la vârsta de 55 de ani destul de bine. Inima dădea totuşi semne că trebuie să fiu atent cu ceea ce băgam în gură, mai ales că, la această vârstă, încă fumam. Chiar dacă nu renunţasem la ţigări, fusesem, de felul meu, un ipohondru înrăit. Citeam foarte multă medicină, ceea ce m-a ajutat să mă apăr. Am lăsat fumatul şi toată viaţa am luat suplimente de vitamine şi minerale. Mai nou, de trei ani, nu rămân o zi fără o mică aspirină, omega 3 şi un anticolesterol.

După primul an, Petra începuse să se plictisească acasă, ceea ce m-a făcut să-i caut o preocupare. Împreună cu ea, m-am gândit să se apuce să

confecționeze aranjamente florale printr-o firmă pe care i-am deschis-o, aranjamente pe care urma să le vând eu în magazin. A început cu elan, deşi nu era deloc uşor, iar vânzarea lor nu era atât de motivantă.

La începutul verii 2005, trei greci au venit la magazinul meu şi mi-au oferit mobilă grecească în consignație. Multe dintre afaceri le-am făcut fără niciun capital propriu. Cu toate acestea, cei care mă cunoşteau îmi ofereau mărfurile spre vânzare bazându-se pe seriozitatea şi cinstea mea. Am hotărât împreună cu ei să facem un plan de afaceri şi să mai deschidem magazine cu mobila lor şi cu alta românească sau de prin alte țări, mai ales că eu am socotit întotdeauna că mobila este un articol bun, vandabil şi aducător de profit.

Primul magazin i l-am făcut Petrei. S-a întâmplat la fel cum s-a întâmplat cu magazinul GEPA. Am căutat un spațiu mic, bun şi ieftin, dar am găsit unul mare bun şi ieftin. Am umplut magazinul cu mobila grecilor şi cu produse ale unor fabrici româneşti, livrate toate în sistem de consignație, am stabilit sistemul de lucru şi am angajat oameni, Petra dovedindu-se cea mai bună ucenică. După opt-nouă luni, nici nu mai trebuia să trec pe la magazin. Primeam zilnic rapoarte după scheme concepute de mine, iar prezența mea nu mai era necesară. Micul meu magazin începuse acum să nu mai meargă. Când cineva căuta mobilă de la Gepa, se ducea la marele magazin al Petrei, denumit cu multă pompă şi reclamă „Mobilă Gepa”.

În acest timp, principala mea preocupare era să

aprovizionez cele 24 de magazine Metro cu canapele. Aveam camioanele noastre, care în fiecare luni dimineață plecau pe trei-patru rute în toată România. Vindeam câte patru mii de seturi de canapele pe an, deținând în acea perioadă exclusivitate de livrare în rețeaua Metro pentru aceste produse. Ajunsesem să dezvoltăm, împreună cu fabricanții, anumite modele cerute de piață. Mai mult, am început asamblarea seturilor într-o secție improvizată, luând perna, scheletul şi materialele de la trei furnizori. Am reorganizat activitatea, am închis magazinul cel mic şi am închiriat birouri de unde să pot coordona totul.

Visul meu era însă altul: să intru pe piața imobiliară. Pentru aceasta trebuia să vând mai întâi magazinul de pe Calea Dorobanți. Afacerea cu Metro s-a dovedit a fi mai cu seamă „asistență socială" pentru clienții Metro şi angajații Gepa, ca urmare neputând să cresc prețurile.

Între timp, reuşisem să deschid împreună cu Petra şi alte magazine la Galați, Turnu Severin, Buzău, pe care însă, la cererea viitorului partener, a trebuit să le închid după şase luni de funcționare.

În primăvara anului 2006, am reuşit să vând magazinul, iar acest lucru s-a întâmplat tocmai atunci când Leo, partenerul meu „de-o viață", s-a întors, având aceleaşi planuri ca mine: afacerile imobiliare.

Stresul era foarte mare şi zilnic atât eu, cât şi Petra plecam dimineața râzând la serviciu, iar pe seară reveneam amândoi stresați, nervoşi şi fără chef. Poate acestea, poate altele au făcut ca, încet, încet, Petra să se schimbe. După mai bine de patru ani, relația începea să

se deterioreze. Nu am avut niciodată motive să o acuz de infidelitate, dar erau o serie de cuvinte şi în special aroganța ei care mă deranjau enorm. Simțeam din ce în ce mai mult că nu mai pot suporta. Ajunsesem să ne întrebăm amândoi de ce n-am observat acest comportament al ei în primii noştri patru ani. De ce au început discuțiile? Era nemulțumită fiindcă trecusem doar o parte a casei pe numele ei? Fiindcă îi cumpăram maşini, în şase ani un Golf, un Sportage şi un Mercedes ML? Sau fiindcă aveam mereu față de ea gesturi de tandrețe? Îi făcusem şi un testament, gândindu-mă că, nefiind deocamdată căsătoriți, dacă mi s-ar fi întâmplat ceva, să-i rămână jumătate din avere. Cu toate că ne iubeam, începusem să ne certăm. Vedeam amândoi că alții se ceartă din pricină că se înşelau, că beau, că n-aveau bani, că se jigneau şi provocau scandaluri ori se băteau, dar noi nu păcătuiam cu niciuna din toate acestea. Uneori chiar nu ştiam de la ce pornea cearta noastră.

Personal, am pus această schimbare a ei pe seama felului în care mă comportam eu. Cu cât făceam mai mult, cu atât reacționam mai intens la orice gest al ei. Petra spunea însă că eu m-am schimbat, deoarece, cu cât fac mai mult, cu atât aştept şi de la ea mai mult, or ea este aceeaşi. Mi se părea că nu mai există apreciere şi respect între noi. Ajungeam uneori la certuri destul de violente, chiar dacă niciunul din noi nu îl lovea pe celălalt decât prin vorbe. După câteva zile în care păream a trăi ca doi străini, niciunul nu dorea să-şi asume responsabilitatea

vreunei decizii care putea fi regretată mai târziu. Astfel, treceam din nou peste toate şi o luam de la început.

Într-adevăr, era o gospodină desăvârşită, ne înțelegeam binişor şi căuta să mă susțină când îi ceream ceva, dar atunci când trebuia să-şi motiveze ideile, de multe ori greşite, uita de tot. Avea un stil de a contrazice, de a vorbi şi chiar jigni în astfel de situații, de te făcea să-ți muşti limba ca să te abții şi renunțai la orice argument.

Îşi dăduse seama că nu sunt zgârcit - şi i-o demonstrasem din plin -, dar avea probabil nesiguranțe în ce priveşte viitorul ei, multe dintre discuții plecând chiar de la bani. Nici măcar testamentul formulat de mine nu o mai interesa. Banii şi familia ei, alcătuită din mamă, tată şi frate, erau două subiecte tabu, lucru pe care eu l-am înțeles mai târziu. Orice considerente legate de prietenie sau de sentimentele noastre dispărea atunci când ceva referitor la familia ei era pus în discuție. Modul în care ne certam pornind de la orice îi privea pe-ai ei m-a făcut ca, după şase ani, să nu mai cred că prietenia cu Petra va dura la nesfârşit. Ne certam destul de des, iar Petra punea foarte multă pasiune în toate aceste discuții, uitând care e rolul şi locul femeii în familie, dorind de fiecare dată să aibă ultimul cuvânt. Cu toate acestea, avea în purtarea ei lucruri care compensau neajunsuri, lucruri care echilibrau relația noastră, ceea ce m-a făcut să rămân alături de ea atâta timp, în comparație cu oricare alta dinaintea ei. Cu toată rigiditatea dovedită în multe dintre situații, Petra era şi rămânea un Rac, cu o

sensibilitate rar întâlnită la multe dintre femeile pe care le-am cunoscut, coordonata principală a preocupărilor ei fiind familia, împlinită în toate laturile ei. Timpul a dovedit că, într-adevăr, era o gospodină perfectă, o doamnă în societate şi, mai târziu, o mamă cum puține sunt. Şi poate tocmai faptul că ne iubeam era ceea ce ne făcea ca uneori să ne certăm. Cu timpul, atât ea, cât şi eu, lăsam de la noi, încercând prin flexibilitate să evităm certurile. Şi ceea ce era de asemeni foarte adevărat era că atât eu, cât şi ea eram două firi foarte, foarte temperamentale.

La fiecare două-trei săptămâni ne plăcea să plecăm din Bucureşti şi stăteam de vineri până duminică seara la părinții ei, la țară. Era atât de frumos, încât uitam şi de Poiana Braşov, lăsând orice alt loc pentru o curte plină de iarbă şi flori, cireşi, meri şi viță-de-vie, cu o casă bătrânească aşezată la capul unui sat, printre dealurile județului Argeş, pe malul Topologului, în satul Bârseşti, lângă Tigveni. Aici am înțeles ce înseamnă adevărata țuică de prune, creşterea animalelor, jocul popular - în special sârba -, viața la țară şi am descoperit oameni pe care îi preferam multor bucureşteni. De şase ani, Paştele şi Crăciunul nu-l mai serbam în altă parte decât aici.

Îmi plăcea foarte mult să stau în curte, să respir aerul curat al dimineților acestor meleaguri, să stau la umbra unui copac pe iarbă şi să citesc, visul meu de totdeauna. Uneori chiar adormeam în curte, nefiind nimic care, chiar din greşeală, să facă vreun zgomot pentru a mă trezi. Ne plăcea atât de mult şi ne simțeam atât de bine, încât chiar

ne gândeam ca, peste câțiva ani, să venim să stăm mai mult pe aici. De multe ori îi luam şi pe ai mei, mama, ajunsă la 78 de ani şi tata la 87, care adulmecau ca nişte miei, încă de când soseau şi până în ultima clipă dinaintea urcării în maşină, la plecare, tot ce putea să le amintească de tinerețe şi copilărie.

Am început în vara anului 2006 primul meu proiect imobiliar prin cumpărarea terenului. Găsisem lângă podul Constanța aproape 6000 de metri de teren liber, pe care, după ce m-am gândit îndelung, l-am cumpărat cu aproape două milioane de euro. Am dat drumul planurilor de arhitectură pe un PUZ gata aprobat, astfel încât la sfârşitul lui octombrie eram aproape gata cu toate actele.

Am mai făcut unele modificări, sfătuit fiind de Moshe, Leo şi Serge, cărora mai târziu le-am vândut 70% din firmă, deoarece m-am gândit la susținerea financiară promisă de ei şi la faptul că urma să împărțim totul jumătate-jumătate, deciziile urmând a le lua în unanimitate, eu fiind directorul companiei.

În primăvara 2007, proiectul meu, denumit Metropolis, a început lucrările de construcție. Totul a mers conform graficului, cu o echipă formată din doi oameni care mi-au devenit prieteni: Michael, din partea firmei Manager de Proiect „Gleeds", şi Vasile, constructor şi totodată cel de la care cumpărasem terenul. Am obținut o finanțare de 20,5 milioane de euro şi, după o foarte bună campanie publicitară, în 5 luni proiectul a fost vândut. Era „febra imobiliarelor" şi am prins-o exact atunci când puteam spune că avea peste 40 de grade la umbră. De altfel,

acesta a fost norocul nostru, deoarece, la terminarea vânzărilor celor aproape 300 de apartamente, ne-am pomenit cu criza: criza imobiliarelor din America ajunsese şi în România.

Cel de-al doilea proiect, Sigma Residence&Gardens, cu 1500 de apartamente, a trebuit să-l întârziem tocmai din cauza crizei, în final asociații cerându-mi să adopt calea insolvenței întregii afaceri, urmare a lipsei finanțării promise de bancă cu doar o lună înainte ca economia românească să înceapă să decadă.

La sfârşitul anului 2008, aşa cum era prevăzut atât în contractele clienților, cât şi în contractul pe care îl aveam cu constructorul, Metropolis ajungea la momentul predării. A fost o muncă foarte grea, dar foarte frumoasă şi plină de reuşite. Intrasem cu dreptul în această lume a imobiliarelor şi am realizat unul din proiectele cele mai de succes din România, cu o valoare de 48 de milioane de euro. Totul, absolut totul, se desfăşurase sub bagheta mea. Moshe şi Leo veneau câte două zile, o dată sau de două ori pe lună. Cu toate că aproape de sfârşitul lui 2008 credeam că voi avea şi rezultatul în buzunar, nu a fost să fie. 129 de apartamente cumpărate de un grup spaniol şi câțiva români mi-au fost returnate, avansul de 30% rămânând totuşi în posesia noastră. Contractele erau foarte bine întocmite, ceea ce m-a făcut să cred că aceiaşi cumpărători vor reveni după ce îşi vor rezolva problemele. Mi se părea că toată această operațiune de reziliere unilaterală a contractelor este de fapt o acțiune în forță pentru ca, pe timp de criză, să coborâm prețul la

care vândusem, ceea ce însă nu am făcut. Neavând niciun fel de datorie, am decis să aşteptăm vremuri mai bune. Ori, poate, o autoritate cu nevoie de case, care să le cumpere la pachet.

Surprize, surprize, la 55 de ani

ÎN ACEASTĂ PERIOADĂ am hotărât cu Petra să luăm o minivacanță şi să plecăm, la propunerea Violetei şi a lui Dorin, doi dintre prietenii noştri, în insulele Caraibe, la Punta Cana, în Republica Dominicană. Şi nu ne-a părut rău. Am avut parte de o frumusețe de plajă, un hotel acceptabil pe sistem all-inclusive, o vreme deosebită şi un grup de prieteni cu care ne-am simțit foarte bine. Am stat o săptămână, iar cu trei zile înainte de plecare am primit şi am transmis, la rândul meu, o veste care avea să mă facă să retrăiesc viața, acum, la 55 de ani: Petra mi-a comunicat că este gravidă. Deşi aproape de bătrânețe, ştirea era pentru toți mai mult decât o surpriză.

Vestea a fost primită cu bucurie, băutură şi dans sud-american, aşa cum era obiceiul, de către cei cu care eram acolo. La întoarcerea în țară, bineînțeles că i-am anunțat pe toți, căci în Dominicană simțeam că nu mai pot de nerăbdare să le dau vestea cea marea atât alor mei, cât şi, în special, părinților Petrei. Surpriza i-a făcut fericiți, iar pentru că în scurt timp erau atât ziua numelui, cât şi aniversarea mea, am hotărât să facem o masă mare şi să petrecem împreună şi cu prietenii. Am chemat peste şaizeci de oaspeți din toate categoriile de prieteni, pe care

i-am aşezat la mese în funcție de legătura de rudenie sau amiciție ori de relațiile profesionale. Astfel, rudele şi prietenii mei şi ai Petrei la o masă, iar juriştii, judecătorii, procurorii împreună la altă masă. Doctorii la fel, iar politicienii cu mine la o altă masă. Pe la ora 10 noaptea m-a sunat şi Mircea Geoană, scuzându-se că nu a putut fi prezent.

În timp ce primeam zilnic ştiri încurajatoare şi notificări din partea clienților care nu luaseră apartamentele la Metropolis, fiecare anunțându-şi decizia de a plăti şi semna contractele, Petra vine cu ultima şi cea mai importantă surpriză: înainte de Crăciunul lui 2009, viitorul tătic Pădure va avea doi gemeni. Aşadar, nu era o surpriză, ci două la un loc. Acest anunț, cât şi emoțiile fireşti şi lacrimile ei de bucurie m-au determinat să-i fac şi eu o surpriză.

În urmă cu şase luni, divorțasem, de comun acord, de a doua mea soție, Gina, plătindu-i o despăgubire de 300000 de euro, după ce îi stabilisem de bună-voie o indemnizație lunară de 1500 de euro, considerând-o îndreptățită să primească acestă sumă, ca mamă a lui Claudiu, pe întreaga durată a vieții. De altfel, noi nu mai eram împreună de aproape douăzeci de ani.

Acum era momentul să legalizez legătura cu Petra şi i-am propus să ne căsătorim înainte de naşterea celor doi bebeluşi, astfel încât şi ei să beneficieze de statutul unei familii reunite oficial. Sincer, la aceşti doi copii nu m-am gândit decât atunci când, în urmă cu câțiva ani, Petra mi-a spus că, la o întrerupere de sarcină, doctorul a

constatat alți doi gemeni. Chiar îi spusesem Petrei că îmi părea foarte rău că nu am ştiut. Acum mă gândeam că va fi un copil, fată sau băiat, care va creşte fără să bag de seamă cu ajutorul mamei, care, aşa cum consideram eu, avea tot dreptul să aibă un copil cu mine după atâta timp. Totul în mintea şi comportamentul meu s-a schimbat atunci când am aflat că voi avea din nou doi gemeni, cel mai probabil băiat şi fată.

Între timp, spaniolii au revenit şi au plătit încă 65 de apartamente, astfel că pe acea vreme de mare criză am încasat 9 milioane de euro. Rămâneau însă în posesia mea alte 117 apartamente, cu care trebuia să mă lupt în aceste condiții vitrege. Am devenit ostatic al unei averi existente doar pe hârtie, iar activitatea mea zilnică nu consta în altceva decât să păzesc această avere prin diminuarea şi evitarea costurilor şi administrarea problemelor juridice. Altceva nu mai făceam. La jumătatea verii am luat, împreună cu Petra, decizia de a închide magazinul de mobilă. Eram proprietarii lui de cinci ani şi acum criza ne provoca şi aici costuri nedorite.

Astfel, Petra a putut reveni acasă, ocupându-se exclusiv de sarcina cu cei doi gemeni, care deja începuse să o marcheze. Am hotărât să mai ieşim o singură dată în străinătate acum, cât încă mai putea s-o facă. Împreună cu Claudiu, Nicu şi familiile lor, am rezervat pentru zece zile un hotel la Katerini, în Grecia. A fost o nouă vacanță, unde cu toții ne-am simțit foarte bine, fiindcă în perioada aceasta sezonul era încă la început şi hotelul nu fusese ocupat decât pe jumătate.

La întoarcere Petra a programat vizite la doctori, astfel încât, cu cea mai mare atenție, sarcina să poată evolua ca la carte. Eram şi eu preocupat de toată această situație din ce în ce mai mult. Constatam că, spre deosebire de perioada tinereții, când a venit Claudiu pe lume, acum îngrijorarea mea era mult, mult mai mare, căci devenisem mai conştient decât fusesem la naşterea lui.

Petra ajunsese în luna a cincea şi fiecare zi care trecea aducea noi schimbări în viața şi în felul ei de a fi. A venit momentul când, după o vizită făcută unui medic specialist, am aflat amândoi că cei doi gemeni care urmau să se nască erau un băiat şi o fetiță, perfect sănătoşi la acel moment. După ce am parcurs şi a şasea lună de sarcină alături de Petra, am început, atât cât puteam în acel moment, să pregătim venirea pe lume a celor doi copii, care, gemeni fiind, aveau să se nască prin operație cezariană, la opt luni. Îmi dădeam seama tot mai mult că, dacă până acum spuneam că nu voi fi nicidecum eu cel care se va ocupa de un eventual viitor copil, acum vederile mele se schimbaseră. Cu toate că aveam posibilitatea să angajăm încă o femeie - pe lângă cea pe care o aveam deja - pentru ajutor, am hotărât să nu mai luăm pe nimeni, urmând să fiu eu cel care o va ajuta pe viitoarea mămică, seara, la băița copiilor. Chiar dacă, la vârsta mea, oamenii se gândesc mai mult la modul în care îşi vor petrece bătrânețea, eu mă rugam la Dumnezeu să fiu sănătos, astfel încât să-mi pot creşte cel puțin până la douăzeci de ani şi aceşti copii, cărora le-am ales împreună cu Petra şi viitoarele nume de botez. Pe băiat urma să-l cheme

George (un alt George al neamului Pădure), iar pe fată Carla Ioana.

Modul în care i-am spus Petrei că vreau să facem oficierea căsătoriei i s-a părut nepotrivit, căci eu nu doream niciun fel de tam-tam, neavând nici timp şi nici chef de nuntă sau alte petreceri, pe când ea visa ceva mai fastuos. Dar era criză şi am căzut de acord, în cele din urmă, că trebuie să simplificăm întreaga ceremonie. Important era să oficializăm relația noastră în primul rând în aşteptarea copiilor, care trebuiau să poarte acelaşi nume cu al mamei şi al tatălui lor: PĂDURE.

La sfârşitul lunii iulie 2009, am hotărât amândoi ca pe viitorii naşi ai copiilor, Mircea şi Corina Ene, să-i invităm şi la oficierea căsătoriei, alături fiindu-ne şi prietenii noştri Dorin şi Violeta.

Momentul naşterii se apropia şi Petrei îi era din ce în ce mai greu. Încercam uneori un sentiment de milă de ea, şi totodată şi un sentiment de respect atât pentru ea, cât şi pentru toate gravidele pe care le ştiam sau le întâlneam. Una dintre ele o aveam chiar în firma mea, ca economistă, sarcina ei fiind de aceeaşi maturitate ca a Petrei. Din proprie inițiativă i-am cerut ca, începând cu luna a cincea, să lucreze doar cinci ore pe zi (fără reducerea salariului), astfel încât să-i uşurez şi ei eforturile. Mai târziu, cu o altă angajată am procedat la fel.

Cel puțin până în luna a opta, presa nu aflase încă nimic în legătură cu marele eveniment al naşterii celor doi gemeni ai lui Pădure, căci, dacă acest lucru s-ar fi întâmplat, ar fi trebuit să petrec multe ore prin

studiourile televiziunilor. Or acest lucru, spre deosebire de mulți alții, chiar politicieni, nu mi se părea normal. De ce trebuie să stea toată țara să ne vadă pe mine şi consoarta mea la televizor, pentru că eu voi avea doi gemeni, cu care lumea nu avea nici în clin, nici în mânecă? Eram eu oare în distribuția vreunui program de divertisment?

Încercam din ce în ce mai mult să mă mobilizez psihic până la momentul naşterii, spunându-mi în sinea mea că doar primele patru-cinci luni vor fi mai grele pentru noi, urmând treptat ca la primăvară, când şi copiii vor împlini şase luni, implicarea mea să se reducă.

Şi a sosit multaşteptata zi: pe 11 noiembrie 2008, la ora 6 dimineața, Petra împreună cu Oana, soția lui Claudiu, au plecat către spital. Am rămas în lacrimi acasă, fără să mai pot însă adormi. Am stat o oră, după care am plecat şi eu la maternitate, ca să fiu pe aproape. Operația cezariană trebuia să înceapă dintr-un moment într-altul. Nu am intrat în clinică, Oana şi fratele Petrei, împreună cu soția lui, alcătuiau echipa curajoşilor care nu se depărta de blocul operator, în vreme ce eu făceam dese incursiuni de recunoaştere doar până în pragul clădirii.

Pe la ora 8.45 am fost sunat de asistenta doctorului Lemnete, care m-a felicitat pentru cei doi copii abia născuți, care, ca şi mama lor, se simțeau foarte bine. Carla şi George veniseră pe această lume cu 2,700 kilograme fiecare, spre liniştirea tuturor celor care îi aşteptau. Mulți se interesau din pură curiozitate, urmare

a faptului că erau doi gemeni, băiețel şi fetiță. Nu am vrut să urc ca să-i văd: nu-i puteam întâlni pe cei trei eroi fără să le duc un buchet de flori. M-am dus la spital abia spre seară, lăsând-o pe Petra liniştită în cursul zilei, ca să-şi revină din operație şi anestezie. Ca să-mi mai treacă timpul, i-am luat pe Claudiu şi pe Cosma, fratele Petrei, la restaurantul Mc.Moni's pentru a cinsti această zi sfântă. În sfârşit, seara, reuniți toți patru, noi, părinții, şi nou-născuții, am dat ochii unul cu altul, iar din acel moment am început să mă liniştesc. Peste doar câteva zile i-am scos din spital, iar peste alte câteva, mama Petrei a venit să stea la noi, ca s-o ajute cu bebeluşii.

Fără măcar să-mi dau seama, viața mea s-a schimbat profund. Pregăteam sfârşitul de an, sărbătorile de iarnă, fără să mă mai gândesc la vacanțele exotice cu care deja mă obişnuisem. Crăciunul şi Noul An le-am petrecut la țară, unde am şi avut parte de o zăpadă de jumătate de metru.

Constat pe fiecare zi ce trece că, odată cu apariția celor doi gemeni, viața mea a luat o întorsătură de 180 de grade. Nimic nu mai este cum a fost înainte şi toată libertatea avută nu o mai am. Mă adaptez destul de greu la noua situație. Orice îmi programez, trebuie să țin cont de copii, care s-au instalat într-o casă pe care, până acum, o ocupam doar eu şi ființa care îmi era alături. Chiar şi timpul pe care-l petrec la birou l-am redus, pe de o parte din cauza crizei economice, iar pe de alta din dorința de a veni mai repede acasă, la Carla şi George, care cresc în fiecare zi şi dau sens fiecărui ceas petrecut

lângă ei. Carla seamăna cu mine, dar are o piele un pic mai deschisă la culoare. E grăsuță şi pufoasă, bună, cuminte şi lipicioasă cum rar îți este dat să vezi. George era un tip atletic încă de la naştere, semănând întru totul, inclusiv la temperament, cu Petra. Este totodată deosebit de sensibil la tot, la mâncare, la oamenii din jurul lui. El a fost cel cu care am experimentat lupta cu colicii nou-născuților. Amândoi sunt foarte frumoşi şi fiecare zi le aduce câte o mică schimbare a trăsăturilor.

Din dorința de a fi o adevărată sărbătoare unde să se poată veni la costum, fără paltoane şi şube, programasem botezul copiilor destul de târziu, la vârsta de şase luni, pentru data de 8 mai. Cum deplasarea era mai grea pentru cei din Argeş, am hotărât să-i aducem pe bucureşteni să petreacă un weekend la țară într-o perioadă în care, pe lângă faptul că merii, cireşii şi prunii erau în floare, era primul weekend după 1 Mai. Plătisem deja pentru două zile pe cei care trebuiau să asigure programul artistic, fiind vorba de Petrică Mitu Stoian, Constantin Enceanu, Niculina Stoican, Adrian Copilul Minune, Florin Salam şi alții mai puțin cunoscuți. Tocmai din dorința de a-i avea pe ei şi în acelaşi timp restaurantul cu hotel Posada din Curtea de Argeş, unde luasem toate cele 65 de camere, într-o perioadă a anului în care natura îşi arată frumusețea, a trebuit să găsesc o dată liberă şi convenabilă tuturor, chiar dacă acest lucru a însemnat să botez copiii când împlineau şase luni.

Împreună cu Cosma, fratele Petrei, am stabilit meniul, din care nu a lipsit nimic, nici măcar purceii de lapte sau

mieii la cuptor. Iar asta încă nu era totul.

A doua zi după botez, am pus la cale încă un ospăț, de această dată în curte, la țară, cu mesele pe iarbă, toată mâncarea, cu excepția ciorbei de burtă, fiind asigurată de grătare şi proțap făcute acolo, „la botu' calului". Voiam să fie o sărbătoare pe care toți cei care participau, că erau din Argeş, Bucureşti, Constanța sau chiar Belgia, să nu o uite niciodată. Aveam în jur de 180 de invitați, atât din Argeş cât şi din Bucureşti, printre aceştia numărându-se şi Adrian Năstase şi Victor Ponta. Şi a fost cu adevărat o sărbătoare cum mulți participanți au spus că nu au mai văzut, referindu-se, bineînțeles, la organizare şi petrecere. Botezul propriu-zis a avut loc, cu voia părintelui Dan Obrocea, la Mănăstirea Curtea de Argeş. Acesta, împreună cu alți trei preoți şi un cor impresionant, a ținut o slujbă cum puține poți vedea, scăldând apoi cei doi îngeraşi în apa preasfințită.

Poza 17 Carla şi George, cu mami şi tati la botez

Poza 18 Cu mama, tata, mamaia şi tataia de la Constanța, veniți cu toții la botez

Poza 19 Ne-au cântat o noapte întreagă, dar nu ne-a fost de ajuns (cu Niculina Stoican, Enceanu şi Mitu)

Poza 20 Carla şi George la botez. Încă nu puteam să stăm în picioare

Pe întreg parcursul evenimentului nu m-am putut abține nici măcar o clipă din plâns. Nimeni nu înțelegea de ce plâng. Le-am spus tuturor că lacrimile mele sunt cauzate de emoții, fiind impresionat de prezența atâtor prieteni, lume bună, care au venit să-i vadă pe cei doi îngeraşi, băiatul şi fata lu' Pădure. Toți erau curioşi cum

arată, cu cine seamănă şi, bineînțeles, dacă seamănă între ei. Nu în ultimul rând, întreaga organizare, chiar făcută de mine, mă emoționa la maximum.

Totul a ieşit conform aşteptărilor, într-un cadru în care dominau culorile crem şi vişiniu, inclusiv în hăinuțele copiilor şi cele ale noastre. Petrecerea a durat două zile, istovitoare pentru mine şi cei câțiva din familie care m-au ajutat şi care, după două nopți nedormite, au căzut răpuşi nu numai din pricina lipsei de somn, ci şi... a țuicii de excelentă calitate.

În anul 2009 nu am făcut altceva decât să lupt cu criza şi efectele ei, criza ce am spus mereu, de la finele anului 2008, că în România este indusă şi impusă. Mi se pare că această situație îmi dă mai mult de lucru decât însăşi construirea proiectului Metropolis. Cred că avocații trăiesc cele mai bune vremuri.

Activitatea mea este împărțită în câteva capitole mari: probleme juridice (procese cu cei ce returnaseră apartamente şi doreau să-şi recapete avansurile, insolvența Sigma etc.), probleme cu noua Asociație a proprietarilor, care doreau în continuare să profite cât mai mult de dezvoltator, probleme din ce în ce mai multe privitoare la garanția dezvoltatorului în legătură cu diverse remedieri ale proiectului, Gepa, care nu mai funcționa, dar avea un stoc de peste două sute de mii de euro, foarte greu de valorificat, şi multe altele. A trebuit să preiau obligațiile constructorului în ce priveşte garanția şi remedierile necesare, deoarece acesta reziliase unilateral contractul pentru că nu-i plătisem ultima factură,

aproximativ un milion de euro. Şi nu i-o plătisem tocmai din pricina unor probleme de construcție pe care le avea şi cărora nu mai dorea să le asigure garanția. Aşa se face că, în primăvara lui 2010, acesta, într-adevăr un pic inconştient, ne-a chemat în judecată la Curtea Internațională de la Paris, aşa cum prevedea contractul. Inconştient, pentru că tocmai asta aşteptam ca să adauge, la valoarea cerută de el, penalitățile şi daunele pe care le aveam eu în vedere şi care depăşeau cinci milioane de euro. Remedierile de care mă ocupam erau destul de importante, de la infiltrațiile de apă ale subsolului, care fusese complet inundat, până la refacerea asfaltului întregii curți, ce se surpa după fiecare ploaie.

Tot acum, Asociația, nemulțumită de negocierile interminabile cu mine, a reclamat la toate autoritățile probleme privitoare la neîndeplinirea obligațiilor dezvoltatorului în legătură cu paza împotriva incendiilor, adăpostul ALA şi altele. Autoritățile au venit, au amendat şi au dispus diverse măsuri, pe care am fost obligat să le duc la îndeplinire.

Îmi trebuiau câteva luni şi peste un milion de euro pentru a face reparațiile necesare şi a îndeplini tot ceea ce autoritățile au dispus. Am tras aer în piept, mi-am făcut un plan de lucru şi am început clarificarea tuturor problemelor existente, cu care trebuia să mă lupt de unul singur. Îmi plănuisem acum să termin totul în trei luni, în timpul primăverii, urmând ca, până în toamnă, să fac toate reparațiile necesare.

Munceam zilnic mult, uneori chiar mai mult decât în

perioada în care a fost construit Metropolis. Munceam însă de luni până vineri la prânz, când mă urcam în maşină şi plecam la țară, ca să petrec sfârşitul de săptămână alături de Petra şi de copii, care se înălțau văzând cu ochii. Ei stăteau acolo alături de mama lor şi de părinții ei, care ne ajutau foarte mult. Aerul curat, vegetația, liniştea şi grija tuturor i-au ajutat să crească foarte sănătos. De dimineața până seara la ora nouă erau plimbați ba în brațe, ba în căruț, prin zăvoiul alăturat casei de la țară. La nouă luni George avea 10,5 kg, iar Carla 8,5 kg.

Mă îndrăgosteam în fiecare săptămână tot mai mult de ei şi vedeam într-înşii adevărate comori ale familiei noastre. Ei simțeau şi începuseră chiar să plângă ca să-i strâng la piept pe amândoi în acelaşi timp. Uneori nu voiau nici la mamaia, nici la tataia şi nici măcar la mami, tati fiind cel „pedepsit" să-i țină în brațe. Mă rog la Dumnezeu să mă țină sănătos ca să-i pot creşte cât mai mulți ani.

Criza devine tot mai profundă, concursul şi incompetența politicienilor forțând România să parcurgă una din cele mai grele perioade. Mulți spun că parcă ne-am întors în timp la anii '90. Oamenii îşi dau seama că programele care le-au fost prezentate în campaniile de alegeri n-au fost decât „poveşti electorale". Important a fost însă cine a oferit, pentru a fi ales, cea mai frumoasă poveste şi a dat alegătorilor cel mai mult, nu cine era cel mai bun. De altfel, criza a avut şi părțile ei bune: ne-a arătat fiecăruia dintre noi adevărata față, greu de

descoperit fără existența ei, ba ne-a dezvăluit chiar şi incompetența multora despre care nu ştiam că dețin această „calitate”.

Am hotărât să restructurez întreaga activitate, să mut birourile la unul din apartamentele noastre nevândute, să trec la închirierea celorlalte, să disponibilizez toți acei oameni care nu mai aveau de lucru, să reduc salariile şi toate celelalte costuri. Am fost obligat de vremuri să intrăm în contracție, altfel riscând să pierdem tot ce câştigasem în ultimii ani.

Copiii au crescut şi nu mai era mult până împlineau un an de la naştere. Am hotărât cu Petra ca, în primul weekend după ce vor împlini anul, să sărbătorim acest lucru în Bucureşti şi să tăiem şi moțul. Am început din nou pregătiri în acest sens, restaurantul ales fiind, ca de obicei, Mc. Moni’s. Am făcut rezervare pentru patruzeci de persoane, participanți la această sărbătoare fiind cei foarte apropiați şi familia. În ziua în care au implinit un an, George a fost cel care a început să meargă, Carla urmându-l o săptămână mai târziu. Este o mare bucurie pentru un părinte să vadă cum copilul lui face primii paşi. De altfel, am constatat că bucuria de a avea un copil este mult mai intensă atunci când acest lucru se întâmplă la o vârstă mai înaintată. Țin minte că bucuria venirii pe lume a lui Claudiu, la vârsta de douăzeci de ani pe care o aveam, nu sa putut compara cu cea a venirii celor doi gemeni, Carla şi George, la vârsta de 56 de ani. Este o diferență enormă a intensității bucuriei cu care trăieşti fiecare asemenea moment alături de cei mici.

Cu toate că era jumătatea lui noiembrie, am avut parte de o zi frumoasă de toamnă la sărbătoarea organizată cu ocazia împlinirii unui an al copiilor. Ne-au venit toți invitații şi, după începerea petrecerii, a sosit şi momentul cel mai important, când celor doi răsfățați ai familiei Pădure li s-a tăiat moțul. I-a revenit Oanei, soția lui Claudiu, îndatorirea de-a o face, nu înainte de a le da fiecăruia să aleaga un obiect de pe o tavă pregătită dinainte, aşa cum se obişnuieşte la asemenea ocazii. George a ales o mingiuță, iar Carla o sticluță de parfum. Doamne ajută! am spus fiecare, eu personal gândindu-mă dacă ceea ce au ales ar avea vreo legătură cu faptul că am spus încă de la naştere că George va ajunge un mare sportiv al țării, iar Carla o mare artistă. După tăierea moțului, s-au întors cu mamaia şi mami la țară, unde aveau să petreacă şi iarna aceasta, tati fiind cel care venea lângă ei în fiecare vineri, întorcându-se la Bucureşti în fiecare duminică. Au avut parte de o iarnă normală, nu foarte geroasă, dar destul de bogată în precipitații. Au văzut şi au înțeles pentru prima dată zăpada, frigul, gheața, bucurându-se uneori şi de câte o porție de soare cu dinți. Parcă nu mai aveam răbdare să vină primăvara, să-i vedem jucându-se în iarbă, mergând cu maşinuțele pe alei, alergând, după ce împlineau un an şi jumătate, în curtea şi livada ce-i aştepta.

Începând din aprilie şi până în toamnă, când au împlinit doi ani, George şi Carla se trezeau dimineață, erau schimbați şi la ora 9 ieşeau afară, în curtea verde, plină de flori, căpşuni, zmeură, cireşe şi mere. La ora 13

veneau acasă de prin zăvoi sau de pe islaz, purtați în brațe de mamaia şi tataia. Nici nu era de mirare că adormeau, după atâta joacă şi alergătură, dar şi „treburi” pe care le făceau cu multă seriozitate: îi ajutau pe cei mari să dea mâncare puilor şi curcilor din curte. Nu era o bucurie mai mare pentru ei!

Crescuseră, erau roşii în obraji şi pot spune că ne-a ajutat Dumnezeu ca, până la vârsta de doi ani, să nu aibă absolut nici-o boală şi nici-o răceală.

Bucureşti - Bruxelles, Bruxelles - Bucureşti şi retur

ÎNTR-ADEVĂR, MĂ PASIONA în continuare politica, dar ceea ce vedeam zilnic pe ecranul televizorului mi se părea că nu mi se mai potriveşte. Toate soiurile de impostori, foşti escroci, curve sau bişnițari ne vorbeau acum despre democrație, inflație şi reguli ale economiei. Pe deasupra, mulți din aceleaşi categorii sociale sau chiar foşti şoferi, mecanici sau doar absolvenți de liceu se transformaseră peste noapte în ziarişti, redactori şi producători, şi ei în goană după bani şi privilegii. Țin minte chiar doi redactori ai unuia dintre marile cotidiene naționale cărora, pe timp de campanie, trebuia să le plătesc săptămânal, lunea, câte 250 de euro doar ca să nu mintă. Atâta le cerusem: să nu mintă pe timpul campaniei, aşa cum ştiam că procedează din dispoziția şefului lor. Nu cred că există vreo persoană publică în România, care să facă sau să fi făcut politică, fără să fie împroşcată cu noroi de un aşa-zis ziarist. Ba mai mult, unii chiar insulta! Nu am înțeles niciodată de ce ziarişții au dreptul pur şi simplu să insulte, în timp ce de la tine aşteaptă să-i tratezi cu un nemărginit respect.

Oamenii politici adevărați, cu valoare, competență,

morală şi principii nu mai au loc să ia cuvântul. Trebuie să-i asculte pe „noii politicieni” sau „ziarişti”. Se cere reformarea clasei politice, fără ca, totodată, cineva să propună în primul rând reformarea presei din România, în condițiile în care multe dintre probleme izvorau tocmai de aici, prin modul ziaristului - în general - de a înțelege rolul de informare al presei şi nu (cum greşit se practică) de adversar al cititorului, de luptător, de discreditare a interlocutorului, pe care urmăreşte să-l dărâme cu orice chip. Ce păcat că nu a reuşit nimeni să-i reunească pe adevărații ziarişti (căci avem destui) la un singur ziar sau post TV, astfel încât să nu asistăm la acest amestec al celor cu şi fără talent, cu şi fără şcoală, cu şi fără bun-simț, cu şi fără caracter etc. Mulți spun că este o criză de valori, dar nu observă că avem o criză de bun-simț, de moralitate şi de ideal. Tocmai din acest motiv mi s-a părut că, cel puțin în acest moment, eu nu am ce căuta în politică sau în viața publică românească, atât de bolnavă şi răvăşită de interese meschine. Abstinența de la viața publică, pe care mi-am impus-o, mi s-a părut mult mai interesantă. Ura între oameni se întindea ca o pecingine, îmbolnăvind încet, dar sigur întregul corp al unui muribund, România devenind aproape depresivă. Am auzit că într-unul din cartierele bucureştene, în noaptea slujbei de Înviere, a fost chemată Poliția ca să ceară preotului să reducă volumul boxelor, astfel încât respectivii să poată dormi. (Sic!)

La „capul peştelui” se afla atunci Traian Băsescu, după părerea mea, cel mai pervers dintre politicienii Europei.

De altfel, în perioada lui tabloidizarea presei a atins apogeul. Mai mult, se pornise un război pe față între presă şi Băsescu, război care, la douăzeci de ani de la Revoluție, a reuşit cel puțin un lucru: să obosească auditoriul, aducându-l într-o derută, o debusolare şi o lehamite totale. Atacul sub centură şi mai ales şantajul au devenit, pentru mulți dintre jurnalişti, mijlocul cu ajutorul căruia reuşeau să-şi mărească veniturile, influența sau participarea la privilegii.

Tot în această perioadă au avut loc alegerile pentru preşedintele României, Băsescu autoproclamându-se câştigătorul celui de-al doilea mandat. România a fost obligată să continue să suporte experiența ultimilor cinci ani.

Chiar dacă politica şi viața publică îmi plăceau în continuare, de câte ori mă gândeam să revin, găseam singur motive care mă astâmpărau imediat. Mulți dintre cei care mi-au cunoscut notorietatea din anii 1990-2000 m-au întrebat dacă nu-mi vine greu să mă abțin, să dispar deodată din viața publică. Alții au conchis că sunt falimentar, neținând cont de faptul că unul ca mine, cu experiența şi cartea de vizită nepătată pe care o dețin, poate reporni oricând de la zero. Totodată, cu toate că eu NU m-am putut lăuda cu averi de trei-patru sute de milioane de euro, am oprit, atunci când a fost cazul, afaceri păguboase, şi am luat totul de la început, fără să cer vreunui partid un post în vreun minister, la parlament sau în vreo centrală sau să beneficiez de vreo privatizare deocheată.

Ce e drept, uneori îmi era jenă că unora - superficiali în analiza lor - le păream un om de afaceri mediocru, căci, după douăzeci de ani, fără să beneficiez de vreo privatizare precum mulți alții şi să culeg rodul oportunităților valorificării economiei româneşti, atât de fraudulos derulată de mulți dintre cei ce s-au aflat, după revoluție, la împărțirea bucatelor, eram obligat să-şi achite totul „la zi". Uneori chiar presa - pentru care devenisem acum neinteresant ca personaj - făcea mare tam-tam şi chiar îi trata cu respect pe marii beneficiari drept bogații României, fără să se întrebe însă de unde atâta bogăție sau, în cel mai fericit caz, amintind doar discret sursa bogăției. A te îmbogăți, indiferent de sursă, a devenit astfel o virtute în România, mass-media lăudându-te. Românii nu mai aveau justa măsură şi valoare a banilor, vorbind de zeci de milioane de euro fără să cunoască însă realmente valoarea lor.

În acest timp, societatea românească se degrada, ajutată de mulți dintre cei care se aflau la putere şi care parcă luptau, prin politica ce-o promovau, ca să dispară ei înşişi definitiv. Ajunşi la momentul prezis de Brucan, după două decenii de libertate, România trece printr-o criză tot mai profundă, în toate segmentele societății: politic, economic, moral etc. Cei aflați la putere au promis reformarea statului ca singura cale de a prospera a românilor. Dupa 20 de ani însă, România se întorcea de unde a plecat, intra în involuție, precum corpul unui bolnav incurabil, cu toate organele funcționând haotic

sub imperiul incompetenței.

Eu nu mi-am căpătat experiența în România sau în Belgia, ci în cele peste 50 de țări prin care am trecut, reuşind foarte bine să mă înțeleg cu cei pe care-i întâlneam, în română, greacă, engleză, franceză sau olandeză. De la fiecare am cules câte ceva din tainele vieții şi la fiecare am putut observa specificități proprii acelei țări. Nu pot spune însă că există vreun popor mai abil în „a se descurca" decât românii sau grecii. Dar şi vulpea este abilă. Este oare aceasta principala calitate a unei ființe în ceea ce priveşte supraviețuirea? Fie că răspundem cu DA sau cu NU, mi se pare însă superficial ca noi, ca popor, să ne mulțumim doar „să ne descurcăm".

De la cel mai înalt nivel, se face apel la români să-şi iubească țara şi să vadă partea ei frumoasă. Cei care le cer aceasta nu înțeleg că românii nu s-au săturat de țara lor, ci de apucăturile şi anormalitatea existente aici. Aproape nimic nu mai funcționează corect şi firesc. O țară cu atâția inşi capabili este dezamăgită şi pesimistă din pricina lucrurilor pe care le văd întâmplându-se, dar şi din pricina celor simțite direct. Românii, cărora li se promite în fiecare campanie electorală şi apoi în fiecare an că va fi mai bine, au fost mințiți, iar minciunile au fost acoperite prin deturnarea atenției către faptele diverse etalate pe prima pagină. Mai mult, populismul şi goana după voturi îi face pe unii politicieni să producă tot soiul de „perle" şi propuneri care mai de care mai deocheate. Aşa se face că, într-o societate ca cea a României actuale,

se redeschide discuția despre controlul averilor, prin reactivarea prevederilor fostei legi 18 (legea veniturilor ilicite), dar în acelaşi timp se propune legalizarea prostituției şi a consumului de droguri. Mă întrebam cum îmi vor calcula mie veniturile anilor dinainte şi după ’89. Se înghesuie care mai de care la televizor cu declarații despre binele obştesc, iar pentru profitul propriu sunt capabili să-şi vândă şi propria mamă. În acest timp, țara nu mai are din ce să trăiască şi se vorbeşte să se pună o taxă chiar şi pe fast-food şi alta pe manele.

Mă gândesc dacă nu cumva sunt eu un pic cam pesimist sau dacă nu contemplu dezamăgirea multora prin ochii unuia frustrat de vreun eveniment nedorit. Dar nu este aşa! Privesc cu ochii tatălui celor doi gemeni şi mă gândesc la viitorul lor: pe ce trotuare vor merge? ce vor întâlni pe drumul spre şcoală? ce vor învăța acolo şi alături de ce fel de colegi? în ce spital se vor trata la nevoie?

Sunt conştient în acelaşi timp de nivelul de viață şi civilizație la care am renunțat părăsind Belgia. Compar calitatea vieții oamenilor din cele două țări şi mă întreb unde pot trăi mai bine. Mai ales că preşedintele ne-a îndemnat la asta cândva, urându-ne „Să trăiți bine!”, fără să ne precizeze în ce țară. În perioada 2000-2004, cu patru ani înainte ca Băsescu să intre în campania pentru prezidențiale şi să lanseze îndemnul cu minciuna „Să trăiți bine!”, ca să-l votăm, începusem să lupt, prin articole plătite în presă sau apariții în diverse emisiuni tv, împotriva acestui personaj pe care îl vedeam a fi exact

contrariul unui preşedinte bun pentru România. Cu toate că l-am combătut patru ani, ieşind în presă cel puțin o dată la două luni, privind în urmă pot spune că NU am reuşit. Asist la triumful acestui regim clientelar şi corupt şi mă abțin de la orice acțiune de asanare a climatului politic, considerând că, în condițiile date, orice efort este inoperant.

Mi-am îndreptat preocupările spre mărirea confortului domestic. Am extins casa cu două dormitoare şi am construit şi o piscină, atât de exterior, cât şi de interior, în micuța noastră curte. Schițam, împreună cu Petra şi Claudiu, o strategie de reîntoarcere în Belgia, dar asta undeva peste cinci-şase ani, atunci când copiii vor trebui să înceapă şcoala.

Analizam - revoltător! - chiar o schimbare a statutului meu de cetățean. Puneam ipoteza renunțării din nou - ca formă de protest - la cetățenia română, rămânând doar cu cea belgiană. Într-adevăr, privind înapoi, ar fi o evoluție paradoxală: să pleci în anii ’70-’80 din România ceauşistă şi să te întorci - reluându-ți, după şaisprezece ani, cu toată încrederea, cetățenia română - ca, după ce ai trăite douăzeci de ani de „democrație” românească, să revii în Belgia, dezamăgit de ceea ce se întâmplă în țara ta. Înseamnă oare asta că eu nu-mi iubesc țara? NICIDECUM! Dar trebuie să înțelegem ceva: la fel cum valoarea omului politic nu este dată de discursurile sale, ci de faptele şi realizările lui, nici noi, ca popor, nu ne putem declara patrioți cu câteva zeci de drapele montate exclusiv pe Kiseleff şi doar cu emisiuni care întreabă „De

ce iubim România?”. Dar de ce nu începem prin a ne întreba „De ce NU este iubită România”? Mai ales că NU vom dovedi nimănui dragostea noastră față de țară prin afirmații demagogice, atâta vreme cât în douăzeci de ani nu am reuşit să facem nici măcar un spital.

Poate singurul lucru care m-ar putea ține în România ar fi revenirea mea în viața politică sau, mai bine spus, în administrație. Dar nu-mi place nici să stau pe holurile partidelor, în aşteptarea vreunuia care m-ar ruga să-i aduc umbrela uitată de acasă. Iar ipoteza câştigării alegerilor este cu totul nerealistă pentru independentul Pădure.

Mai am doar câțiva ani şi sunt obligat să iau o decizie privind reîntoarcerea în Belgia cu toată familia sau rămânerea mea în continuare în Bucureşti. Cum întotdeauna este bine să compari, Belgia apare mereu ca favorita întregii familii.

Cât priveşte chestiunea cu cine a mâncat şi cine nu salam cu soia, ne gândim să lăsăm porțiile noastre absenteiştilor de la vot, dar o mică parte şi lui Jeffrey Franks de la Fondul Monetar International, cel ce ne spune cu cât trebuie să trăim - angajat sau pensionar -, mai ales dacă acesta se va hotărî să se mute într-o zi cu familia în România, să-şi cumpere un apartament prin Titan sau Drumul Taberei, să se uite duminica la emisiunea „România, te iubesc!” şi „De ce iubim România”, trăind dintr-o pensie de 800 de lei pe lună.

Cu toate acestea, spiritul meu întreprinzător nu tolerează morbul delăsarii. Caut şi acum diverse afaceri

pentru viitor, chiar dacă criza e la ea acasă în România. Aştept de la diverşi agenți oferte pentru cumpărarea de structuri finalizate, aşa-zisele proiecte „distressed”, pe care să le închei până la momentul încetării crizei. Câteva structuri în valoare de cel puțin zece milioane de euro mi-ar suplini lipsa proiectelor şi activității din timpul crizei. Îmi spun că, indiferent de țara în care trăiam, trebuie să continui câteva proiecte, cel puțin pentru a-mi păstra vie capacitatea de inițiativă.

Nu e bine să stai cu mâinile încrucişate, să aştepți să pice para mălăiață Creionez în continuare planuri de afaceri, prin preluarea unui hotel, construirea unei fabrici de producție şi îmbuteliere sucuri şi apă, construcția unui bloc de garsoniere şi organizarea şi administrarea unei grădinițe de copii.

Dacă voi reuşi toate acestea, vom vedea cu toții în anii ce urmează, indiferent ce voi decide în legătură cu întoarcerea mea în Belgia, mai ales că acolo trebuie, măcar uneori, să merg. Cel puțin pentru a vota, votul fiind obligatoriu pentru fiecare cetățean din aceasta țară. Şi poate chiar asta face într-adevăr diferența nedorită de politicienii României.

Poza 21 La 16 ani
Poza 22 Claudiu şi soția lui Oana
Poza 23 Şi Marina Almăşan a dorit să semneze în fața mea
Poza 24 Mai toată familia Pădure
Poza 25 Lansarea independentului George Pădure
Poza 26 Cu unul dintre oamenii de securitate de la World Trade Center
Poza 27 Cu Petra în Hong-Kong
Poza 28 şi Poza 29 Carla şi George la doi ani